ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Інформаційний Бюлетень Української Православної Церкви Св. Трійці в Чікаґо, Ілл.

Ч Ч.1 19 ТРАВНЯ 1968 Рік 1

З ІМЕНЕМ ГОСПОДНІМ!

Випускаємо в світ перше число інформативного бюлетеню нашої парафії. Потреба такого видання відчувалась уже дуже давно, а особливо гострою стала вона тепер, коли громада перебуває в стані небувалого розвитку.

Завдяки відданій праці Парафіяльної Ради, Будівельного Комітету та членів громади і завдяки загальному зрозумінню і жертвенності більшости парафіян, стала дійсністю перша важлива частина довголітньої мрії. Ми залишили колишнє приміщення церкви на Вільям вулиці, яке, хоч і послужило громаді на протязі майже вісімнадцяти років і напевне залишило немало приємних спогадів для кожного парафіянина, все таки не надавалося для багато довшого перебування в ньому, не задовольняло потреб громади і, просто кажучи, було для неї застарілим. Набуття великого просторого маєтку у значно кращій частині міста та побудова у ньому чудової залі - Українського Православного Центру - це подія, яка повинна наповнити гордістю серця всіх членів парафії і дати їм натхнення до дальшої праці.

Тепер перед нами - величезне почесне завдання. Ми мусимо якнайскоріше збудувати нову церкву, щоб релігійно-духовне життя парафії, яке натрапляє тепер на труднощі і невигоди у зв'язку з тим, що Богослужбові відправи доводиться відправляти в залі, призначеній головним чином для інших потреб, могло знову увійти в нормальну колію. Треба сподіватися, що кожний парафіянин щиро прагне побачити новий Храм Божий якомога швидше, і що докладе всіх зусиль, щоб і ця мрія стала радісною дійсністю.

Віримо, що "Парафіяльне Слово" буде корисним вкладом у життя нашої громади та якоюсь мірою допоможе здіснити важливі завдання, що стоять перед нами. В ньому будемо освітлювати парафіяльне життя і діяльність, подавати до відома пляни майбутньої праці, постанови Загальних Зборів і ухвали Парафіяльної Ради, обговорювати різні актуальні проблеми, давати признання за виконану працю і заохочувати до дальших зусиль. Будемо містити матеріял релігійно-духовного характеру, пояснювати нашу віру, Богослужбові обряди і звичаї. Будемо давати можливість кожному членові громади взяти участь у корисній дискусії, подавати свої думки і пропозиції.

Сподіваємось, що цей бюлетень з часом перетвориться на парафіяльний журнал, якого наша громада не мала вже понад 14 років. Але це буде можливо лише тоді, коли широкі маси парафіян підтримають наш скромний початок і активно допоможуть у нашій праці.

На початок бюлетень буде виходити неперіодично, в міру потреби. Плати за нього не вимагаємо, але дрібні пожертви на покриття коштів видання будемо приймати з подякою. За інформаціями або в усяких питаннях, що торкаються бюлетеню, звертатися до: Настоятеля парафії, о. Прот. В.Мельника /684-0738/ і секретарів Парафіяльної Ради: Андрія Бульби /882-2734/ та Олександра Воронина /837-7097/.

Боже, нам допоможи!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ, а власне продовження незакінчених Загальних Зборів з 28.I.1968, відбулися 5 травня у приміщенні парафіяльної залі. Було розглянуто багато важливих питань щодо вже проробленої праці та завдань, що чекають нас у майбутньому. Було заслухано звіт Будівельного Комітету, в якому змальовано перебіг праці та фінансові справоздання з будови Осередку. Звіт подала також Комісія для прийняття новозбудованої залі. Вибрано нову Парафіяльну Раду та інші Керівні Органи громади. Ухвалено низку постанов щодо дальшої розбудови Осередку та парафіяльного життя.

Новий склад Керівних Органів такий:

I. ПАРАФІЯЛЬНА РАДА
Голова - Дмитро Опанащук
Заступники голови - Петро Лобур і Юрій Потієнко
Секретарі - Андрій Бульба і Олександер Воронин
Культурно-освітній референт - Анатолій Остапчук
Заступник культ.-осв. референта - Люся Лящук
Фінансовий референт - Григорій Марвін
Скарбник - Кирило Кондратюк
Бухгальтер - Констянтин Бульба
Запасовий член - Микола Швець, ст.
Кандидати на членів Ради - Олекса Іващенко і Федір Заєць
Церковний староста - Іван Стеценко
Заступник старости - Михайло Різун

II. КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ
Члени: Андрій Опанащук, Гаврило Парнюк та Євген Филипів
Запасові члени - Іван Панченко, Олександер Таран

III. ЦЕРКОВНИЙ СУД
Члени - Іван Андріюк, Володимир Дзюба, Володимир Дмитріюк

Вибрано також Будівельний Комітет, який має зайнятися буловою нової церкви. До складу його увійшли: Володимир Дзюба, Петро Маковський, Павло Опанащук та Павло Тупицький. Члени цього Комітету кооптують пізніше ще одного члена, якого затвердить Парафіяльна Рада.

Загальні Збори ухвалили такі постанови:

1. Кожний парафіянин зобов'язаний взяти коверти для тижневих пожертв, при чому мінімальна пожертва мусить бути 50 центів.
2. Платня отцеві Настоятелеві до нового року складатиме 350 долярів, а після того - 400 долярів.
3. Кожна родина повинна скласти по 25 долярів на упорядкування пікнікової площі. Ця сума повинна бути внесена до 1 червня ц.р. з огляду на те, що робота має бути виконана протягом найближчих днів і контракторові треба якнайскоріше заплатити.
4. Оплата за вживання парафіяльної залі для весіль має складати 250 долярів від не-членів парафії і 125 долярів - від членів. Розцінки для інших імпрез має усталити Парафіяльна Рада.
5. За поширення неправдивих чуток на священика чи Керівні Органи громади, винних притягати до відповідальности через церковний суд.
6. Особи, що висловлять бажання стати членами парафії, а дотепер не були членами ні в якій іншій парафії Української Православної Церкви, зобов'язані будуть сплатити одноразову вкладку в 300 долярів.

Парафіяльна Рада закликає всіх членів щиро взяти до уваги поста-

нови Загальних Зборів, які є найвищим органом парафії і являють собою висліз волі громади та ті постанови беззастережно виконувати. Бо лише тоді, коли буде єдність, посвята і дисципліна, громада зможе виконати всі ті великі завдання, які перед нею стоять.

ЧЕРГОВІ НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ членів парафії відбудуться 2 червня після Богослуження в парафіяльній залі. На порядку денному буде лише два питання:

1. Будова нової церкви
2. Заборгованість членів громади

Парафіяльна Рада і Будівельний Комітет приготують до часу цих Зборів докладні пляни різних можливостей побудови нової церкви. Збори мають вирішити остаточно яку з цих можливостей використати, щоб можна було вже в найближчий час почати будову. Треба буде також вирішити, як усунути заборгованість багатьох членів парафії, несумлінність яких ставить усю громаду в дуже тяжке фінансове становище. Отже, як бачимо - ці питання - надзвичайної ваги і від вирішення їх великою мірою залежатиме дальше життя громади. Тому обов'язок кожного члена - на ці збори прийти і взяти в них активну участь.

ХРАМОВЕ СВЯТО ПАРАФІЇ припадає цього року на 9 червня. Треба сподіватися, що це перше рокове свято на новому місці буде відзначене особливо урочисто. До участи у святі було запрошено Преосвященнішого Єпископа Олександра з Чікаго, який уже дав свою згоду прибути до нас на той день. Буде запрошено також сусідні громади. На засіданні Парафіяльної Ради було обрано святковий Комітет, до якого увійшли такі особи: Петро Лобур, Григорій Марвін, Павло Опанащук та Анатолій Остапчук. Сестрицтво делеґує до Комітету ще трьох осіб. Парафіяльна Рада просить усіх членів громади піти назустріч Святковому Комітетові і допомагати йому у всьому, де буде потреба.

Після Архиєрейського Богослуження, в залі відбудеться святковий обід. Парафіяльна Рада визначила такі ціни на нього: 5.00 від дорослих, 2.50 від дітей від 12 років та студентів і 1.00 від дітей 6-12 років. Згідно з постановою Загальних Зборів попередніх років, храмове свято - це урочистість, в якій повинні брати участь усі члени громади. Ті ж, що з будьякої причини не зможуть цього зробити, повинні все таки скласти свою частку, як пожертву на потреби парафії. Квитки буде розіслано всім парафіянам на їхні домашні адреси.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА відбудуться в неділю, 19 травня після Богослуження в Парафіяльній Залі. Сестрицтво дуже багато зробило для розбудови нашого Осередку та вклало велетенську працю в життя громади. А ще більше могло б воно зробити, якби ще й інші жінки, які дотепер до Сестрицтва не належали, включилися в його працю. До того їх щиро закликаємо.

26 травня ПАРАФІЯ ВШАНУЄ ПАМ'ЯТЬ ВЕЛИКОГО ВОЖДЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ. Після Богослуження відбудеться урочиста панахида за спокій його душі, а пізніше буде влаштовано пам'ятну Академію на його честь. Складатиметься свято з доповіді, виступу хору та деклямацій. Усіх членів громади щиро запрошуємо прийти і своєю присутністю вшанувати пам'ять Великої Людина нашого народу.

ВІДВІДАТИ І ПОТІШИТИ ХВОРОГО - це велика християнська чеснота. Це також невідкладний обов'язок священика. У нашому бюлетені, ми будемо містити прізвища хворих парафіян, які перебувають у лікарнях, щоб ко-

жеп парафіянин міг при бажанні підтримати на дусі своїх недужих братів і сестер у Христі чи то особистими відвідинами чи бодай карткою. Просимо всіх парафіян, яких рідні перебувають у лікарні, негайно повідомляти про це отця Настоятеля.

У ЧЕТВЕР, 16 ТРАВНЯ ГРУПА ПАРАФІЯН виконала ще одну важливу працю в Осередку - настелила цементову доріжку до входу до парафіяльної залі. Завдяки їм, тепер уже не доведеться, входячи до залі, іти по камінняx, а в дощову погоду - ще й по болоті. Працею керував господарський референт парафії, п.Петро Лобур, а участь у роботі брали: п.п. Федір Заєць, Олекса і Марія Згибай, Григорій Марвін, Іван Нестеренко, Людмила Опанащук, Михайло Різун, Іван Стеценко та Іван Усипенко. Усім їм - щира подяка, а їхня праця нехай буде прикладом для інших.

СВЯТО МАТЕРІ влаштувала в неділю, 12 травня парафіяльна Школа. Перед початком імпрези, жінки з Батьківського Комітету, під проводом голови Комітету, пані Олени Гончар, почастували присутніх смачним обідом. У програмі концерту, яким діти вшанували своїх матерів, була доповідь, виступ дитячого хору під проводом пані Марії Лисак, вокальної групи "Троянди" та танцювальної групи, під проводом п. Євгена Филипова, а також багато деклямацій. Присутні щирими оплесками нагороджували виступи молодих виконавців.

ПЕРША ВЕСНЯНА ЗАБАВА з великим успіхом відбулась у суботу, 11 травня в парафіяльній залі. Понад 200 парафіян і гостей весело провели час, а водночас спричинилися до фінансової підтримки нашої парафії. Треба з подякою відзначити самопосвяту тих парафіян, які залишились після забави /а кінчилась вона вже незадовго до схід-сонця/, щоб упорядкувати залю та приготувати її до Богослуження в наступний день.

У СУБОТУ, 18 ТРАВНЯ, у сусідній римо-католицькій церкві відбулося таїнство шлюбу нашого молодого парафіянина Володимира Тупицького з Анною Ганущак. Церква була майже заповнена знайомими, які прийшли побажати молодим щасливого подружнього життя. Гарно співав хор нашої парафії, не зважаючи на те, що був він лише в обмеженому складі.

У ШПИТАЛІ МАЄР МЕМОРІЯЛ, у відділі "БІ", кімната 103, перебуває тепер тяжко хвора наша парафіянка, Галина Федорівна Потішко. Щиро бажаємо їй скорого видужання та повернення додому.

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА ПРОСИТЬ УСІХ ПАРАФІЯН ПО МОЖЛИВОСТІ ПРИХОДИТИ У ВІЛЬНИЙ ВІД ПРАЦІ ЧАС і допомагати упорядковувати площу Осередку. Залишилося ще дуже багато праці. Треба пересадити дерева, розчистити певні дільниці площі, підготувати канал для проведення каналізації та багато інших нагальних робіт, за які треба було б платити стороннім контракторам великі гроші. Кожна година добровільної праці допомагає усім нам і нашій парафії взагалі.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Інформативний Бюлетень Української Православної Церкви Св. Трійці в Чіктовага

Ч.2 | 26 ТРАВНЯ 1968 | Рік 1

У ДЕНЬ ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Протягом сорока днів після Воскресіння, Ісус Христос являвся Своїм учням, навчав їх про Боже Царство і про те, що вони мають робити далі, без Нього. Бо Його спасительна місія на землі доходила до кінця, і наближався час, коли Він мав повернутися до вічної слави Отця. Нарешті, настав пам'ятний сороковий день. Останні слова прощання, останній погляд учнів на свого Учителя. І, "як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його з-перед їхніх очей" /Дії 1,9/.

На спогад про цю подію, Православна Церква щороку вшановує свято Вознесіння Христового. На перший погляд здавалось би, що тон цього свята мусів би бути мінорно-сумний, бо ж у центрі його - розлука, а така подія майже ніколи не буває радісна чи весела. Безперечно, що й учні Христові, залишившись самі, в душах своїх відчували сум за Учителем. Але на цей раз не були вони вже налякані, розгублені і зневірені як тоді, коли бездиханне тіло Спасителя поклали до гробу, а з ним, здавалось, і всі їхні мрії і сподівання. Бо вони знали, що Христос відійшов до Своїх Небесних Осель, звідки прийшов 33 роки перед тим; відійшов, щоб і для них, і для всіх Своїх послідовників приготувати там місце /Ів.14,2-3/. І знали вони також, що Учитель їхній ТІЛЬКИ ТІЛОМ відійшов від них, а духом - Він завжди і повсюди перебуватиме з ними. І справді, вже через 10 днів після того Він зіслав на них Святого Духа, і вони, осяяні і скріплені Ним, пішли у світ проповідувати Христову науку.

Ось чому і у свято Вознесіння сум переплітається з радістю й надією на майбутнє. Бо так, як Христос не залишив цілком Своїх Апостолів, так не залишив - і ніколи не залишить - усіх тих, хто вірує в Нього. Скрізь там, де сяє животворче світло Христової віри, Син Божий перебуває серед Своїх вірних. Він - там, де з уст християнина виходить щира молитва. Де творяться добрі діла. Де люди не проходять байдуже повз страждучих і знедолених, а їм допомагають. Де живуть християнським життям і виконують Божі заповіти. Де люблять Бога і один одного. У родині, в якій панує згода й любов. Де двоє або троє збираються в ім'я Його. Де працюють на користь Його Святої Церкви.

Для Нього немає у світі перепон. Він проходить скрізь. Хоч людина й молиться насамоті. Хоч добрі діла вона робить так, що ніхто, крім неї, про це не знає. Для Нього немає залізних заслон, немає загорож із колючого дроту, немає тяжких мурів, непрохідних для людини. Він - Всесильний і Всюдисущий.

Але існує у світі й перепона, через яку не проходить Господь, хоч, як Всевладний, Він міг би це зробити. Ця перепона - це закам'яніле серце людське. Це - серце, яке не знає любови за ненависть, для якого власна користь вища за терпіння інших, яке не знає віри і не має надії. Господь приходить кожного дня і години і до цих людей. Він і до них промовляє слово Вічної Правди і закликає й їх навернутися. Але в усьому цьому Господь чекає власної волі людини, чекає її власного навернення. Він нікого не хоче притягати до Себе силою, бо найвищий дар Божий людині - це свобода волі.

Коли ж людина НЕ ХОЧЕ знати Бога і в засліпленні серця заперечує і відкидає свого Творця, то, звичайно, вона Його ані не побачить, ані не відчує. Один із совєтських космонавтів, повернувшися на землю, глузливо заявив, що, мовляв, тепер він уже певний, що Бога немає, бо "скільки він не літав у космічних просторах, а Його там не бачив". А певне, що не бачив! І не побачив би, хоч би й сотні тисяч років міг уздовж і впоперек літати по всіх безмежних просторах вселенної. І, мабуть, не пізнав би Бога й тоді, коли б віч-на-віч побачив Його, як не пізнали колись Христа розпинателі Його. Бо відчути Бога можна тільки серцем, чистим від гріхів і беззаконств; серцем, яке не знає зла і прагне Істини.

Сорок днів тому ми урочисто зустрічали свято Христового Воскресіння. Радість наша була тоді особливо щира, бо перед тим каяттям і молитвою ми очистили свої душі від усього того, що обтяжувало їх, і стали достойними зватися синами Божими. Нехай же та радість і далі не вгасає у наших серцях! Тоді, як і Святі Апостоли, ми будемо певні, що Христос не покинув нас, коли відійшов на небо до Отця у день Вознесіння, а що Він з нами - і буде з нами - довіку.

СВЯТО ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТОВОГО припадає в цьому році на 30 травня; саме тоді, коли увесь американський народ відзначає День Пам'яти своїх померлих /Меморіял Дей/. Це - державне свято, і напевне більшість наших парафіян будуть у той день вільні від праці. Треба сподіватися, що багато використають цю нагоду, щоб прийти і спільно помолитися, відзначаючи велике Свято Вознесіння.

Напередодні свята, в середу, о 6-й годині вечора, відбудеться вечірня, а в четвер буде відправлено Божественну Літургію о 9-й годині ранку.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ. Ще раз звертаємо увагу усіх членів парафії, що питання, поставлені на порядок денний чергових Надзвичайних Загальних Зборів, надзвичайно важливі, а тому не тільки бажано, а й НЕОБХІДНО, ЩОБ УЧАСТЬ У ЗБОРАХ ВЗЯЛА ЯКНАЙБІЛЬША КІЛЬКІСТЬ ПАРАФІЯН. Ми маємо остаточно вирішити справу будови нашого нового храму. Чи в наших силах відразу почати будову постійної церкви? Чи збудувати церкву тимчасову, яка задовольнятиме наші потреби до того часу, коли фінансові спроможності парафії будуть кращі? Ці питання нуртують у нашій громаді вже від того часу, коли ми остаточно виїхали з Вільям вулиці, але тепер - крайній час, щоб їх остаточно вирішити і вже НЕ ГОВОРИТИ ПРО НИХ, А БРАТИСЯ ДО КОНКРЕТНОЇ ПРАЦІ. Бо час іде, весна вже доходить до кінця, і треба використати ті чудові довгі літні дні, щоб з приходом осени ми могли вже молитися у новому Божому Храмі.

Збори почнуться після Богослуження у парафіяльній залі. Дуже просимо усіх парафіян добре передумати все, що торкається порядку денного ще перед Зборами, а на Зборах висловлювати свої думки по можливості якнайбільше стисло і ясно. Коли буде порядок і добра воля всіх, Збори не будуть тривати довше, як півтори-дві години, і всі ми зможемо використати решту неділі для своїх власних потреб. А їх напевне є дуже багато в цю пору року. То ж - до зустрічі на Загальних Зборах!

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ПАРАФІЇ склали вже більшість членів нашої громади, але боржники ще спричиняють великі фінансові труднощі для усіх нас. Коли б свої зобов'язання виконали УСІ парафіяни, наша каса збагатилась би сумою принаймні 10.000 долярів, якими можна було б покрити ВСІ борги за перебудову залі і частину боргів за маєток.

Через заборгованість членів, Парафіяльна Рада мусіла брати позичку

на сплату фінансових зобов'язань, що приносить із собою величезні зайві і непотрібні витрати на проценти. ТОМУ НЕХАЙ КОЖЕН, ХТО ЩЕ НЕ СПЛАТИВ СВОЄЇ ВКЛАДКИ, ЗРОБИТЬ ЦЕ ЯКНАЙСКОРІШЕ. Тим він допоможе і всій громаді, яка мусить нести його тягар, і самому собі.

КОЖЕН ЧЛЕН ПОВИНЕН МАТИ ЗМОГУ ВИСЛОВИТИ СВОЇ ДУМКИ, ПОРАДИ, ПОБАЖАННЯ, А ТАКОЖ СКАРГИ І ЖАЛІ, НЕ ЧЕКАЮЧИ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ. Це - погляд Парафіяльної Ради, яка вважає, що багато корисних ідей пропадає, не приносячи належного плоду, коли про них знає тільки їхній автор, та що багато непорозумінь, неправдивих чуток і нарікань могли б зовсім не мати місця у нашій громаді, коли б вони були доведені до загального відома і спільними зусиллями усунуті. Тому Парафіяльна Рада щиро запрошує кожного члена громади, який хоче поділитися своїми думками на будьяку тему з життя нашої парафії, ПРИХОДИТИ НА ЗАСІДАННЯ РАДИ, де їм буде дано змогу висловитися. Звичайно, що право вирішального голосу і надалі матимуть тільки вибрані члени Парафіяльної Ради, але через таку участь у засіданнях зацікавлених парафіян можна буде відкрито і безпристрасно обговорити всі питання, що цікавлять і турбують членів громади. Після Зелених Свят, засідання Парафіяльної Ради будуть відбуватися ПЕРІОДИЧНО, і про них буде завчасу повідомлятися.

Запрошуємо також висловлювати свої думки на сторінках "Парафіяльного Слова".

ХРАМОВЕ СВЯТО. Уже лише два тижні залишилося до Зелених Свят, в день яких наша громада відзначає своє Храмове Свято. Імпрезовий комітет, вибраний на засіданні керівних органів парафії, робить усе можливе, щоб це свято відзначити особливо урочисто та щоб спогади про нього надовго лишились у пам'яті всіх нас. Хочемо звернути увагу на те, що визначена вкладка /5.00 за дорослого, 2.50 за дітей від 12 років і студентів та 1.00 - за дітей 6-12 років/ - ЦЕ НЕ ОПЛАТА ЗА СВЯТКОВИЙ ОБІД у день Храмового Свята, А ПОДАРУНОК ЦЕРКВІ В ДЕНЬ ЇЇ ІМЕНИН. Ми звичайно даруємо щось своїм рідним і знайомим у день їхнього народження чи день ангела та з нагод різних визначних подій у їхньому житті. Отож, таке саме значення має і пожертва, про яку тут говориться. Церква - наша Мати, в якій ми шукаємо єднання з Богом, спокою душі і задоволення своїх духовних потреб. То ж і привітаймо її у день її рокового свята і своєю присутністю на урочистостях, і своєю святковою пожертвою.

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА. При всіх плянах будови нової церкви, треба неодмінно взяти до уваги потреби нашої парафіяльної школи. Дехто з парафіян висловлюється проти існування її взагалі або уважає, що головне - це церква, а школу можна примістити будьде. Не заперечуємо, що церква - це серце парафії, найважливіший її елемент, і що нам треба усіх сил докласти, щоб у нашому Осередку вона якнайскоріше виросла. Але кому служитиме та церква, якщо наступне покоління наше не буде виховане в православному українському дусі? Чи через 15-20 років ті, що перебе-руть керування громадою, знатимуть чиїх батьки вони діти, якщо ми їм тепер про це не розкажемо, якщо їх про це не навчимо? А це може найкраще зробити ТІЛЬКИ ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА, де діти, під опікою фахових учителів і вихователів, пізнають свою Православну Віру, навчаються добре говорити рідною мовою, любити край своїх батьків, дідів і прадідів, а також здобувають інші корисні та потрібні знання, як от спів, народні танці, вишивання тощо.

Отже, не тільки батьки, які посилають своїх дітей до цієї школи, а й усі ми, уся громада, повинні усіма силами підтримати парафіяльну

школу і дати їй змогу належно розвиватися. А головне завдання тепер - забезпечити школі скромне, але відповідне приміщення, де наука могла б провадитись нормально і без перешкод, яке було б вигідне і привабливе для дітей.

РІЧНІ ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА СВ.ОЛЬГИ при нашій парафії відбулися в минулу неділю, 19 травня. Було обговорено багато важливих справ із життя та діяльности організації та вибрано нову управу. До неї увійшли:

Анна Нестеренко - голова
Анна Остапчук - заступниця голови
Тамара Бульба - секретарка
Настя Неліпа - скарбник
Слава Опанащук - культурно-освітня референтка
Надія Лобур - господиня кухні
Людмила Козьмич і Надія Різун - члени

Сестрицтво закликає жінок, які до організації ще не належать, щоб і вони стали її членами та спільними силами ще більше причинилися до її розвитку.

СЬОГОДНІ ПІСЛЯ БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ відбудеться панахида за спокій душі Головного Отамана Симона Васильовича Петлюри. А о 5-й годині вечора, заходами Товариства Сприяння Українській Національній Раді та організацій при нашій парафії, відбудеться Академія на честь великого Вождя нашого народу.

У НАСТУПНУ НЕДІЛЮ БУДЕ ВІДСЛУЖЕНО ПАНАХИДУ ЗА ЖЕРТВ ГОЛОДУ 1933-го РОКУ. Просимо усіх парафіян взяти численну участь у панахиді і тим вшанувати пам'ять мільйонів наших братів і сестер, які в муках скінчили своє життя лише за те, що хотіли бути господарями на своїй власній землі.

НАШІ ЧИТАЧІ НАПЕВНЕ ЗВЕРНУЛИ УВАГУ НА ТЕ, ЩО ПАРАФІЯЛЬНА ЗАЛЯ ЦІЄЇ НЕДІЛІ ВИГЛЯДАЄ ОСОБЛИВО ЧИСТО. Це треба завдячувати групі наших парафіян, які в середу, 22 травня, спільними силами прибрали приміщення та вимили в ньому підлогу. У цій групі були: Олексій і Марія Згибаї, Надія Лобур, Григорій і Наталка Марвіни, Анастасія Неліпа, Іван і Анна Нестеренки, Людмила Опанащук, Слава Опанащук, Анна Остапчук і Лідія Стеценко. Того ж дня Олекса і Марія Згибаї та Іван Стеценко викосили траву навколо парафіяльного будинку і залі. У минулому числі, через недогляд, не було згадано, що серед парафіян, які працювали над вилиттям цементової доріжки до залі, була /і дуже активно працювала!/ також пані Надія Лобур. Усім цим людям доброї волі, Парафіяльна Рада складає щиру подяку і закликає й інших, щоб, як тільки мають змогу, приходили й допомагали виконувати необхідні праці в Осередку.

НАГАДУЄМО, ЩО ЗГІДНО З ПОСТАНОВОЮ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ, кожна родина повинна ДО 1-ГО ЧЕРВНЯ СКЛАСТИ ПО 25 ДОЛЯРІВ на упорядкування пікнікової площі. Нехай не буде між нами нікого, хто цього обов'язку не виконав би!

У ШПИТАЛІ МІЛЛАРД ФІЛМОР, у кімнаті 808, лежить, після дуже складної операції, наш парафіянин, колишній церковний староста громади, Кость ГЛАДКИЙ. Щиро бажаємо йому скорого видужання, а парафіян, які мають можливість, закликаємо відвідати і розрадити хворого.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ІНФОРМАТИВНИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В ЧІКТОВАГА, Н. Й.

№ 3 — 2 ЧЕРВНЯ 1968 — Рік 1

ТРАГЕДІЯ, ЯКОЇ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ

Тридцять п'ять років минуло з того часу, коли на найбагатшій і найщедріше Богом обдарованій землі Європи розігравалася трагедія, перед якою бліднуть усі найстрахітливіші лихоліття минулих віків.

Серед нас чимало є тих, що жили в той час на тій, червоним наїзником окупованій землі. І всі вони, без сумніву, пригадують і до кінця своїх днів не зможуть забути страшного "33-го року".

Але пам'ятати про те - ще мало. Про це треба говорити. Розповідати дітям і онукам, які народились і виросли вже в кращі часи, у вільному світі. Розповідати й тим, серед кого ми живемо, а особливо тим, які, "святого спокою ради" проповідують співіснування і дружбу з червоними убивцями.

Розкажімо їм, як влітку 1932 року комуністична влада на Україні почала пляново здійснювати свій страшний злочин, що через нього вона сподівалась поставити на коліна українського селянина, який не хотів ставати безіменним наймитом-кріпаком у колгоспі. Він, той вільний син Української Землі, хотів і надалі залишатися вільною людиною, і його не могли примусити від того бажання відступити ані погрози, ані переслідування, ані арешти.

Розкажімо ж, як у селян, заможніх і незаможніх, було забрано увесь урожай того року. Як ходили по дворах ватаги комуністичних посіпак і ретельно копалися у селянських подвір'ях, перекидали усе майно, заглядали в кожну зашпарку і схованку - а чи ж не знайдуть ще клуночка, мішечка, глечика із тим, що найнеобхідніше для життя - збіжжям, борошном і іншими припасами... Розкажімо про ті страшні дні, коли кінчалися останні припаси, а довга зима і лютий голод заглядали у вікна... Про кору, листя, корінці, що ними даремно намагалися врятувати собі життя наші сусіди, близькі, рідні. Про безконечно довгі подорожі до міста, щоб, може хоч там здобути собі якийсь шматок хліба, - і оті страхітливі міліційні застави перед містом, які до нього нікого не допускали. Розкажімо, як наші села протягом місяця-двох ставали пусткою, де всевладно панувала смерть. Голодна, страшна смерть, яка не мала пощади ні до кого - ні до старих, ні до молодих, ні до малих дітей... Розкажімо і про оті вежі на безкраїх українських степах, що з них червоні окупанти і виховані ними "піонери" вартували "соціялістичну власність"; вартували, щоб голодний селянин чи дитина, часом не "привласнили" собі жменьки колосків, щоб зберегти собі сил хоч ще на один день...

Сім мільйонів мучеників загубила Україна того страшного року. Нечуваний в історії людства злочин важкою примарою прокотився по нашій землі. Злочин, якого ніколи не знало людство і, треба сподіватися, вже ніколи більше не знатиме. Чого не могли зробити орди печенігів, половців, татарів, турків; чого не могли зробити Польща і царська Москва - те зробила Москва червона: вона зробила з України таку пустку, що рештки, які залишились якимось чудом або щастям при житті, уже не мали вибору. Дальшої сили до боротьби не стало: її забрав із собою голод.

І, коли будемо розповідати про те страшне лихоліття 1933 року, не забудьмо нагадати, як поставився до цього злочину вільний світ. Чи, почувши про цей нелюдський злочин, він зробив щось, щоб зупинити страхіт-

тя, що творилося на Україні? Чи дав якусь підтримку тим, які конали жахливою смертю? Найкраща відповідь це та, що того самого 1933 року, Сполучені Штати Америки, які від початку большевицької революції не хотіли визнавати червоного уряду, ВИЗНАЛИ ЙОГО і нав'язали з ним дипломатичні стосунки. А далі - різні переговори, договори, угоди, зустрічі урядових представників західніх держав із совєтськими вельможами, потім - справжня "дружба" під час війни... Потім - СССР - член Об'єднаних Націй, ще й з особливими правами, як "великодержава", а далі - і до сьогоднішнього дня - запобігання різними західніми державами якогось "доброго слова" чи "прихильности" або "доказів мирних намірів" від червоних сатрапів. І це в той час, коли той же самий Совєтський Союз відкрито посилає гігантську кількість зброї і військового спорядження до Вєтнаму, де борються проти червоних напасників тисячі американських вояків.

"Доки ж, Владико святий, не будеш судити за кров нашу?.." - Ці слова линуть тепер із уст мільйонів полеглих мучеників, що їх безжально приніс у жертву диявольським міркуванням червоний тиран. І ми віримо, що той час уже гряде. За муки, страждання, терпіння і молитвами мучеників Господь приспішить час суду над гнобителями... І чи може якась земна кара зрівнятися з тією, що її зазнають деспоти, коли перед ними стануть мільйони свідків їхніх злочинів, уквітчані терновими вінцями перемоги і осудять їх перед Найвищим Суддею всіх - Богом?

Прийде ж той час. Але треба, щоб ми, живучи в країні свободи і достатків, ніколи не забували про те, що сталося на нашій Батьківщині 35 років тому. Повсякчасно нагадуймо світові про цей страшний злочин червоного окупанта. І - повсякчасно згадуймо у своїх молитвах мільйони наших батьків, матерів, братів, сестер і всіх рідних наших, що життя своє в муках скінчили у страшних 1933 рік. І, коли молитимемося за них, то пам'ятаймо, що ще більше потрібно нашої спільної молитви за тих, що живуть і поневіряються в тяжкій неволі на Україні. Неперестанно ж молімося, щоб скінчився і для них і для всіх нас Страсний Тиждень і прийшов світлий день Воскресіння.

ПАНАХИДА ЗА ЖЕРТВ ГОЛОДУ 1933-го року відбудеться сьогодні, відразу після Божественної Літургії. Масовою участю в ній і щирою спільною молитвою покажімо, ЩО МИ НЕ ЗАБУЛИ.

БОГОСЛУЖЕННЯ ПРОТЯГОМ ЛІТА відбуватимуться починаючи від 9.30 години ранку. Це стосується і Богослужень недільних і тих, що відбуватимуться серед тижня. Такий час вибрано для того, щоб дати змогу приїхати автобусом усім парафіянам, які не мають авт.

ХРАМОВЕ СВЯТО ПРИПАДАЄ НА НАСТУПНУ НЕДІЛЮ, 9 ЧЕРВНЯ. Парафіяльна Рада уже вислала всім парафіянам запрошення на Свято і квитки. Повідомляємо, що зустріч Єпископа Олександра відбудеться о годині 9.30 ранку, а Божественна Літургія розпочнеться о годині 10-й. Якщо буде гарна погода, Богослуження відбуватиметься надворі біля парафіяльного дому. На випадок негоди - у парафіяльній залі. Святковий обід розпочнеться о годині 1-й. Сестрицтво приготує, як звичайно, смачні страви. Запрошено сусідні парафії Америки й Канади і дуже можливо, що багато з нас зможуть побачити на Святі своїх знайомих і друзів з інших місцевостей. Заповідається цікава програма. Було б дуже бажано, щоб ми якнайчисленніше зібралися в цей день, щоб спільно радісно і приємно відсвяткувати іменини нашої Церкви.

То ж - УСІ НА ХРАМОВЕ СВЯТО!

ЧИ ТРЕБА ВЖЕ СТАВАТИ НА КОЛІНА? Кожний знає, що після свята Воскресіння Христового не належить ставати на коліна під час Богослуження. Але як довго після Великодня це правило залишається в силі? Дехто починає ставати на коліна вже після Вознесіння, інші - в день Зелених Свят. Справа коліноприклоніння взагалі потребує докладного вияснення, бо у нашій парафії панує досить велике замішання з цього приводу. Коли до церкви зайде стороння людина, яка звикла до певного порядку поводження на Богослуженнях, то вона напевне буде дивуватися, чому у нас немає якоїсь системи, і чому одні стоять на колінах, інші стоять, а ще інші, може й сидять у той самий час. До цього ми ще свого часу повернемося. Щодо порядку під час світлих тижнів П'ятидесятниці (від Великодня до Зелених Свят), то треба знати, що НА КОЛІНА НЕ НАЛЕЖИТЬ СТАВАТИ ПРОТЯГОМ УСІХ 50 ДНІВ ПІСЛЯ ВЕЛИКОДНЯ, включно з Літургією на Зелені Свята. Церква пояснює це тим, що Своїм Світлим Воскресінням Христос визволив нас від наших гріхів, і тим самим ми стали достойними бути синами Божими, а не рабами, що не насмілюються дивитися на лице Боже.

А після Божественної Літургії у день Св.Трійці, згідно з давньою традицією нашої Церкви, служиться вечірня з читанням спеціяльних "коліноприклонних молитов". І саме тоді, вперше після Великодня, вірні стають на коліна. У дальші неділі відновлюється звичайний порядок.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ відбудуться відразу після Богослуження у парафіяльній залі. Глибоко віримо, що наради будуть організовані й ділові, без довгих промов і повторювань, як це часом було в минулому, та що ми зможемо в якнайкоротший час вирішити всі питання порядку денного. Ще раз повторюємо, що збори ці - надзвичайно важливі, бо після них пляни будови нової церкви вже не будуть тільки на папері, а зможуть бути конкретно реалізовані. А для того треба єдности, одномудрости і щирого бажання всіх парафіян зробити свій вклад у дальшу розбудову нашого Осередку.

МАЛУ ЄВАНГЕЛІЮ В ГАРНІЙ МИСТЕЦЬКІЙ ОПРАВІ подарували для нашої Церкви Олексій і Марія Згибаї. У неділю 26 травня відбулося освячення цієї богослужбової книги, під час якого, на заклик о. Володимира, присутні парафіяни склали і свої пожертви на потреби церкви. Збірка принесла $ 26.35. Усім жертводавцям - щира подяка.

ВЕСНЯНА ЗАБАВА, яка відбулась 11 травня, принесла $ 369.04 чистого прибутку для парафії. Глибока подяка від усіх нас належить організаторам і упорядчикам забави, а також усім тим, хто спричинився до її успіху.

В ОДНОМУ З НАСТУПНИХ ЧИСЕЛ "СЛОВА" ми подамо список усіх дотеперішніх жертводавців на Будівельний Фонд, а всі пожертви, що надходитимуть після того, будуть опубліковуватися регулярно. Останнім часом до парафіяльної каси надійшло багато нових пожертв, що треба великою мірою завдячувати зусиллям о.Володимира і голови Парафіяльної Ради п.Д.Опанащука, які протягом минулих тижнів об'їхали велику частину наших парафіян і багатьох заохотили до складання пожертв.

КВІТИ ПЕРЕД ПАРАФІЯЛЬНОЮ ЗАЛЕЮ посадила минулого тижня п. Марія Нечипорук, що набагато прикрасило цю частину нашого Осередку. Щиро їй за це дякуємо.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ. Місяць червень в Америці - це традиційний час для численних одружень. Цю традицію, мабуть, до певної міри перебрали і ми,

про що свідчить те, що уже в перший день червня відбулося у нас аж два вінчання, а на черзі ще й інші. Учора в таїнстві шлюбу з'єдналися Іван Бучинський і Марія Никифорук та Валерій Олійник і Кетлін Енн Меґі. Вінчання першої пари відбулося у приміщенні сусідньої з нами церкви Св.Воскресіння, а другої - у приміщенні сербської церкви Св.Стефана. Треба відзначити, що наречена Валерія Олійника прийняла перед шлюбом Православну Віру через таїнства миропомазання і причастя.

АКАДЕМІЯ НА ЧЕСТЬ СИМОНА ПЕТЛЮРИ відбулася в минулу неділю 26 травня в парафіяльній залі. Не зважаючи на трохи незручний час (5 година по полудні), на свято прибуло дуже багато парафіян і гостей. Академія була скромна, але програма її складена була дуже дбайливо, а виконавці постаралися зробити все, щоб імпреза відбулася якнайбільш урочисто.

Головним доповідачем на Академії був один із найстарших членів нашої громади - д-р В.Дмитріюк. Доповідь його була тим більше цікава, що він пов'язав її з власними спогадами про Головного Отамана, з яким він неодноразово зустрічався. Присутні, а особливо молодь, вислухали доповідача з непослабною увагою.

Активну участь в Академії взала наша парафіяльна школа. Це тим більше похвально, коли взяти до уваги, що зовсім недавно учні її влаштували День Матері, та що в цей час року вони докраю переобтяжені наукою в школі. Учениці 4-ї кляси - Сузанна Маковська та Ліда Остапчук - з великим чуттям продеклямували поезію Д.Чуба "У день жалоби". А учні 6-ї кляси - Надя Гончар, Леся Опанащук, Оленка Потієнко, Петро Рудай і Ліза Шрамель - виголосили (і теж дуже гарно) збірну деклямацію поезії О.Кобця "Отаман наш поліг". Вокальна група "Троянди", до якої входять: Надя Гончар, Сузанна Маковська, Оля Мельник, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Оленка Потієнко і Ліза Шрамель (ще двоє членів цієї групи не змогли, на жаль, прибути на цей день на свято) проспівали, з великою умілістю, пісню "Коли ви вмирали.."

На Академії зробила свій дебют і нова вокальна група при нашій парафії, що, здається, ще не має назви і мала перед святом лише одну пробу. Це - жіночий секстет, до якого входять: Марія Лисак, Надія Лобур, Люся Лящук, Валентина Маковська, Анна Остапчук і Уляна Петручок. Вони проспівали дві пісні - "Ой, горе тій чайці" та "Ой, Морозе Морозенку". Треба зауважити, що вони зовсім не нагадували тількищо організовану групу, а скоріше тих, які мають за собою багато років досвіду. Треба від щирого серця побажати їм дальших успіхів.

КІНЦЕВІ ІСПИТИ УЧНІВ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ відбудуться в наступну суботу, 8 червня. Не зважаючи на нераз тяжкі умови праці протягом минулого року, школа з успіхом виконала своє призначення. Діти багато навчилися, а тепер матимуть заслужений літній відпочинок. А щоб працівники школи могли завчасу робити пляни на наступний рік, треба вже тепер записувати дітей. Дуже побажано було б, щоб діти, які до школи досі не ходили, записалися до неї на наступний рік. Час, проведений там, не буде витрачений намарно; навпаки - діти будуть там виховуватися на добрих, свідомих українців і вірних дітей своєї Церкви. Запис до школи провадять о.Настоятель і п.Ю.Потієнко.

У ЧЕРВНІ БАГАТО МОЛОДІ КІНЧАЄ СВОЇ СТУДІЇ чи то в гімназіях, чи у вищих школах. Просимо всіх ґрадуантів повідомляти про це редакцію "Парафіяльного Слова", щоб ми могли відзначити їхні успіхи на сторінках нашого бюлетеню.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ІНФОРМАТИВНИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЧІКТОВАҐА, Н.ЙОРК

№ 4 — 9 ЧЕРВНЯ 1968 — Рік 1

ВІТАЄМО НАШОГО ДОРОГОГО ГОСТЯ, ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ЄПИСКОПА ОЛЕКСАНДРА, ЯКИЙ СВОЄЮ ПРИСУТНІСТЮ І АРХИПАСТИРСЬКИМИ МОЛИТВАМИ ЗВЕЛИЧАВ ХРАМОВЕ СВЯТО НАШОЇ ГРОМАДИ.

НА МНОГІ ЛІТА, ВЛАДИКО!

До всіх вірних Парафії Св.Тройці у Чіктоваґа, Н.Й.

Дорогі Брати і Сестри!

Щиро вітаємо Вас у день Храмового Свята нашої громади - день Пресвятої Тройці. Нехай Всевишній Господь щедро поблагословить вас дарами Своєї Благодаті і на довгі роки збереже вас у здоров'ї, щасті, спокої і добробуті.

Цьогорічне Свято наше - дуже незвичайне. Це ж бо вперше за 18 років ми відзначаємо його вже не на Вільям вулиці, а в просторому, щедро природою оздобленому і багатому своїм майбутнім Українському Православному Осередку. І треба сподіватися, що це вже останній раз нам доводиться зустрічати його в таких незвичайних, провізоричних умовах, коли і святкове Богослуження ми мусимо відправляти під відкритим небом. Бо вже незабаром тут знову загуркочуть машини, заскреготять пилки, застукають молотки, і там, де сьогодні зеленіє трава, почнуть підноситися догори стіни нашої майбутньої церкви і школи.

А мета ця зможе бути осягнута тим скоріше, чим більше у нас буде єдности й однодумности, чим більше у всіх нас буде бажання зробити все в наших силах для добра і розвитку своєї Церкви.

Нехай же це свято об'єднає нас в одну велику родину і дасть нам натхнення і сил до дальшої праці. В тому допоможи нам, Боже, в Пресвятій Тройці Єдиний!

Зелені Свята, 1968 р. — Настоятель Парафії і Парафіяльна Рада

СВЯТО ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

Сьогодні Православна Церква урочисто відзначає одне із своїх найбільших свят. Має воно кілька назв. Називають його П'ятидесятницею, бо припадає воно на 50-й день після Великодня. Інша назва - Зшестя Святого Духа, на спогад про те, що на 50-й день після Свого Воскресіння Господь Ісус Христос зіслав на Своїх Апостолів Святого Духа. Ще інша, і то чи не найбільше вживана назва - це День Пресвятої Тройці (або, по-народньому, просто "Тройця"), бо в той же день світ знову відчув Божественну дію Пресвятої Тройці (Син зіслав Святого Духа від Отця). Нарешті, народ наш дав цьому святові ще й інші дві назви: Зелені Свята або Клечальна Неділя - це вже від звичаю прикрашати храми і будинки зеленими гілками (клечанням). А коли заглянемо в глибину історії, то побачимо, що свято П'ятидесятниці має дуже давню історію, бо у жидів у цей день згадували дарування Мойсеєві Закону Божого на Синайській Горі, а у нашого народу приблизно в цю весняну пору року припадало в давнину свято розквіту природи і рослинности, яке пізніше злилося з християнською П'ятидесятницею і внесло в нього багато чудових прадавніх звичаїв.

В майбутньому ми розглянемо всі складові частини свята П'ятидесятниці і пов'язані з ним звичаї. Тепер же спинимося лише на одній частині, і то найголовнішій із них: на вшануванні Пресвятої Трійці.

Слово Боже навчає нас, що Бог Один. Але віримо в те не тільки ми, християни. В того самого Єдиного Бога вірують також і жиди, яким колись говорив пророк Мойсей: "Слухай, Ізраїлю, Господь Бог твій Один Є" (2 Мойс.6,4); вірують і мусульмани, які називають Його Аллахом, хоч те справи не міняє. Що ж відрізняє нас від них - це наша віра в те, що Бог - Один в Трьох Особах, Пресвята Трійця.

Прообрази Пресвятої Трійці відкривались людям ще в часи до приходу на землю Спасителя. Але тільки тоді, коли Він став Людиною і був готовий іти проповідувати Боже Царство, по-справжньому об'явилась людям слава Святої Трійці. Це сталося на річці Йордані, коли Син Божий хрестився від Івана Хрестителя. В той час Дух Святий зійшов на Нього у вигляді голуба, а Бог Отець засвідчив словами: "Це - Син Мій улюблений, в Ньому Моє благовоління". А значно пізніше, перед тим, як відійти у славі до Отця, Христос сказав Своїм учням, посилаючи їх на проповідь: "Ідіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, Сина і Св.Духа".

Ось цього Триєдиного Бога - Бога Отця, Бога Сина, і Бога Духа Святого - і ісповідують християни усього світу.

Святі Отці й Учителі Церкви так пояснюють (наскільки це можливо для обмеженого людського розуму) тайну Пресвятої Трійці:

Бог Отцем називається, бо Він, бувши початком усього і джерелом Божества, родив Сина попереду всіх віків, і Дух був в Отці з Сином;

Бог Син народився з лона Отцевого перше всіх віків, а коли настав час, Він благозволив народитися на землі від Пресвятої Діви Марії;

Бог Дух Святий надвічно сходить від Отця і все оживляє, особливо душі розумні;

Бог Отець є початком Сина і Духа, але Сам безпочатковий і безгрішний; Бог Син народжується, але не народжує Духа; Бог Дух Святий сходить від Отця, але не народжується і сам не народжує.

Це звичайно, тяжко зрозуміти людині, так само, як тяжко уявити безконечність, як неможливо збагнути вічність. Тому тайни Пресвятої Трійці не можна було б осягнути навіть тоді, коли б хтось міг опанувати всі науки світу. Тому сприймаємо її ми тільки вірою та через Боже Об'явлення.

Але наука про Пресвяту Трійцю - це не тільки один із основних догматів Християнської Віри. Це - також основа всього добродійства і джерело нашої радости. Бо християнин робить добро з любови до Небесного Отця, із вдячности до Сина, і відчуваючи Святого Духа. Бути добрим - це наш обов'язок, бо Отець хоче добра, Син умер за гріхи людей, а Святий Дух присутній Своєю Благодаттю в добрих душах. А велика радість християнська виходить із того, що люблячий нас Отець піклується нами, Христос приніс нам із неба Світло Істини, а Дух Святий керує Церквою і охороняє чистоту її науки, а також освячує кожну людину, зогріває її, укріпляє і оживляє. Саме це останнє і дало підставу нашим предкам перенести до християнського свята П'ятидесятниці прадавній звичай прикрашати храми, будинки, ворота тощо зеленими гілками, а підлогу посипати пахучою травою і запашним зіллям. У деяких місцевостях люди приносять до храму квіти і тримають їх у руках під час Богослуження. Символічно це означає, що оскільки Святий Дух - це джерело усякого життя, то все, на кого Він сходить, оживає і оновляється так, як природа весною після довгого зимового сну.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ відбулися 2 червня в парафіяльній залі. На жаль, не зважаючи на численні заклики і з амвону і з сторінок нашого бюлетеню, на них зійшлося лише понад 90 членів громади. Може стало на перешкоді декому довге весілля у вечір і ніч перед тим; може чудовий сонячний день спокусив інших залишитися дома або поїхати на прогулянку. У всякому разі, неприсутність такої великої кількости членів, поставила Загальні Збори перед фактом відсутности потрібного кворуму. Проте вирішено було Збори відбути, а Парафіяльна Рада взяла на себе обов'язок довести до відома неприсутніх постанови Зборів та зібрати їхні голоси щодо цих постанов.

Парафіяльна Рада багато попрацювала над тим, щоб приготувати матеріяли й інформації щодо побудови нового Храму Божого. Уже через кілька днів після Загальних Зборів 5 травня, було відбуто подорож до Торонта, де одержано точні інформації про те, скільки коштувала будова різних тамтешніх українських православних церков, а також проведено переговори з архітектором. В результаті тієї подорожі виявилося, що будова підвалу для постійної церкви, який можна було б тимчасово використовувати і для Богослужень і для школи, коштувала б нашій парафії понад 70.000 долярів - сума, на яку наша громада в даний час ніяк не може собі дозволити. Тому й вирішено було сконцентрувати всю увагу на будову тимчасової церкви і школи, які служили б нам протягом кількох років, аж доки фінансові спроможності громади будуть кращі.

Заступник голови Парафіяльної Ради, п.Юрій Потієнко, поінформував присутніх про всі деталі і пляни будови такої тимчасової церкви та школи. Пізніше, він давав вичерпні відповіді на всі запитання. Після дискусії, яка провадилась на цей раз спокійним, діловим способом, Загальні Збори ухвалили такі постанови:

1. Уповноважити Будівельний Комітет приступити до негайного будівництва Церкви.

2. Будувати Церкву між церковним будинком та паркувальною площею.

3. Церква мусить бути приблизно таких розмірів: 30 футів ширини і 60 футів довжини.

4. Під Церквою побудувати підвал тих самих розмірів, що і Церква. В підвалі буде сталий осідок Парафіяльної Школи. Для достатнього освітлення шкільного приміщення та вимог із сторони стейту Нью Йорк, підвал буде 3.5 фути глибиною та 5 футів висотою. Зробити мінімально 4 клясні кімнати, 2 убиральні, одну кімнату для баку на гарячу воду та водяне опалення, мати вільну площу в розмірі 20 на 20 футів для всяких засідань, проб церковного хору, проб танцювальної шкільної групи та інше.

5. Будувати Церкву з дерева та оббити найпрактичнішим матеріялом зовні.

6. По можливості зробити в Церкві маленького розміру фоє, кімнату для касира та скарбника і побудувати стелю на зразок катедралі.

7. Асигнувати на ціль будови Церкви та Школи суму в розмірі 20.000 долярів.

8. Уклінно просити всіх членів парафії активно допомагати в будівництві Церкви та Школи.

9. Встановити найтіснішу співпрацю між Будівельним Комітетом та Парафіяльною Радою в найдоцільнішому використовуванні призначених грошей на цілі будови Церкви та Школи.

Отже, праця над остаточним виробленням планів майбутньої Церкви та Школи зможе розпочатися відразу після того, як Парафіяльна Рада збере

приписану Статутом кількість голосів парафіян.

Збори розглянули також справу заборгованости членів парафії. Парафіяльна Рада і в цьому напрямку зробила вже дуже багато. Як уже повідомлялося раніше, о. Настоятель і голова Парафіяльної Ради об'їхали протягом минулих тижнів велику частину парафіян-боржників, щоб довідатись причини їхнього невиконання своїх зобов'язань. Багато з тих боржників уже сплатили свою вкладку, дехто зобов'язався сплачувати частками. Парафіяльна Рада була свідома того, що постанова Загальних Зборів з минулого року про подвійне обкладання оплатою на будову тих парафіян, що до 1 січня 1968 року не внесуть принаймні 250 долярів, була непрактична і викликала огірчення серед багатьох членів громади. Тому вирішено було просити Загальні Збори анулювати ту постанову. Але через те, що невчасна сплата своїх зобов'язань багатьма парафіянами примусила Парафіяльну Раду позичити значну суму грошей і платити за неї відсотки, ухвалено було, що кожний парафіянин, який спричинився до такого стану, повинен буде сплатити певну суму відсотків на покриття цих непередбачених і зайвих витрат. Постанова про те звучить так:

Парафіяни, які до 1.1.1968 року не сплатили на Будівельний Фонд принаймні 250.00, зобов'язані сплачувати 8 відстоків від суми заборгованости, починаючи з 1.1.1968 до дня сплати належної суми. Ця постанова стосуватиметься також і заборгованости у майбутньому.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ звернули увагу також на те, що багато парафіян не сплатили ще вкладки з нагоди відкриття парафіяльної залі. Загальна заборгованість складає на сьогоднішній день 1018.17 долярів - дуже поважну суму, яка допомогла б Парафіяльній Раді вив'язатися з багатьох фінансових зобов'язань. Тому, згідно з ухвалою Загальних Зборів, Парафіяльна Рада звертається до всіх членів громади, що тієї вкладки ще не внесли, зробити це якнайскоріше. Деякі парафіяни не прийшли на бенкет з нагоди відкриття у зв'язку з ненормальними обставинами, які в той час у парафії існували, і то зрозуміло, але хочемо нагадати, що гроші, про які йде мова - це не була оплата за обід на бенкеті, а знову ж таки подарунок для Церкви з нагоди такої важливої події в її житті. Тому нехай кожний той обов'язок виконає. Загальні Збори ухвалили виготувати список тих, які своєї вкладки не склали і довести його до відома всіх парафіян. Щиро бажаємо, щоб виготовляти того списка нам не було потреби.

Коли вже говориться про гроші, то Парафіяльна Рада хоче нагадати всім парафіянам, що місячні вкладки треба сплачувати систематично. Статут парафії допускає заборгованість членських вкладок аж до 6 місяців, але це не значить, що цим правом можна зловживати, особливо в ці часи, коли кожний доляр має велику вагу для належного розвитку парафії. Тому просимо всіх - сплачуйте вкладки протягом того місяця, коли їх треба платити, а хто може - нехай заплатить і наперед. Також просимо всіх парафіян, щоб і 50-долярову вкладку на Будівельний Фонд за 1968-й рік сплачували, по можливості, якнайскоріше, не чекаючи кінця року. Це допоможе нам усім у здійсненні нашої спільної мети.

СЕСТРИЩТВО - ДЛЯ ДОБРА ЦЕРКВИ

Трохи перефразувавши великого українського письменника Івана Котляревського, можна сміливо сказати: "От такі-то наші сестрички! Коли діло піде, щоб добро зробити, то одна перед другою хватаються!"

Свою працьовитість і відданість Рідній Церкві члени нашого Сестрицтва доводили уже багато разів протягом існування їхньої організації. Не люблять вони хвалитися своїми досягненнями, і велику частину робо-

ти виконують за лаштунками, осторонь від людських очей і похвал, але наслідки їхньої корисної праці кожен із нас відчуває й бачить. Зразковий порядок у церкві і в залі, чудові священичі облачення, мальовничі українські рушники на образах, смачні обіди на різних імпрезах, і ще, і багато ще.

Під час перебудови парафіяльної залі, Сестрицтво влаштувало дуже вигідну і модерно устатковану кухню, закупило посуд, і саме тепер розпочало постачати їжу, напитки і обслугу на весілля, що відбуваються у нашій залі.

Першою спробою була нагода на весіллі Івана і Марії Бучинських у суботу минулого тижня. Ще задовго до того дня ішли приготування, привозили продукти і все необхідне. А в суботу, вже з самого ранку, почали сходитись до залі сестрички і братися до праці. Серед них були: пані матушка А.Мельник, Галя Борідько, Євдокія Борідько, Марія Згибай, Людмила Козьмич, Світлана Козьмич, Надія Лобур, Валентина Маковська, Наталка Марвін, Одарка Михайленко, Анастасія Неліпа, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Валентина Опанащук, Людмила Опанащук, Слава Опанащук, Ніна Панченко, Галя Петручок, Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Надія Різун, Ліда Стеценко, Ликеря Швець і Ліза Шрамель.

Праця була тяжка, втомлива і довга, але ніхто не нарікав. Кожна з присутніх сестричок мала своє призначення, і робота ішла плавно та організовано. І коли почали сходитись весільні гості, дехто з них не міг стриматись, щоб не висловити свого захоплення чудовим накриттям столів. Здавалось їм, що вони перебувають у одному з найкращих ресторанів міста, де роками працюють вишколені професійні люди.

Але сестрички не обмежилися лише тим, що приготували весільну трапезу. Вони обслуговували гостей протягом усього весілля, мало чи не до самого світанку, а потім, коли вже всі розійшлись, залишились, щоб помити посуд. Та й того ще мало. Наступного дня, після Богослуження, зійшлись вони знову, щоб закінчити прибирання. Побачивши, що після Загальних Зборів на залі відбуваються традиційні "поправини", вони, з дозволу батьків молодих, провели збірку на потреби Церкви та влаштували розваги і несподіванки для гостей, щоб і тим придбати, як вони дуже скромно кажуть, "пару центів" для громади. Чистий прибуток - наслідок своєї тяжкої праці - сестрички передали до парафіяльної каси.

Щира подяка вам, невтомні труженицi для добра нашої Церкви! Подяка і слава! Господь нехай щедро винагородить вас за вашу безкорисну працю, а ваш приклад нехай і інших заохотить включитися до вашої вельмиціннної організації та її діяльности.

КЕРІВНИЦТВО ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ повідомляє про те, що іспити у школі, які розпочались учора, закінчаться наступної суботи, 15 червня. А офіційне закінчення шкільного року та роздача свідоцтв, яке було заплянованe на 16 червня, відбудеться на тиждень пізніше, 23 червня, після Богослуження у парафіяльній залі. Крім офіційної частини, учні школи матимуть ще й цікаву мистецьку програму.

А в неділю 30 червня, теж після Богослуження, відбудуться загальні збори батьків, де буде обговорено пляни дальшої праці і діяльности.

ДОРІЖКА ДО ВХОДУ ДО ЗАЛІ існує вже понад 3 тижні і дуже добре виконує своє призначення, а "Парафіяльне Слово" і досі має з нею клопоти. Спочатку помилково пропустили серед списку тих, хто працював над нею, пані Н.Лобур, а коли те поправили, то нам тепер кажуть, що ми згадали серед робітників п.Ф.Зайця, а він насправді не працював. Лихо, та й годі! Ми вже боїмось і телефонну слухавку підіймати: ану ж ще когось забули або помилково дописали... На другий раз будемо уважніші і точніші.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ІНФОРМАТИВНИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В ЧІКТОВАГА, Н.Й.

№ 5 — 23 ЧЕРВНЯ 1968 — Рік 1

ХРАМОВЕ СВЯТО - 1968

Дехто каже, що то - традиція, дехто - що це особливий дар Божий для нас, але і цього року, як звичайно, на Зелені Свята випав чудовий день. У блакитному небі - золоте сонце, білі хмарки, а внизу - свіжа, око чаруюча зелень. "Зовсім як на Україні в цей день", - каже наш достойний гість, Преосвященний Єпископ Олександер, облачаючись у каплиці у свої розкішні сині, золотом обшиті, ризи. І пояснює, що і в тій місцевості на Україні, де він жив, на Зелені Свята традиційно був сонячний день. "А вже на другий день", - додає він трохи згодом, - "біда дядькові, якщо до свят не зібрав сіно з поля: майже завжди був дощ..."

Унизу, перед східцями, що ведуть до резиденції священика і до каплиці, зібралося вже чимало людей. Далі, між будинком і високими-високими тополями, що так дуже нагадують далекий Рідний Край - по-святковому прибрані похідний престол, жертівник і аналой. Розвіваються на вітрі хоругви. Місце, яке виконує в цей день ролю вівтаря, з усіх боків обсаджене молодими деревцями. "Де ж вони тут узялися?" - дивуються люди. "Наче ж учора їх тут не було?" - "Та то ж - клечання", - пояснюють інші, втаємничені. "Учора вночі зрізали кілька деревцят і повтикали тут у землю. Так як і батьки наші і діди прикрашали свої храми Божі..."

А воно й справді майже неможливо розібрати, що то ті дерева не ростуть, а тільки тимчасово тут поставлені. Добре зроблено!

Рівно о 9.30 у дверях каплиці з'являється, в повному архиєрейському облаченні, Преосвященний Владика. Супроводять його вівтарні хлопчики, Петро Рудай і Микола Андрійчук. Унизу вітає його, з традиційним українським хлібом і сіллю, голова Парафіяльної Ради, п. Дмитро Опанащук. А трохи далі, так немов би на порозі церкви, вітає архипастиря отець настоятель. Зустріч відбувається не біля церковної брами, бо її ж і немає ще, але ж усі знають, що це - явище тимчасове, і що ми й запросили Владику на те, щоб він разом із нами помолився за успіх нашого чергового завдання - побудови нової церкви.

Розпочинається Божественна Літургія. У тіні парафіяльної резиденції скупчився хор. Та й багато ж зібралося сьогодні співаків: і старші, і середні віком, і молодь, і зовсім діти! Просто як на Великдень. От коли б це у справжньому храмі, з доброю акустикою!..

Сонце починає добре припікати. Свічки, що їх так щедро наставили люди на початку Богослуження, не витримують палючого проміння сонця, хиляться, скручуються і безсило звисають донизу. Вірні скупчуються групками в тіні дерев і коло будинка, де не так пече. На сонці залишається лише Владика, отець настоятель і хлопчики. Їм треба терпіти до кінця.

Після Євангелії Владика промовляє до народу. Пригадує про ту першу П'ятидесятницю, коли на Апостолів у Єрусалимі зійшов Святий Дух, і вони заговорили різними мовами. Їм було дано цей дар, щоб вони могли іти у світ і навчати всі народи молитися до Єдиного Істинного Бога своєю рідною мовою. Згадує про Учителів слов'янських Кирила й Методія, які принесли Христову науку слов'янським народам і дали їм можливість молитися і читати по-своєму. Закликає і нас, українців у розсіянні, зберігати рідну мову, бо тільки нею можна по-справжньому молитися і, тільки моляючись нею, можна по-справжньому, всією душею, вірити. "Нехай англійською мовою моляться англійці..." - каже він. Висловлює свою радість з приводу

того, що громада у Буфало-Чіктовага вирішила будувати не тільки церкву, а і школу, і закликає до єдности та щирої праці, щоб те святе завдання якнайскоріше виконати.

Служба продовжується. Доїжджають іще люди, молитовна громада зростає. Невтомно і з душею співає хор. І все було б добре, коли б не вітер. Він, з одного боку, допомагає трохи розганяти спеку, а з другого - з завзяттям накидається на хоругви (і пару разів таки перекидає їх, аж поки не скріплено підставки до них важкими кам'яними плитами), грається з рушниками і покривалами, і їх доводиться увесь час чимось притримувати, щоб не полетіли зовсім.

До Святого Причастя приступають Микола Швець і його наречена, Анна Греґа, які наступної неділі мають навіки з'єднатися в таїнстві шлюбу. Після Божественної Літургії відправляється Вечірня П'ятидесятниці з колінопреклонними молитвами, і Богослужбові відправи доходять до кінця. Вірні підходять до цілування хреста і мирування. Владика кожного благословляє і вітає із святом.

Погода і далі настільки гарна, що просто шкода розлучатися з сонцем, свіжим повітрям, синім небом...! Але в залі вже чекають гостей посвятковому прибрані Сестрицтвом столи, чекає смачний обід. І столи поступово починають заповнюватися. Кажуть сестрички, що приготували вони обід на 400 осіб. "Краще нехай залишиться, як комусь не вистарчило б", - пояснюють. Думка дуже добра і розважлива, але передбачення виявилися занадто оптимістичні. Може тому, що чудова погода спокусила декого податися на прогулянку за місто; може тому, що дехто поїхав до сумівського табору (там теж у той день щось відбувалося); може тому, що багато дітей, а з ними і батьків мусіли бути того дня на музичному пописі; може і ще чомусь - одним словом на цей обід зібралося десь біля 200 парафіян і гостей. Воно і то було б нічого, тільки що порожні столи трохи прикро вражають. Проте загальний настрій - святковий і радісний. Люди говорять, жартують, сміються. От так наче на іменини зібралися. Та це ж і справді - іменини, тільки що не одного когось, не окремої людини, а іменини всієї парафії, а через те - і всіх нас.

За головним столом на почесному місці - Преосвященний Владика, біля нього - отець Володимир і його шановна дружина, а далі - голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук, секретар (він же і товстмайстер) Олександер Воронин та представники від організацій при парафії. Пару місць зарезервовано для гостей-священиків, яких було запрошено на свято, але на жаль ніхто з них прибути в цей день не міг (правда, увечорі попереднього дня були тут гості з Канади - о. Федір Легенюк із Сен Кетеринс та о. Степан Гуцуляк із Ніяґара Фолз; вони відправили соборну вечірню, але того ж таки дня мусіли повернутися додому).

Сестрички і на цей раз показали свою майстерність, почастувавши усіх присутніх особливо смачно і добре приготованим обідом. А щоб усе зробити на час і так, як належиться, багато з них почали працювати чи не з 4-ї години ранку... Колись і їхні імена треба буде увіковічнити на меморіяльній дошці невтомних трудівників на користь нашої громади. А покищо - нехай їхній приклад і іншим дає натхнення до праці, щоб серед тих, хто працює, не були все одні та й одні...

Офіційну частину відкриває коротким словом товстмайстер Ол.Воронин. Він звертає увагу на те, що Зелені Свята - у нас традиційно сонячні, і що ще предки наші до прийняття християнства святкували в цю пору року свято відродження природи і рослинности після довгого зимового сну. Порівнює це відродження природи з теперішнім відродженням нашої громади, що вступає тепер в особливо важливий етап свого існування. Висловлює сподівання, що наша парафія досягне ще більших успіхів, і прийде час, що її вважатимуть уже парафією не першої категорії, як тепер, а

категорії надзвичайної, якої ще взагалі не існує. Далі він передає слово Преосвященнішому Єпископові Олександрові.

Владика Олександер - довголітній пастир і місіонер, широко відомий своєю красномовністю і силою слова. З непослабною увагою слухають присутні, як він, немов би за допомогою машини часу, переводить їх у недавнє бурхливе минуле, про яке багато з нас уже починає забувати серед тутешнього добробуту, а дехто і взагалі не пам'ятає. Згадує про часи поневірянь за большевицького режиму, за терпіння під час війни, за безправність і безвихідність протягом років після неї. Згадує про це все, щоб ми могли пригадати, як у ті тяжкі часи мріяли про чудо, щоб можна було опинитися десь, де є спокій і де можна було б працювати і використовувати свої здібності на добро собі і ближнім. І таке чудо сталося, бо ми якраз опинилися у такій країні, де свобода і добробут. Владика, словами Т.Г.Шевченка, закликає присутніх "не спати на волі", а віддати свої сили і таланти для своєї Церкви і народу. Він наводить приклад громади у Дітройті (очоленої тепер нашим колишнім настоятелем,о. прот. М.Литваківським), яка саме тепер закупила, як і ми, площу на будову храму і жертвенно й віддано працює для здійснення своєї мети. Владика закликає і нашу громаду не залишитися позаду і своїми щедрими пожертвами дати доказ, що і ми готові взятися до почесного завдання - спорудження нового храму Божого. Від себе він дарує на Будівельний Фонд парафії 25 долярів.

І тут виявляється, що до всіх інших талантів і здібностей Преосвященнішого Владики можна додати ще один: він - легкий на почин. Виступає голова Батьківського Комітету Парафіяльної Школи пані Олена Гончар і передає подарунок від Школи на Будівельний Фонд - чек на 1500 долярів! (От і відповідь тим, які вважають, що школа непотрібна, або що вона може в будьяких умовах працювати... Коли будемо давати дітям, дадуть і вони; сторицею повернуть, та ще й дякувати будуть колись та згадувати добрим словом). Далі декларує свій княжий дар магістер богословія Семен Данилович Веремчук. Він уже давно перевищив суму свого зобов'язання, а сьогодні передає від своєї родини ще 500 долярів на Церкву! От таких щирих і щедрих ктиторів нам би побільше!

Ці приклади заохочують і багатьох інших. Не встигає товстмайстер проголосити чергову пожертву, як уже йде хтось інший, а за ним іще, і ще. Одні жертвують більше, інші - менше, хто скільки може, але видно по обличчях усіх, що роблять це вони від щирого серця і з великою духовною радістю, що можуть чимось спричинитися до добра Рідної Церкви. Було й таке, що жертводавці трохи не в чергу мусіли ставати, щоб проголосити свій дар.

Були й пожертви, які викликали зворушення і особливо теплі оплески присутніх. Ось удова приносить десять долярів, передає їх і каже: "Останні, що маю... Але якось переб'юсь до четверга, а подарувати Церкві їх таки хочу". Ось молодий хлопець приносить три доляри - теж, мабуть, усе, що мав. Ось пенсіонер, який із дружиною живе з убогої пенсії Соціяльного Забезпечення, дарує 50 долярів. Ось батько приносить 50 долярів від сина, що тепер у війську. Ось інший батько проголошує дар 100 долярів від своїх маленьких дітей. Ось парафіянин, який недавно перебув тяжку хворобу і операцію і щойно вийшов із лікарні, вибачається, що не може нічого дати, але обіцяє відробити свою пожертву при будові церкви...

Купа грошей на столі все зростає, і секретарі насилу встигають записувати всі пожертви. Нарешті, проголошено загальну суму - 3700 долярів. Бурхливими оплесками зустрічають цю вістку присутні. Це ж за один день зібрано суму, що може покрити одну шосту частину загальної вартости будови тимчасової церкви! Коли б так і далі, то може і позичати не довелося б!

На закінчення офіційної частини виступає настоятель парафії, о. Володимир Мельник. Він закликає усіх до співпраці в житті громади, а головне - до єдности. Наводить приклад недалекої від нас єпископальної парафії в Лянкастері, священик якої недавно відвідав його і розповів багато цікавого про життя своєї громади. А складається вона з різних людей: є між ними члени англо-саксонського походження, є мексиканці і негри. Але на ті ріжниці ніхто не звертає уваги, а всі разом працюють для загального добра. "А чому ж у нас так не може бути, де ми всі - білі, всі українці, усі православні?" - запитує о.Володимир.

Закриває свято голова Парафіяльної Ради, Дмитро Опанащук. Він дякує Преосвященнішому Владиці за звеличення нашого свята, усім жертводавцям за їхню щедрість для своєї Церкви та всім тим, які своєю працею спричинилися до успіху храмового свята, зокрема ж Сестрицтву. Висловлює надію, що, об'єднані спільною метою, ми переможемо всі труднощі і вже незабаром зустрінемося знову на святі відкриття нової церкви.

Після обіду більшість присутніх знову виходить надвір, де й далі - чудовий весняний день. Але мало хто від'їжджає додому. У цей день хочеться бути разом з іншими, хочеться спільно радіти і святкувати. Більшими і меншими групками розходяться люди по просторах Осередку, обмінюються новинами, думками і спогадами. А там уже чути музику, починає лунати невмируща українська пісня. І так - до самого пізнього вечора.

Так відзначила цього року своє храмове свято наша громада. Відсвяткувала його урочисто і радісно, даючи ще один доказ, що вона живе й росте і, з Богом, буде жити і рости й далі!

ТІ, ЩО ТРУДИЛИСЯ...

Успіх храмового свята не прийшов отак собі, сам собою. Його треба завдячувати жертвенності багатьох наших парафіян, які не шкодували ані часу, ані сил, ані того, що їхні власні справи довелося занедбати - і вклали незчисленну кількість праці для добра громади.

Ще за кілька днів перед святом над прибиранням залі працювали п.п. Марія і Олексій Згибаї, Надія Лобур, Валентина Маковська, Анна та Іван Нестеренки та Слава Опанащук. Тоді ж Йосип Лаврінович та Анна й Іван Стеценки покосили траву, а Петро Лобур посадив у квітнику перед входом до залі шість пишних ялинок.

Тому, що в суботу перед храмовим святом заля була зайнята на весілля, група парафіян зголосилася прийти перед світанком, щоб приготувати її для святкового обіду. Серед них були: Йосип Бучинський, Григорій Гержан, Іван та Микола Стеценки і Василь та Дмитро Опанащуки. Їм же треба завдячувати і традиційне клечання, яке прикрашало польовий вівтар і залю.

Дуже рано в неділю до кухні почали з'їжджатися жінки, щоб приготувати обід, накрити столи та зробити все інше, необхідне для свята. Це були: п.п. Галина і Євдокія Борідько, Варвара Бучинська, Ірина Закусило, Марія Згибай, Марія Іваненко, Тамара Іващенко, Надія Лобур, Люся Лящук, Валя і Сузанна Маковські, Наталка Марвін, Анастасія Неліпа, Анна і Валя Нестеренко, Валентина, Людмила і Слава Опанащуки, Ліда Остапчук, Ніна Панченко, Галина і Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Надія Різун, Ліда Стеценко і Ліза Шрамель.

Через тиждень після Зелених Свят, Сестрицтво вже вдруге взялося забезпечити їжею та обслугою гостей на весіллі Миколи і Анни Шевців. Бу-

ло докладено величезних зусиль, щоб усе вийшло якнайкраще. Тут працювали: п.п. Євдокія Борідько, Варвара Бучинська, Зіна Заєць, Марія Згибай, Тамара Тващенко, Надія Лобур, Люся Лящук, Валя і Сузанна Маковські, Наталка Марвін, Анастасія Неліпа, Анна Нестеренко, Валентина, Людмила і Слава Опанащуки, Ніна Панченко, Галина і Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Надія Різун, Анна і Ліда Стеценко, Марія Швець (яка скоро справлятиме своє власне весілля) і Ліза Шрамель.

Крім того, було зроблено багато інших праць для упорядкування Осередку. Одне з найважливіших завдань - проведення труб для водостоку з пікнікової площі - виконали п.п. Григорій Гержан, Петро Лобур, Іван Нестеренко та Дмитро Опанащук. Над вирівнюванням площі коло залі та на інших "земляних роботах" працювали п.п. Сергій Андрійчук, Федір Заєць, Кирило Кондратюк, Іван Стеценко та Іван Усипенко. А пані Анна Стеценко посадила квіти, щоб ще більше прикрасити загальний вигляд нашого Осередку.

На жаль, немає можливости докладно зупинитися на деталях усіх численних робіт, виконаних нашими парафіянами протягом цих двох минулих тижнів. Але наслідки їхньої праці відчув кожний, хто брав участь у храмовому святі; завдяки їм збагатилася церковна каса; і знову ж дякуючи їм, наш Осередок стає все більше упорядкованим і привабливим.

Парафіяльна Рада, від імени усієї громади, складає щиру подяку усім цим невтомним працівникам для добра нашої Церкви і закликає й інших не відставати, а включатися до спільної праці.

У ПАРАФІЯЛЬНІЙ ШКОЛІ

Кінцеві іспити у Парафіяльній Школі відбувалися протягом двох субот - 8 і 15 червня. Як і звичайно, іспити провадилися картковою системою, при якій кожний учень витягав картку з запитаннями і завданнями та мусів їх відповісти і виконати. Тому, що всі картки були різні і ніхто не міг наперед знати, що буде в його картці, було неминуче побоювання і острах. Але зате кожний учень знав, що це - система справедлива, і хто пильно вчився протягом року, тому ніяка картка не страшна. 8 червня до школи завітав, в супроводі о. настоятеля, Преосвященніший Єпископ Олександер. Він оглянув школу, вислухав звіти учителів, поговорив з дітьми, давав їм запити, а при благословенні кожному учневі подарував образок.

Праця Школи на цей рік закінчена. Сьогодні відбудеться офіційне завершення її праці. Після Божественної Літургії буде відправлено вдячний молебен за успішне закінчення шкільного року. Після того, Батьківський Комітет влаштовує обід для всіх учнів, батьків і гостей. Потім силами учнів Школи буде влаштовано концерт, на закінчення якого будуть роздаватися свідоцтва. Вперше в історії школи, відбудеться цього року випуск ґрадуантів - п'яти учнів з шостої кляси, які з успіхом пройшли і закінчили увесь курс нашої Школи. А далі - те, на що діти так дуже чекають - дитяча забава.

У наступну неділю, 30 червня, після Богослуження відбудуться дуже важливі збори батьків, на які Батьківський Комітет і керівництво Школи дуже просить прибути невідкладно. Також повідомляється, що ВЖЕ ТЕПЕР треба реєструвати дітей до першої кляси Школи, щоб учителі могли завчасу знати, скількох дітей їм доведеться вчити наступного року і мали змогу належно до того підготуватися.

БЛАГАЛЬНИЙ МОЛЕБЕН при участі усіх вірних було відслужено минулої неділі за видужання наших молодих парафіян, що тепер перебувають у війську на Далекому Сході. Володимир Гончар був тяжко поранений у В'єтна-

мі, і тепер перебуває на лікуванні у військовому шпиталі в Японії. Також у В'єтнамі, захворів Олександер Парнюк. Обом нашим хлопцям, які борються, далеко від своїх рідних і своєї країни, проти червоного напасника, висловлюємо щире побажання скорого видужання і повороту додому.

А в лікарні Міллард Філмор, у кімнаті 2210, перебуває тепер наш дуже працьовитий і активний парафіянин, який так багато потрудився (і ще трудиться) в справі розбудови нашого Осередку, скарбник Будівельного Комітету, п. Тимофій Рудай. Нехай Господь допоможе йому скоро знову видужати і повернутися до своєї родини та нашої громади. Хто ж має можливість, нехай відвідає і розважить недужого.

КОНТРАКТОР УЖЕ ПОЧАВ ПРАЦЮВАТИ над упорядкуванням пікнікової площі і, якщо буде погода, вже дуже скоро зможе всю роботу закінчити. А ми, у свою чергу, повинні чесно виконати свою сторону контракту - вчасно з ним розрахуватися. На жаль, досі лише 31 родина або повністю або частково виконала своє зобов'язання вплатити свою 25-долярову вкладку на цю ціль. Тому Парафіяльна Рада звертається до всіх тих, хто ще грошей не заплатив, щоб зробили це по можливості якнайскоріше, щоб не треба було витрачати сум з будівельного фонду.

Також і боржників на будівельний фонд просимо розраховуватися протягом найближчого часу і не пізніше 1 липня, бо, згідно з постановою Загальних Зборів, Парафіяльна Рада змушена буде після того терміну почати розглядати питання їхньої приналежности до парафії. Це, звичайно, не стосується пенсіонерів та людей хворих чи бідних (Парафіяльна Рада в цьому випадку розглядає і узгіднює кожну справу зокрема), але не може бути такого, щоб людина, яка МАЄ можливість заплатити, СВІДОМО НЕ РОБИЛА ТОГО і примушувала всіх інших нести за неї її тягар. ТАКИХ МІЖ НАМИ НЕХАЙ НЕ БУДЕ!

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА нагадує ще раз постанову Загальних Зборів з 5 травня цього року про те, що ЗА ПОШИРЕННЯ НЕПРАВДИВИХ ЧУТОК НА СВЯЩЕНИКА ЧИ КЕРІВНІ ОРГАНИ ГРОМАДИ, ВИННИХ БУДЕ ПРИТЯГАТИСЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ ЧЕРЕЗ ЦЕРКОВНИЙ СУД. Якщо хтось має якісь жалі, скаргу, чи зауваження, він має повну можливість і повне право висловити їх відкрито на засіданні Парафіяльної Ради або через цей Бюлетень. Його вислухають і постараються допомогти, а непорозуміння вияснити. Тому немає жодної потреби - І ЦЕ КАРИГІДНЕ - свої незадоволення або неправдиві чутки розповсюджувати скрито, поза плечима громади.

Панство Микола і Лідія Гриневичі та Олекса і Ніна Матвійчук пожертвували 25 доларів на придбання нового антимінсу для нашої парафії. Цей антимінс уже закуплено, і вживався він уперше під час нашого храмового свята. Жертводавцям - глибока подяка.

8 ЧЕРВНЯ, ПІД ЧАС ҐРАДУАЦІЙНОЇ УРОЧИСТОСТИ, дістала диплом "Master of Science" - у Канісіюс Коледжі панна Аля Ткачук. Останній рік своїх вищих університетських студій вона спеціялізувалася в ділянці праці з глухонімими і тепер буде працювати за цим вельмикорисним фахом. У цьому щиро бажаємо їй успіху.

15 ЧЕРВНЯ, у приміщенні сусідньої римо-католицької церкви Воскресіння, з'єдналися у таїнстві шлюбу Микола Швець та Анна Ґреґа. Після того, у нашій парафіяльній залі відбулося пишне українське весілля. Молодим щиро бажаємо довгих літ щасливого родинного життя.

У шпиталі Розвел Меморіял може знайти собі працю людина, особливо старшого віку (приймають там до 64-го року життя). Робота - при дослід-

них звірятках, легка і чиста. Платня, після відрахувань, приблизно 72 доляри, а також усі забезпечення. Якби хтось цією працею цікавився, докладні інформації дасть йому п. Олександер Ткачук (685-2141).

ЖЕРТВОДАВЦІ

Як ми й обіцяли раніше, друкуємо в цьому числі повний список жертводавців на купівлю Осередку та будівельний фонд. Надруковано його буде в трьох частинах: спочатку - жертводавці до храмового свята, потім - пожертви і декларації в день храмового свята, а наприкінці - пожертви, що надійшли останніми днями. Надалі всі пожертви будемо опубліковувати систематично в міру їхніх надходжень.

І. ПОЖЕРТВИ ВІД ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ ДО 9 ЧЕРВНЯ 1968 РОКУ:

Андріюк Іван і Галина	300.00	Ковальчук Василь	1000.00
Андрійчук Сергій і Анна	321.50	Козьмич Іван і Людмила	250.00
Бульчак Іван	125.00	Квартирук Володимир і Анна	350.00
Борідько Іван і Євдокія	350.00	Козак Ангела	126.00
Бульба Констянтин	175.00	Колін Іван і Раїса	100.00
Бульба Полікарп і Марія	175.00	Квасницький Сергій і Марія	100.00
Бульба Андрій і Тамара	350.00	Коростій Михайло і Олександра	250.00
Бублик Микола і Анна	250.00	Кондратюк Кирило і Тетяна	300.00
Брегеда Василь і Ольга	301.00	Кашпуренко Іван і Софія	231.00
Бідний Петро і Ніна	60.00	Конопій Іван	300.00
Бучинський Йосип	151.00	Козак Григорій	61.00
Бучинський Іван	100.00	Ковалевський Микола і Марія	250.00
Веремчук Семен і Катерина	500.00	Куява Єва і Тамара	280.00
Воронин Олександер	300.00	Лисак Марія	150.00
Веселовський Євген і Ніна	251.00	Лобур Петро і Надія	255.00
Вусатий Євген і Тамара	350.00	Лисенко Микола	6.00
Гриневич Микола і Лідія	300.00	Лящук Лариса	301.00
Горонович Володимир	100.00	Матух Олекса	172.77
Гладков Микола	50.00	Матух Марія	150.00
Герасименко Володимир	40.00	Матух Ігор і Валентина	250.00
Гончар Мусій і Олена	301.00	Матвійчук Олександер і Ніна	351.00
Гнойовий Іван	30.00	Макуха Петро і Анна	251.00
Гончар Федір і Зіна	100.00	Михайленко Антон і Одарка	301.00
Гержан Григорій і Марія	300.00	Михайленко Петро і Євгенія	150.00
Гайдаш Мотря	175.00	Маковський Петро і Валентина	306.00
Дзюба Володимир і Неоніла	299.00	Марвін Григорій і Наталка	251.00
Данилюк Катерина	100.00	Мартинюк Володимир і Маргарита	252.00
Дмитріюк Василь і Олександра	175.00	Непокраєв Віра і Микола	10.00
Дмитріюк Володимир і Мирослава	351.00	Неліпа Микола і Анастасія	350.00
Єрмолаєв Леонід і Лідія	175.00	Новосад Олександер і Лідія	250.00
Ковнір Семен і Надія	250.00	Нестеренко Іван і Анна	400.00
Жуковська Зіна	25.00	Нечипорук Семен і Марія	130.00
Заєць Федір і Зіна	1102.00	Остапчук Анатолій і Анна	251.00
Заєць Євдоким	400.00	Опанащук Андрій і Валентина	302.00
Згибай Олекса і Марія	103.00		
Закусило Степан і Ірина	250.00		
Іващенко Олексій і Тамара	250.00		
Іваненко Василь і Марія	75.00		

Опанащук Василь і Лідія	252.00
Опанащук Дмитро і Людмила	307.00
Опанащук Іван і Анна	101.00
Опанащук Павло і Мирослава	251.00
Панченко Іван і Ніна	651.00
Приходько Микола і Магдалена	250.00
Парнюк Гаврило і Ірена	252.00
Побивайло Володимир і Олександра	301.00
Побивайло Микола і Ніна	105.00
Пришляк Галина	100.00
Петручок Максим і Уляна	257.00
Пономаренко Михайло і Ольга	125.00
Потієнко Юрій і Таїса	250.00
Пистрак Федір і Ліна	350.00
Пушкелін Валентина	175.00
Постол Іван	130.00
Перевало Раїса	50.00
Райнога Йосип В.	251.00
Різун Михайло і Надія	350.00
Різун Галина	100.00
Рудай Тимофій і Уляна	306.00
Рудай Віктор	50.00
Скрипка Анастасія	230.00
Стеценко Микола і Лідія	250.00
Стеценко Іван і Анна	250.00
Супрунович Олександер і Віра	296.00
Селецький Василь	256.00
Солоп Яків і Параска	250.00
Топасто Лідія	250.00
Тупицький Володимир	100.00
Тупицький Павло і Мотря	255.00
Таран Олександер	75.00
Ткачук Олександер і Анна	300.00
Усипенко Іван	350.00
Усик Володимир і Надія	257.00
Филипів Євген і Неоніла	300.00
Худий Захарій і Єва	250.00
Хухря Михайло	20.00
Халупка Зіна	25.00
Царик Леонід і Ольга	216.00
Чмола Тарас і Ірена	301.00
Черник Янус і Ольга	300.00
Чорногорець Дмитро і Марія	175.00
Чорнявська Євдокія	100.00
Чижик Михайло і Ольга	50.00
Швець Микола і Лукерія	260.00
Швець Микола	251.00
Шумський Михайло і Олена	300.00
Щербак Андрій	50.00

ПОЖЕРТВИ ВІД НЕ-ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ:

Протоієрей П.Фалько	325.00
Крих Анна	50.00
Шипилявий Степан	100.00
Овчаренко Григорій	155.00
Чорногорець Іван	250.00
Козоріз Іван	17.00
Притула Степан	10.00
Мандзій Михайло	50.00
Михальчук Володимир	25.00
Райца і Салдит	20.00
Коваль Мирослав	10.00
Коман Семен	12.50
Олексеєвич Володимир	10.00
Гнатюк Микола	5.00
Бурак Микола	5.00
Шевченко Олександер	20.00
Сениця Федір	15.00
Хойсан Юлія	25.00
Гайдар Анатолій	3.00
Люзвяк Степан	2.00
4 жертводавці по $ 1.00	4.00

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ ПОМЕРЛИХ:

Бл.пам. Прот. Миколи Ляцука	795.50
Бл.пам. Олексія Воронина	113.60
Бл.пам. Степана Кольчіва	100.00
Бл.пам. Євдокії Захарченко	100.00
Бл.пам. Теклі Мацюк	301.00
Бл.пам. Марії Конопій	30.00
Бл.пам. Василя Гержана	166.65

ПОЖЕРТВИ ВІД ОРГАНІЗАЦІЙ, ПІДПРИЄМСТВ І ІН.:

Сестрицтво Св.Ольги	3500.00
Український Робітн.Союз	250.00
64-й Відділ УРСоюзу	10.00
Церковний хор парафії	108.50
Похоронне бюро О.Слотюк	200.00
Парафіяльна Школа	795.49
Кредитівка "Дніпро"	25.00
Тарілкова збірка	3075.16
Відсотки з банків	3553.25
Від Парафіяльної Ради	36043.00
На пікнікові столи	260.00
На упорядкування пікнікової площі	445.00 x)
Інші надходження	455.05

x) Список жертводавців на упорядкування площі подано далі.

П. ПОЖЕРТВИ В ДЕНЬ ХРАМОВОГО СВЯТА (І СПЛАЧЕНІ ВЖЕ ДЕКЛЯРАЦІЇ):

Преосв. Єпископ Олександер	25.00
Високопреп. о.В.Мельник	25.00
Андрійчук Анна	25.00
Борідько Іван і Євдокія	100.00
Воронин Олександер	100.00
Гайдаш Мотрона	5.00
Гончар Мусій і Олена	25.00
Дмитріюк Василь і Олександра	50.00
Згибай Віктор	50.00
Куява Єва	10.00
Лобур Петро	25.00
Мартинюк Володимир і Маргарита	50.00
Матух Марія	20.00
Нечипорук Семен і Марія	25.00
Опанащук Іван і Анна	50.00
Остапчук Анатолій і Анна	25.00
Парнюк Гаврило і Ірена	50.00
Потієнко Юрій і Таїса	125.00
Стеценко Іван і Анна	20.00
Супрунович Олександер і Віра	25.00
Ткачук Олександер і Анна	50.00
Халупка Зіна	15.00
Худий Славко	3.00
Швець Микола і Лукерія	20.00
Шумський Михайло і Олена	100.00
Щербак Андрій і Люба	20.00
Парафіяльна Школа	1500.00
Церковний хор парафії	150.00

ДЕКЛЯРАЦІЇ В ДЕНЬ ХРАМОВОГО СВЯТА:

Бульба Констянтин	25.00
Веремчук Семен і Катерина	500.00
Маковський Петро і Валентина	37.00
Опанащук Василь і Лідія	25.00
Опанащук Дмитро і Людмила	100.00
Опанащук Ліля і Ігор	100.00
Різун Михайло і Надія	20.00
Филипів Євген і Неоніла	50.00
Халупка Зіна (решта)	10.00
Братство Св.Андрія	25.00

Ш. ПОЖЕРТВИ, ЩО НАДІЙШЛИ ОСТАННІМИ ДНЯМИ:

Бардаш Андрій	200.00
Олійник Олександер і Марія	50.00
Щербак Федір і Олена	250.00

ПОЖЕРТВИ НА УПОРЯДКУВАННЯ ПІКНІКОВОЇ ПЛОЩІ (ДО 9 ЧЕРВНЯ 1968):

Бульба Андрій і Тамара	25.00
Бульба Констянтин	12.50
Бульба Полікарп і Марія	12.50
Веремчук Семен і Катерина	25.00
Воронин Олександер	25.00
Дзюба Володимир і Неоніла	10.00
Дмитріюк Володимир і Мирослава	25.00
Заєць Євдоким і Марія	25.00
Квартирук Анна	25.00
Лящук Лариса	25.00
Матух Марія	15.00
Нестеренко Іван і Анна	25.00
Опанащук Василь і Лідія	25.00
Панченко Іван і Ніна	12.50
Парнюк Гаврило і Ірена	25.00
Побивайло Володимир і Олександра	25.00
Потієнко Юрій і Таїса	25.00
Остапчук Іван і Ганна	10.00
Пушкелін Валентина	10.00
Чмола Тарас і Ірена	25.00
Чорногорець Дмитро і А.	12.50
Шумський Михайло і Олена	25.00

ПОЖЕРТВИ НА УПОРЯДКУВАННЯ ПІКНІКОВОЇ ПЛОЩІ (ПІСЛЯ 9 ЧЕРВНЯ 1968):

Андрійчук Сергій і Галина	20.00
Борідько Іван і Євдокія	25.00
Гайдаш Мотрона	13.00
Гончар Мусій і Олена	25.00
Заєць Федір і Зіна	25.00
Єрмолаєв Леонід і Лідія	15.00
Маковський Петро і Валентина	25.00
Нечипорук Семен і Марія	15.00
Усипенко Іван	25.00

Щиро вітаємо у нашій громаді колишнього нашого настоятеля, Високопреподобного отця Архимандрита Святослава Магаляса, який завітав до нас по дорозі до Канади.і візьме участь у відправі Божественної Літургії в цю неділю. Щасти йому, Боже!

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Інформативний Бюлетень Української Православної Церкви Св. Трійці в Чіктовага, Н.Й.

№ 6 30 ЧЕРВНЯ 1968 Рік 1

В ПОШУКАХ СПРАВЖНЬОГО ЩАСТЯ

"Ти, Господи, створив нас для Себе, і серце наше не має спокою, доки не знайде заспокоєння в Тобі" (Бл. Августин, "Сповідь", кн.І)

У цих словах великого церковного учителя Заходу, бл.Августина, міститься глибока своїм змістом і значенням істина, що діє завжди, в усі часи й при різних обставинах, для всіх людей. Коли б ми могли на коротку мить піднятися надприродньою силою над землею і побачити одночасово життя всього світу, усіх людей на ньому, при тому ж і перебігти мисленно життя людства протягом усіх віків; коли б ми за цю коротку мить могли побачити і знайти причину всіх страждань і щастя відвічного людства, то наш висновок був би той самий, що його зробив понад півтори тисячі років тому бл. Августин: Господь усіх нас створив для Себе і, доки ми не знайдемо заспокоєння в Ньому, ми ніде й ніколи не матимемо щастя і спокою.

Людина була створена Богом з великої любови Його; щоб і ми могли знати й насолоджуватись радістю і щастям буття, як і Він, що завжди Сущий. Людина була створена для щасливого життя, і що те життя було справді щасливе, доки наші прародичі жили згідно з заповітами Божими, ми бачимо з розповіді про це у книзі Буття. Вони мали все необхідне для фізичного життя; мали багату поживу і для розуму, пізнаючи навколишній світ, мудрі закони, якими він керується, та підпорядковуючи його своїй владі; вони мали ще багатшу поживу для своєї душі, бо Сам Господь духовно перебував з ними, і вони говорили з Ним безпосередньо і щиро, як діти з Отцем. Це було життя, для якого нас, людей, створив Бог, і яке мало тривати, у всій своїй гармонійності й різносторонності, на всі віки.

І таким це життя було б і дотепер, якби сама ж людина не втратила його, відійшовши від свого Творця через гріх. Відтоді у світ увійшло все те, що позбавляє нас щастя і спокою у нашому житті, а серед усього цього найбільше - втрата єднання з Богом, у Якому ми маємо повноту життя. Тому й не дивно, що так багато нещастя й горя у світі: що далі людина відходить від Бога, то менше спокою душі, то менше радости і щастя вона має.

А проте, людина завжди прагне щасливого життя. Це не значить, що воно, це щастя, повинне бути у якійсь матеріяльній формі: чи в досконалому здоров'ї, чи у багатстві, чи в безжурному житті і розвагах. Це все може приносити нам почуття добробуту і спокою, може глибоко задовольняти нас, але не обов'язково. Адже ж і повні здоров'я люди мають свої пережиття, свої втрати і своє горе. І багатство нерідко стає немиле тим, що мають його, але ні за які скарби не можуть купити собі інших елементів радісного життя. І після веселого розгульного життя, хоч може і щасливим воно здається, приходить час, коли людина питає себе: "А для чого це все?" - і втрачає цей штучний спокій і задоволення.

І все ж, шукаючи вищого, досконалого щастя (бо усім властиве це прагнення), люди часто все своє життя присвячують пошукам його тут, серед матеріяльного земного світу. До кого прирівняємо їх? Вони, як ті, що народились у будинку, де завжди наглухо зачинені вікна і двері, куди не проходить сонячне світло. Вони відчувають потребу світла. Часом, поду-

мавши над своїм життям, бачать, що воно неприроднє. А дехто, може й добре знає, що десь у цій темряві є вихід, який, коли його відчинити, впустив би до вічної пітьми потоки життєдавчих променів. Але все своє життя вони задовольняються світлом каганців, свічок, нехай навіть електрики, аби лиш не зробити єдиного зусилля і не відкрити дверей і вікон до Вічного Світла. Отак є і в світі, коли людство шукає цього Світла у земному добробуті, поклоняється поганським ідолам чи богам, що їх робить із людей із свого таки середовища, чи обожнює різні земні вчення, які обіцяють "щастя" на землі, чи постійно зневажає моральні закони для того, щоб час від часу мати хвилинну насолоду і втіху. Всі ці шляхи не відкривають нам дверей до Правдивого Вічного Світла Божого. Це - тільки мерехтливі, ненадійні, недовготривалі каганчики, якими людство марно намагається заступити Невичерпне Джерело Світла й Життя.

А справжнє щастя і спокій душі людської - тільки у Ньому, у Богові нашому. Цього не слід розуміти так, що щастя це прийде аж у вічному житті, а тепер, так чи інакше, доведеться нам у терпіннях і стражданнях тільки чекати світлого й радісного майбутнього. Це правда, що лише тоді, коли вже не буде "ні журби, ні недуги, ні зітхання", коли у Вічному Царстві Божому ми будемо віч-на-віч споглядати Господа, - блаженство наше буде повне. Але і в цьому земному житті людина може жити вищим життям у Господі, пізнавати його, єднатися з Ним у молитві і дусі і вже тут, на землі, відчувати частинно неземну радість, якої повноту ми будемо мати у вічному житті. Таку радість і піднесення духа ми відчуваємо з особливою силою у Світлу Пасхальну Ніч, коли у прославленні Воскреслого Спасителя Земля зливається з Небом. Але ж цю радість можна відчувати й завжди, коли життя своє віддати в руки Господні і в усіх ділах своїх керуватися заповітами його, пам'ятати про Нього і любити його, як свого Творця і Промислителя.

Наші земні радощі не зникнуть тоді. Ми, як і раніше, прагнутимемо і насолоджуватимемось і здоров'ям, і добробутом, і розвагами, що їх подає Господь, але у світлі нашої любови до Бога вони наберуть нової краси і нового, вищого змісту. Ними ми будемо втішатися подвійно, прославляючи Господа, а коли у час випробовувань щось із цих земних надбань забереться від нас, то сум наш не перейде в розпач, як тоді, коли б матеріяльні земні блага були єдиною метою нашого життя на землі. А спокій нашої душі і надія на допомогу Господню ніколи не залишать нас.

ГІСТЬ ІЗ ФЛОРИДИ

Наприкінці минулого тижня нашу парафію несподівано відвідав наш колишній настоятель, Високопреподобний о. Архимандрит Святослав Маґаляс. Згідно з його первісними плянами, це мала бути лише коротка зупинка по дорозі до Гамільтону, де його чекали багато особистих справ та зустріч із знайомими. Але пляни скоро змінилися. Як же міг він їхати далі так скоро, коли тут - десятки знайомих і друзів, з якими не бачився вже понад 11 років, колишні учні, деякі з яких уже і своїх дітей мають і ота нова, вже тут народжена і вихована ґенерація - маленькі школярі і школярки, які так чудово щебечуть поміж собою українською мовою? Як же можна не прийняти гостинного запрошення о. Прот. В.Мельника взяти участь у соборному Богослуженні в неділю і не використати нагоди помолитися разом із своїми колишніми духовними дітьми? А ще коли взяти до уваги, що о. Володимир - родом із села Ланівців на Крем'янеччині - якраз звідти, де о.Святослав колись, багато-багато років тому, був учителем місцевої школи.

Та й цікаво було побачити свою стару парафію, в якій так багато за ті 11 років змінилося. Побачити її здобутки, новий Осередок та почути про пляни на майбутнє. То ж вирішено - Гамільтон нехай почекає...

До Осередку приїхав о. Архимандрит в суботу ранком. Якраз тоді відправлялося заупокійну Літургію за спокій душі п. Ольги Левицької, з якою він колись так багато попрацював над вихованням дітей у парафіяльній школі. Після того - подорож на цвинтар Св.Матвія, де відбулося посвячення пам'ятника над її могилою, а потім - панахида над місцем вічного спочинку недавно померлого п. Олексія Воронина, теж колишнього парафіянина о. Святослава і його доброго приятеля.

Решта суботи - зустрічі із знайомими, товариські розмови і спогади, спогади... А їх же так багато! І так - до пізнього вечора. А тоді, замість відпочинку, о. Святослав ще й допомагав, - спасибі йому, - скласти і збити тількищо надруковане свіже число "Парафіяльного Слова".

У неділю о. Настоятель і о. Архимандрит відслужили спільно Божественну Літургію. На жаль, о. Святослав не взяв із собою повного облачення, що належиться йому за його новим саном і служив, як і колись, у звичайному облаченні священика. Але ж таким ми і пригадуємо його з тих давніх часів... А хор, немов би відчуваючи, що наш достойний гість безмірно любить спів, співав у цей день особливо гарно й безпомилково і збився лише під самий кінець, здається, чи не на останньому "Амінь".

Після Богослуження о. Архимандрит був почесним гостем на святі закриття школи. Пізніше він говорив, що це буде чи не найбільш приємна пам'ятка його перебування в нашій громаді, бо завжди щиро любив дітей і праці для них віддав багато найкращих років свого життя.

Розповів нам о. Святослав і про своє життя та діяльність. У 1960 році, після трьохрічної праці в Консисторії, він добровільно зголосився обслуговувати парафію Св.Миколая Чудотворця в Маямі на Флориді. У той час ця парафія складалася з 14 родин, переважно старших людей, мала понад 16,000 долярів боргу, не могла утримати постійного священика і, на думку багатьох, була приречена до неминучої скорої ліквідації. Богослуження, якщо вони були, відправлялися у каплиці в парафіяльному домі. Отець Святослав не поділяв песимізму пророків занепаду. Він активно взявся до праці, притягнув до громади багато родин, що повідходили, познаходив нових членів і закликав не втрачати надії, а працювати і ще раз працювати на добро Церкви. Парафія зросла до біля 50 родин. Крім того, кожної неділі, особливо зимою, до церкви приходять "перелітні прихожани" - туристи з усіх закутків Америки й Канади, що приїжджають використати благодатні проміння завжди теплого сонця Флориди. Незадовго після приїзду до Маямі о. Святослава, борги було сплачено, а 6 березня ц.р. Митрополит Іоан та Митрополит Іларіон посвятили нову, гарну і світлу церкву. Тому, що дуже багато праці над цією церквою було зроблено руками парафіян, коштувала вона лише 24,000 долярів. 31 березня, відзначаючи багатолітню працю о. Святослава для Церкви, Владика Митрополит Іоан нагородив його саном Архимандрита - найвищим відзначенням для священнослужителя в чернечому сані.

В понеділок ранком о. Святослав вирушив у дальшу дорогу. Поїхав, залишивши в пам'яті приємні спогади про свою колишню парафію і щиро бажаючи членам її повного успіху в їхній праці над дальшим її розвитком. А ми того самого бажаємо йому у сонячному Маямі.

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ЗАКІНЧУЄ ШКІЛЬНИЙ РІК

Наука в Парафіяльній Школі скінчилася. Позаду - довгі години за шкільними лавками, старанне виписування незнайомих літер української абетки, домашні завдання, клясові вправи, студіювання і, нарешті, іспити. Залишилося лише подякувати Всевишньому Богові за допомогу в науці, подякувати батькам і вчителям, дістати свідоцтва і - воля, свята воля аж до самісінької осени!

Свято закінчення школи відбулося в неділю, 23 червня. Настрій у всіх - радісний і святковий. Після Богослуження о.о. Володимир і Святослав відслужили вдячний молебен Богові за успішне закінчення науки. Струнокою лавою стояли спереду по-святковому одягнені учні. Це ж - їхнє свято, їхній день.

А далі - обід для учнів, батьків і гостей, що численно прийшли на це свято. Батьківський Комітет багато зробив, щоб усе відбулося якнайкраще. А воно справді так і сталося, завдяки жертвенній праці матерів, які щиро відгукнулися на заклик Комітету. Серед них були: п.п. Марія Гершан, Зіна Заєць, Ірина Закусило, Марія Іваненко, Настя Нелипа, Валя Опанащук, Ганя Остапчук і Маґда Приходько. А з ними разом старанно трудилися п.п. Степан Закусило і Василь Іваненко. Тому, що присутніх на святі було досить багато, жінкам довелось таки добре напрацюватися: і їжу приготувати, і обслужити гостей, і прибрати після того. Але завдання своє вони виконали з честю. Обід був дуже смачний, а якщо хтось спочатку і нарікав, що трохи довго довелося чекати кави, то одержавши її, він забував про свої скарги - така та кава була добра...

Потім почалась офіційна частина. За головним столом - о. Настоятель і о. Святослав та вчителі: п.п. Марія Лисак, Таїса Потієнко і Юрій Потієнко. Отець Володимир відкрив свято молитвою, а відразу після того в короткому слові подякував учителям, Батьківському Комітетові й батькам за успішно проведений шкільний рік та висловив побажання, щоб наступного року вже не третина дітей, що є в парафії, належала до школи, а щоб ходили до неї усі.

Пані Марія Лисак, учителька 1-ї кляси, розповіла про досягнення своїх учнів, а при тому звернулась до батьків із щирим проханням не вживати дома англійської мови, бо тим вони позбавляють своїх дітей найкращої основи навчання рідної мови, і таким дітям пізніше значно тяжче вчитися в українській школі. Свідоцтва про закінчення першої кляси дістають: Ліза Маковська, Дорина Мельник, Леся Мельник, Надя Остапчук, Герберт Приходько, Михайло Приходько, Олена Приходько, Надя Остапчук, а також неприсутні на святі Маруся і Оксана Бідні.

Пані Таїса Потієнко (2-а кляса), похваливши своїх учнів за гарну науку, роздає свідоцтва. Цю клясу закінчили: Зіна Дмитрюк, Наталка Дмитрюк, Ліза Іваненко, Рая Іваненко, Ліля Опанащук, Василь Рудай і неприсутні на святі Віктор і Ніна Щербак.

Пан Юрій Потієнко роздав свідоцтва учням 3-ї кляси. Закінчили її: Віктор Закусило, Ніна Закусило, Юрко Закусило, Оля Мельник, Лена Побивайло, Василь Потієнко і Ліда Щербак. Від нього ж одержали свідоцтва і учні четвертої кляси. Цього року їх було тільки двоє: Сузанна Маковська і Ліда Остапчук.

Нарешті, приходить найбільш урочиста хвилина свята. В цьому році, вперше в історії школи, закінчили 6-у клясу, а тим самим і повний курс нашої Парафіяльної Школи, п'ятеро учнів: Надя Гончар, Леся Опанащук, Оленка Потієнко, Петро Рудай і Ліза Шрамель. Директор Школи і їхній учитель, п. Юрій Потієнко вітає їх із цією великою подією в їхньому житті й бажає їм, щоб не зупинялися на цих здобутках, а продовжували далі вчитися і працювати над опануванням науки про Рідний Край і Народ та змогли пізніше перебрати навчання у Школі, яку щойно закінчили.

Випускники дістають дипломи про закінчення Школи, а разом з тим - особливу пам'ятку про цю подію: дівчата - ґрадуаційні медальйони з пропам'ятним написом на зворотньому боці, а Петро Рудай - медальйон з зображенням Т.Г.Шевченка і таким же написом. Ідея - чудова, і немає сумніву, що ґрадуанти зберігатимуть ці пам'ятні дарунки протягом усього свого життя. Але чи не варто було б у майбутньому відновити

також колишню традицію нашої Парафіяльної Школи - обдаровувати усіх дітей, з нагоди закінчення шкільного року, українською книжкою? Видатки на це - порівняно невеликі, у порівнянні до незмірної користи, яку такий дарунок принесе кожній дитині...

Від імени випускників, Оленка Потієнко дякує вчителям за їхню науку й опіку над ними, обіцяє, що вони справді не покинуть вивчати українознавство та будуть старатися вирости на добрих дітей свого Народу. А тоді - несподіванка: учні обдаровують своїх учителів гарними подарунками.

Виступає о. Архимандрит Святослав. Висловлює своє глибоке задоволення з наслідків праці Школи, яку він колись провадив і так багато в ній трудився. Бажає, щоб діти навчалися в ній бути свідомими українцями. Шкодує, що не має можливости тепер віддатися своїй улюбленій учительській праці, бо парафія у Маямі складається переважно з людей старших, а дітей дуже мало. Щиро дякує всім і благословляє всіх на дальшу працю.

Наостанку відбулася мистецька частина. До неї Школа підготувала цікаву й різноманітну програму: деклямації, співи, танці.

Хор з усіх дітей Школи, під умілим керівництвом пані Марії Лисак, дуже добре проспівав три пісні, до речі досить нелегкі до виконання: "Їхав козак за Дунай", "Ой ходила дівчина беріжком" та "За городом качки пливуть".

Деклямації перші кляси складалися з: "Учітеся" - Михайло Приходько, "Тихесенько вітер віє" - Ліда Райнога, "А я у гай ходила" - Надя Остапчук, "Юля" - Дорина Мельник і "Маму дуже я люблю" - збірна деклямація. Учні другої кляси деклямували такі вірші: "До церкви" - Рая Іваненко, "Садок вишневий" - Ліза Іваненко, "Мене навчила рідна мати" - Василь Рудай і "Зайчикова пригода" - Зіна й Наталка Дмитріюк. Учні третьої кляси Лена Побивайло і Василь Потієнко продеклямували "Батьківщина", а Юрко і Віктор Закусило - "Рідна мова". Ніна Закусило і Оля Мельник з тієї ж кляси виголосили "Прощай матусю-школо". Учні четвертої кляси Ліда Остапчук і Сузанна Маковська деклямували байку Л.Глібова "Вовк і кіт", а учні шостої кляси виголосили збірну деклямацію поезії О.Кобця "Хвала Шевченкові".

"Троянди" - недавно організована вокальна група (Надя Гончар, Ніна Закусило, Оля Мельник, Сузанна Маковська, Ліда Остапчук, Леся Опанащук, Оленка Потієнко і Ліза Шрамель) за недовгий час свого існування пишно розцвіли і мають всі задатки стати в майбутньому справді мистецькою групою. На святі вони виконали, під керівництвом п. Марії Лисак, три пісні: "Стрілася на полі", "А вже третій вечір" і "Соловію". Їхнє чарівне виконання так сподобалося присутнім, що вони примусили дівчат останню пісню проспівати ще раз і нагороджували їх щирими, довго нестихаючими оплесками. Щасти вам, Боже, "Троянди"! Розцвітайте і далі, на втіху своїм батькам і всій нашій громаді!

Завершення свята припало, як і раніше, на танцювальну групу при Парафіяльній Школі. Під проводом свого талановитого і досвідченого учителя, п. Євгена Филипова, діти за один короткий рік праці осягнули так багато, що просто тяжко повірити, що танцюють вони лише від початку шкільного року. А що ж буде з них ще за рік, два? Може, вже мало стане нашої парафіяльної сцени? Виявилося, що до того вони готові і на всякі несподіванки. Ось, наприклад, коли Ніна Закусило і Оля Мельник довідалися, що двоє їхніх партнерів, з якими вони довго розучували одну точку, на святі не будуть, вони не зрадились і не відмовились від виступу, а в той час, як усі обідали, наспіх робили пробу, щоб танець виконати удвох! Крім них, виступали з різними точками: Рая і Ліза Іваненко, Надя Остапчук (маленька солістка), Зіна Дмитріюк, Наталка Дмитріюк, Ліля Опанащук, Ліза Маковська, Юрко і Віктор Заку-

сило, Ліза Шрамель, Оленка Потієнко, Ліда Остапчук, Леся Опанащук і Сузанна Маковська. Присутні захоплено вітали виконавців і щедро обдаровували їх оплесками.

На закінчення свята виступили, з привітанням випускникам і подякою всім, хто брав участь у праці Школи, голова Батьківського Комітету пані Олена Гончар і голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук.

І було б усе добре, але коли заграла музика і почалась дитяча забава, бачимо - Дмитро Опанащук щось трохи збентежений і схвильований. "І як то воно сталося? Усім подякував, а отця і Батьківський Комітет якось пропустив. Що ж тепер скажуть?"

Ми запевнили його, що ніхто нічого не скаже, а на всякий випадок передаємо до відома всіх його запевнення, що то сталося зовсім випадково. А ми хочемо при цій нагоді сказати, що зовсім помилково сталося і те, що, перечисляючи вище учнів 1-ї кляси, ми пропустили Ліду Райногу. Трапляється...

Так відійшов в історію 1967/1968 шкільний рік.

ЖЕРТВОДАВЦІ

У минулому списку жертводавців сталося кілька помилок, які хочемо тут поправити. Насамперед, з добре відомих усім нам Івана та Ганни Опанащук ми зробили неіснуючих Івана та Ганну Остапчук... Сергієві і Анні Андрійчукам (до речі і з пані Андрійчук ми в одному місці зробили Галину) приписали трохи більше пожертв, ніж їх справді було. На сьогодні вони пожертвували на Осередок і будову церкви 326.50, а на упорядкування площі - 25.00. Дехто з парафіян скаржився, що не знайшов себе на списку жертводавців. Сталося це тільки через те, що їхні пожертви ще не дійшли на час друку до бухгальтерії, а від неї - до редакції. Вони напевне знайдуть себе в друкованому сьогодні списку. Запитували нас, чому серед списку пожертв у пам'ять померлих не згадано тих парафіян, які померли раніше. Відповідаємо: бухгальтерія почала робити детальні списки пожертв лише недавно, а всі попередні пожертви включено до суми т.зв. "залізного фонду", який у попередньому списку зазначено під позицією "від Парафіяльної Ради" (там зазначено суму 36,043.00). Якби хтось хотів, щоб ту чи іншу пожертву з тих давніших часів проголосити окремо, нехай звернеться до нас з усіма належними інформаціями.

Пожертви на Осередок і будову церкви (до 26 червня 1968):

Веремчук Семен і Катерина	300.00	(разом	800.00)
Доценко Іван і Емма	350.00	("	350.00)
Колін Іван і Раїса	50.00	("	150.00)
Марвін Григорій і Наталка	125.00	("	376.00)
Остапчук Анатолій і Анна	50.00	("	326.00)
Різун Михайло і Надія	20.00	("	370.00)
Таран Олександер	60.00	("	135.00)
Усипенко Іван	25.00	("	375.00)
Худий Захарій і Єва	50.00	("	300.00)
Черник Янус і Ольга	25.00	("	300.00)
Чорнявська Євдокія	100.00	("	200.00)
Овчаренко Григорій	60.00	("	215.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Лисенко Микола і Ніна	25.00	Андріюк Іван і Галина	25.00
Филипів Євген і Неоніла	25.00	Опанащук Павло і Мирослава	25.00

На роботах при упорядкуванні пікнікової площі та Осередку взагалі працювали: п.п. Марія і Олекса Згибаї, Кирило і Тетяна Кондратюки, Петро Маковський, Микола Неліпа, Йосип Лавріновичі, Іван і Андрій Опанащуки, Анатолій і Анна Остапчуки і Михайло Різун. Щира їм подяка!

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ІНФОРМАТИВНИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В ЧІКТОВАГА, Н.Й.

№ 7 — 7 ЛИПНЯ 1968 — Рік 1

Цієї неділі Православна Церква вшановує свято народження Св.Івана Хрестителя, великого пророка, який віщував людям про близький прихід Ісуса Христа. Син Божий справді незабаром почав Свою спасительну місію на землі, а перед початком Своєї проповіді людям, прийняв від Св.Івана хрещення в річці Йордані.

Український народ пов'язав це свято з давнім, ще перед-християнським, святом Івана Купала і з тих часів зберіг безліч цікавих і мальовничих звичаїв. У багатьох місцевостях України, люди вставали удосвіта, щоб побачити, як сонце "купається в небі". А в "ніч на Івана Купала", пливли по воді вінки з запаленими свічками, по яких дівчата намагалися пізнати свою долю; горіли купальські вогні, через які стрибали, взявшися за руки, хлопці і дівчата, - теж, щоб побачити, чи їм судилося бути разом; в цю ніч, казали, глибоко в лісі цвіла папороть, і хто побачить і зірве той цвіт, дістане щастя і чародійну силу.

З нагоди цього свята друкуємо відповідне до часу оповідання-казку О.Кобця, яка нагадає нам і чари Купальської Ночі і недавнє бурхливе минуле на нашій Українській землі.

О.Кобець

ПО КВІТКУ ЩАСТЯ

Ще як була Улянка зовсім маленька, бабуся їй розповіла про Квітку Щастя. Що та Квітка розцвітає тільки один раз на рік на папороті, якої так багато росте в лісі. У цьому ось лісі, де Улянчин тато, скільки вона пам'ятає, за лісника служить. Життя й здоров'я тисяч і тисяч дерев оберігає.

І ще казала бабуся Улянці, що й вона сама, молодою дівчиною, того щастя шукала - пробувала дійти до папороті ще перед тим, як перші півні в селі прокукурікають уночі проти свята Купального Івана.

- А чи пощастило ж вам, бабусю? Чи дійшли? Зірвали? Були щасливі? - зацокотіла дуже зацікавлена Улянка.

- Ні, дитино, не пощастило, - сумно відказала бабуся, - а все через лиху сусідку не пощастило... Бо, мабуть, позаздрила вона самому моєму намірові добути Квітку Щастя, та й наворожила чогось недоброго проти мене...

І коли Улянка ще раз попросила бабусю розказати, як же воно було, бабуся не вміла відмовитись:

- Одного разу, - каже, - я вже знайшла була саме той кущ папороті, де мала опівночі розцвісти моя омріяна Квітка Щастя, і дочекалася, в страху та нетерпінні, що вже вибухнула раптом та Квітка пишним, вогненно-полум'яним цвітом, і тільки б руку простягти по неї, тільки б зірвати блискучий цвіт та й навіки щасливою з ним залишитися... А тут півень тільки "ку-ку-рі-ку!..." Квітка раптом погасла, навколо мене ніч стала непро-

глядно-темна, тяжко застогнав ліс, гірко заплакали-затужили дерева, а десь далеко, в глибині лісу, зареготали стоголосим сміхом якісь лісові потвори, і я загубила всі стежки додому. Хоч і знала ті стежки дуже добре...

- А як же ви врятувались, бабусю? - тремтливо спитала тоді Улянка.

- Аж другого дня на світанку знайшов мене в багнистій, кропивою зарослій долині мій, Улянко, тато. Бо й він, як оце й твій тато, тоді лісником служив, і саме того ранку по своїй ділянці лісу дозором їхав...

- Бабусю, а ви вже ніколи більш не ходили шукати Квітки Щастя?

- Ні, дитино, - відказала бабуся... Але прийде час, як ти виростеш, то вже ТИ підеш по ту Квітку Щастя. І ТИ знайдеш її, і ТИ зірвеш її, та й будеш щасливіша за мене, за всіх людей на світі будеш щасливіша, моя рідненька...

Улянчина бабуся скоро по тому померла, а в думках у дівчини промінчик надії на Квітку Щастя не згасав. Часом розгорявся великим полум'ям, часом ледве блимав, але Улянка ніколи не забувала про Квітку Щастя, поки росла, підростала, і поки виросла з неї дівчина стрункa та гнучка, як молоденька тополя на узліссі. Були в неї глибокі, сині очі, що як у них глянути, то наче в безодню лісового ставка. Були в неї пишні русяві коси ген-ген нижче пояса, нижче колін, аж до самих п'ят спадали їй двома важкими перевеслами. І лагідно погойдувались, коли ходила вона стежечками рідного лісу чи ягоди збирати, чи грибів вишукувати в затінених закутках поміж дубами. Мала Улянка чарівну, привітну до всього живого в світі усмішку, мала добре, янгольське серце. Була таким неперевершеним зразком юної дівочої краси, що хто зустрічався з нею, зупинявся, мов зачарований. Проводив дівчину довгим поглядом, а, згадуючи про неї пізніше, називав її не інакше, як Русалкою, красунею лісовою...

І провіщений колись бабусею час для Улянки настав.

Але як же несподівано, і в якому вигляді той час прийшов!

Одного дня тихий спокій Улянчиного лісу раптом сколихнув лункий постріл військової рушниці. Що то була військова рушниця, вона добре знала, бо звикла вирізняти постріли в лісі рушниць мисливських. А то була не мисливська, - ні! За першим, наче несміливим, пострілом, пролунав другий, третій, а потім без числа їх... Зачудований ліс здригнувся, зщулився і нашорошено прислухався, - що ж то буде далі?..

А далі над лісом, десь у верховітті дерев, почали вибухати галасливі шрапнельні набої, потім прилетіли здалека, один по одному, кілька важких гарматних стрілен, що сколихнули вибухами ліс до самого, здавалося, серця його. Що позалишали після себе страшні ями-провалля, усіяні стовбурами понівечених лісових велетнів - дерев.

А тоді затихло.

І вночі до лісничівки хтось постукав. Улянчин тато відчинив, занепокоєний, і в хату ввійшло їх п'ятеро озброєних. Юнаки були дуже виснажені, певно й голодні. У чудній, раніш небаченій, уніформі. У військових шапочках, що спереду, над чолом, розхилялися надвоє, а з тих розхилів таємниче виглядали позеленені значки - тризуби...

Улянка не добачала ані шапочок військових, ані значків позеленених, бо прикипіла відразу до темних очей одного юнака - не командира навіть поміж ними, а просто - стрункого, чарівного юнака, що й з неї очей не зводив від хвилини, коли переступив поріг хати... Серце їй якось дивно защеміло, застукало нестримним стукотом, обличчя зашаріло-

ся. І вона, як сновида, несвідомо виконувала накази матері - готувати перекуску для подорожніх. Та все кидала несміливим поглядом на струнного юнака з чорними дугастими бровами. Аж мати, побачивши, що Улянка нездатна приготувати частування гостям, узялась за те сама. Улянку відіслали до сусідньої кімнати...

... Вони пішли на світанку, і пішов з ними й Улянчин тато, поміняв-ши свою мисливську рушницю на одну військову, що знайшлася у гостей і для нього.

А Улянка, прощаючися з татом, спитала:

- Знову в дозор по лісі, тату?

- Так, моя рідна, - відповів, трохи хвилюючись, лісник, - іду в довгий дозор по великому лісі, що Україною, донечко, зветься...

---o---

І минула бурхлива та неспокійна осінь, і пройшла довга, з лютими морозами, із злиднями в лісниковій хаті, зима. А ні татуся, ні струнного юнака - нема та й немає...

А потім прийшла весна. Шіснадцята весна Улянчиного молодого життя. Знову зацвіли пишними барвами квіткові килими в лісі густолистому, знов заспівали в гілках тисячі пташок, на всі лади хвалу життю виспівуючи, знов задзюрчали-забелькотали струмки в ярах та переярках лісових. А ні Улянчин тато додому не повертався, а ні стрункий, чарівний юнак, що його й імени Улянка не знала, в лісничівку виду не показував... Десь гуркотіли вдалечині бої, десь перегукувалися легкі й важкі гармати, десь ішло, казали, смертельне змагання двох великих сил за великий Улянчин ліс - Україну, а їх, рідних, не було та й не було...

І тоді надійшло літо. Наближався Свят-Іванівський день. Улянка, змарніла з великої туги за двома рідними (а чому й той - стрункий юнак - їй рідний, ніколи себе не питала), вирішила йти шукати Квітку Щастя. В тому папоротнику, місце якого в своєму лісі може тільки вона сама й знала. Глибоко вірила, що збудеться бабусине пророкування, серцем прочувала, що саме сьогодні зірве вона вимріяну Квітку Щастя.

А тоді... А тоді - що? О, вона глибоко вірить, що тоді повернеться її любий тато. Бо без нього так важко їй поратися в занедбаному, без господаря, татовому хазяйстві. Так важко утримувати працею своїх тільки рук і себе, і немічну вже, виснажену довгим-довгим чеканням, матір.

Довго добивалася покрученими стежечками до глибокої долини, де найбільше було тієї папороті. Дійшла. Спинилася під кучерявою берізкою коло самотнього куща папороті, що наче відбіг від кущів інших його побратимів, та й сумував собі наодинці, ніжно тулячись до стовбурця білолицьої берізки.

Поки прийшла та північ, довго чекала Улянка. І тремтіла, міцно зуби стискала, щоб поборотн жах од несподіваних вибухів реготу якихось лісових потвор, що пробували налякати сміливу дівчину. Хотіли відігнати її від того куща папороті, не дати їй дочекатися розквіту невиданої Квітки Щастя. Але і в найстрашніші хвилини чекання вона ніби чула крізь той регіт теплі, бадьорі слова своєї дорогої небіжчиці-бабусі: "І ТИ знайдеш її, і ТИ зірвеш її, та й будеш щасливіша за мене, за всіх людей на світі будеш щасливіша, моя рідненька..."

І дочекалася. Саме перед тим, як півням почати вперше співати, заворушилися стебла папороті, а з-поміж них, наче вистрілена з пістоля, вибухла яскраво-червона квітка - Квітка Улянчиного Щастя...

Дівчина простягнула тремтячу від хвилювання руку, схопила стебель-

це Квітки, рвучко смикнула його до себе, відчула, як хруснуло, перервалося стебельце, а в руці її опинилося її майбутнє Щастя. І, привітно кивнувши на прощання білій берізці, кинулась Улянка бігти знайомими стежечками до рідної хати... Регіт лісових потвор одразу змовк, і ліс вітав Улянку сумирним шумом-шелестом молодого весняного листя і, здавалося, низько вклонявся їй своїм пишно-зеленим верховіттям по всій дорозі - до самої лісничівки...

---o---

Вдома Улянка застала тата. Він повернувся. І з ним був юнак стрункий, чорнобровий - ще в такій самій військовій уніформі, як тоді, але вже з високими відзнаками високого командира українського війська.

Улянчина Квітка Щастя відтоді ніколи не згасала.

У П'ЯТНИЦЮ, 12 ЛИПНЯ ПРИПАДАЄ СВЯТО СВВ. АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА - свято, яке дуже шанував і урочисто відзначав український народ. Вечірня відбудеться о 6-й годині вечора напередодні свята, а Божественна Літургія почнеться в п'ятницю о 9.30 ранку. В наступному числі "Парафіяльного Слова" буде поміщено статтю, присвячену Свв. Першоверховним Апостолам.

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ

В наступну неділю, 14 липня, відбудеться визначна подія в житті нашої громади - посвячення площі, де буде споруджено нову церкву і школу. В цей день ми будемо просити у Господа благословення на початок цієї величної справи та Його допомоги в її успішному здійсненні.

Порядок урочистости такий:

Після Божественної Літургії, приблизно о годині 11:30 ранку, відбудеться хресний хід з молебнем до місця майбутньої будови. Там о. Володимир посвятить площу та, разом із представниками Парафіяльної Ради, символічно відкине першу лопату землі. Після того, в залі відбудеться святковий обід з нагоди цієї важливої події. Вступ - 1.50 від особи.

До участи в цій урочистості щиро запрошуємо всіх членів громади і гостей.

Парафіяльна Рада звертається до всіх, хто має можливість, прийти до Осередку напередодні урочистости, в суботу 13 липня, о 10-й годині ранку, щоб прибрати з площі, яку ми будемо посвячувати, накопичений там будівельний матеріял, залізо, дошки та всяке сміття. На той час там уже будуть прислані міською радою м. Чіктоваги вантажні авта і, чим більше нас прийде виконати це необхідне завдання, тим скоріше і краще роботу можна буде скінчити.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК МІНЯЄ СВІЙ ВИГЛЯД

Завдяки жертвенній праці багатьох членів громади, настали великі зміни у зовнішньому вигляді нашого парафіяльного Осередку. Про них хочемо сьогодні розповісти.

Перед входом до залі, де колись аж до самої дороги була невпорядкована, камінням закидана, площа, тепер пишається розкішний травник, акуратно викладений блоками, в середині яких ростуть квіти. Таким чином, Осередок має вже зовсім інше, приємне на вигляд "обличчя", а коли трава вже добре вкоріниться і розростеться і зацвітуть квіти, всі ми по-справ-

жньому зможемо тим пишатися.

Найбільша подяка за цю благовидну зміну належить нашому скарбникові, п. Кирилові Кондратюкові, який власне і подав ідею так прикрасити зовнішній вигляд Осередку та найбільше над тим напрацювався. На цю роботу він пожертвував цілий тиждень своїх вакацій, власним автом довозив землю, копав, розгортав, вирівнював, сіяв... Разом з ним так само невтомно працювала його дружина, п. Тетяна Кондратюк. Вона ж і посадила квіти, що так прикрашають травник. Крім них, треба з подякою відзначити ще й інших парафіян, які теж щиро працювали, допомагаючи п.Кондратюкові, зокрема ж п. Івана Усипенка та Сергія Андрійчука, Федора Зайця, Миколу Неліпу, Івана Опанащука та Івана й Анну Стеценко. А Іван Усипенко, крім праці над травником, ще й пофарбував сніжно-білою фарбою кам'яні вазони на квіти і декоративні кулі і бордюри перед входом до резиденції священика. А ще ж працював і п. Олекса Згибай, а його трохи-трохи не забули.

На заклик о. Настоятеля прийти і допомогти закінчити упорядкування пікнікової площі, відгукнулося нечувано багато парафіян. Деякі з них працювали минулого тижня по кілька днів, дехто - день або два, але всі вони спричинилися до того, що колишні хащі за паркувальною площею перетворилися на дзеркально-гладку рівнину, де за кілька днів уже почне сходити трава.

Працівники, прізвища яких подано нижче, виконали справді велетенську роботу. Вони годинами визбирували каміння, гілляки та всяке сміття і вивозили його геть поза межі пікнікової площі у велику яму. Потім граблями зарівнювали землю, вибирали залишки бур'яну і, нарешті, засіяли траву. А для повної досконалости, ще й пригладили площу великим катком. "Рівно, просто як на летовищі", - зауважує о. Настоятель. І має рацію. Вигляд справді чудовий. Крім того, було зроблено багато роботи по очищенню великих просторів ліворуч від теперішньої пікнікової площі, які, треба сподіватися, з часом виглядатимуть не гірше. Парафіяльна Рада просить, щоб по можливості і наступного тижня парафіяни прийшли і виконали деякі з робіт, що ще лишилися. Треба привести до належного вигляду лісок на лівому боці нашого маєтку, упорядкувати площу перед ним і т.д.

На працях на пікніковій площі минулого тижня були такі особи:

У понеділок,1 липня: Андрій Бульба, Марія Бульба, Катерина Веремчук, Семен Веремчук, Олекса Згибай, Іван Козьмич, Григорій Марвін, Наталка Марвін, Іван Пелиско, Михайло Різун, Анна Стеценко, Іван Стеценко, Іван Усипенко, Захар Худий та Олена Шумська.

У вівторок, 2 липня: Василь Бовкун, Андрій Бульба, Марія Бульба, Катерина Веремчук, Семен Веремчук, Олекса Згибай, Анна Квартирук, Іван Козьмич, Петро Маковський, Григорій Марвін, Іван Нестеренко, Максим Петручок, К.Савело та Олена Шумська.

У середу, 3 липня: Василь Брегеда та Іван Козьмич.

У четвер, 4 липня: Василь Бовкун, Василь Брегеда, Катерина Веремчук, Семен Веремчук, Олекса Згибай, Олексій Іващенко, Я.Кривний, Йосиф Лаврінович, Марія Лаврінович, Петро Маковський, Микола Неліпа, Григорій Овчаренко, Максим Петручок, Іван Усипенко та Олена Шумська.

То ж, коли ми будемо приходити до церкви або збиратись на парафіяльні пікніки, щоб весело й цікаво провести час серед знайомих і друзів на свіжому повітрі у своєму Осередку, пам'ятаймо з глибокою подякою про тих, хто не шкодував ні сил ні часу, щоб зробити його гарним і мальовничим. Боже благословення і наша щира подяка усім трудівникам!

Повідомляємо, що відтепер всі роботи, виконувані для добра громади, будуть відзначатися тільки в "Парафіяльному Слові" - постійному і три-

валому літописі нашої парафії. Проголошень про це з амвону більше не буде. А щоб надалі уникнути скарг про те, що когось забули відзначити, просимо під час кожної роботи складати списки працівників і передавати їх о. Настоятелеві або голові чи секретарям Парафіяльної Ради.

ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ Й КЕРІВНИХ ОРГАНІВ ПАРАФІЇ ВІДБУДЕТЬСЯ В НАЙБЛИЖЧУ СУБОТУ, 13 ЛИПНЯ, О 7-й ГОДИНІ ВЕЧОРА, У ПРИМІЩЕННІ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАЛІ.

В суботу, 29 червня о. Володимир взяв участь у посвяченні наріжного каменя нової початкової школи на Юніон Ровд. Присутні на цій урочистості були численні члени Шкільної Ради м. Чіктоваги, вчителі, батьки та багато гостей. Отець Мельник, єдиний священик, запрошений до участи у посвяченні, молитвою відкрив і закрив урочистість.

ОБІДИ СЕСТРИЦТВА

Сестрицтво Св.Ольги при нашій парафії повідомляє, що чистий прибуток з обіду в минулу неділю складав 113.00 доларів. Такі обіди відбуватимуться відтепер кожної неділі після Богослуження. Сестрички щиро запрошують усіх парафіян залишатися на обіди. Ціна низька (1.50 від особи), їжа дуже смачна, а при тому ще й нагода відпочити та поговорити із знайомими й приятелями. А крім того, кожний куплений обід являє собою допомогу нашій парафії.

Сестрицтво просить також не відмовлятися допомагати йому у корисній праці. Допомагайте, коли до вас звернуться сестрички або і з власної ініціятиви. В єдності сила!

ОДНОДОЛЯРОВИЙ ФОНД

Парафіяльна Рада просить усіх парафіян акуратно сплачувати Однодоляровий Фонд на потреби Консисторії. Один доляр на рік - це просто смішно мала сума (інші Церкви беруть від своїх вірних по 10-30 доларів на рік, а наше духовенство сплачує по 5 вісотків своєї платні на цю ціль), але, як повідомляє Консисторія, багато членів нашої Церкви не платять і того доляра. А це ставить Церкву в дуже важке становище і не дає їй можливості виконувати всіх тих завдань, які перед нею намічені. Отже, хто ще не заплатив свого вкладу за цей рік або винен за попередні роки, нехай зробить це найближчої неділі.

ЖЕРТВОДАВЦІ

На Осередок і будову церкви (до 3 липня):

Бульба Констянтин	25.00	(разом 200.00)
Гержан Григорій і Марія	200.00	(" 500.00)
Ішкун Микола	25.00	(" 25.00)
Лисенко Микола і Ніна	344.00	(" 350.00)
Опанащук Василь і Лідія	25.00	(" 302.00)
Пелиско Іван	50.00	(" 50.00)
Петручок Максим і Уляна	50.00	(" 307.00)
Филипів Євген і Неоніла	50.00	(" 350.00)
Богомол О.	150.00	(" 150.00)
Овчаренко Григорій	40.00	(" 255.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Бардаш Андрій	20.00	Опанащук Андрій і Валентина	25.00
Гриневич Микола і Лідія	25.00	Різун Михайло і Надія	20.00

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Інформативний Бюлетень Української Православної Церкви Св. Трійці в Чіктовага Н.Й.

№ 8 — 14 ЛИПНЯ 1968 — Рік 1

В історичний для нашої Парафії день посвячення площі під будову нової церкви і школи, усією громадою дякуємо Всевишньому за те, що сподобив нас дочекатися цієї радісної події і молимо Його, щоб допоміг нам успішно розпочати і довести до кінця це велике діло. Господи, благослови!

СВЯТО АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА

"Між Апостолами найвищі й усього світу навчителі, Владику всіх моліте спокій світові подати й душам нашим велику милість"
(Тропар свята)

Так вихваляє цих двох Апостолів Свята Православна Церква за їхні труди в розповсюдженні й укріпленні Святої Віри Христової. Можна сказати, що всі ті труди їхні вище всіх похвал наших.

Але чому Церква так особливо відзначає цих двох Апостолів? Адже їх було спочатку дванадцять, а потім сімдесят, а Апостол Павло навіть не належав до цих перших груп послідовників і учнів Христових? Святий Іван Золотоустий має сумнів, щоб якийсь із цих двох Апостолів більше, як інші, прислужився у благовісті Христовому. Одначе він називає їх стовпами Церкви, які своїм життям і діяльністю поклали особливий відбиток Христової Віри на тодішній світ. Апостола Петра ми шануємо, як одного з перших покликаних Христом до апостольства і визнавцем Ісуса Христа Сином Бога живого. А Апостола Павла шануємо за його величезну працю в поширенні християнства серед тодішнього цивілізованого світу. Одного прославляємо за тверду віру, другого - за мудрість.

Святий Апостол Петро-Симон походив із Вифсаїди і був старшим братом Апостола Андрія Первозванного. Мав тодішню елементарну освіту, а жив, як і більшість людей у його містечку, з рибальства. На заклик Христа, він залишив рибальське знаряддя й пішов за Спасителем. За його вірність Христос завжди відзначав Апостола. Він був свідком Божественної слави Христової під час Преображення. Був присутній при воскрешенні дочки Яіра. Ходив, з дозволу Господа, по воді на Тиверіядському озері. Спаситель відвідував дім Петра і одного разу виздоровив хвору на гарячку його тещу.

Проте, не зважаючи на цю глибоку віру й відданість Христові, Петро не витримав у часи випробовування і тричі відрікся від свого Учителя, коли Той був ув'язнений і допитуваний ворогами. Та після відречення настало щире розкаяння, і Петро незабаром почув люблячі слова Христові: "Паси вівці Мої", що означало повне прощення і відновлення в апостольстві.

У день П'ятидесятниці, натхненний Святим Духом, Ап. Петро виголосив велику проповідь про Зшестя Святого Духа і цим навернув до Христа кілька тисяч людей. Потім всеціло віддався проповіді, а водночас силою Божою творив чудеса, які підтверджували його слова (Діян 5,15; 11,40; 5, 10). Маючи таку велику Божу благодать, Ап. Петро користувався між іншими Апостолами першенством честі. Проте особливої влади він не мав. Про справи Церкви радився з собором Апостолів, був рівним серед рівних,

співробітником на ниві Христовій, а не начальником.

Апостол Петро відбув шість подорожів до Малої Азії, проповідуючи юдеям, що жили там. Після успіння Божої Матері, він вирушив в останню подорож. З Єрусалиму поплив до Єгипту, був у Греції, а звідти в 67 році прибув до Риму. Тут він багато потрудився у благовісті Христової віри і багатьох навернув на християнство. Між ними були і дві жінки - улюбленці імператора Нерона. Розгніваний імператор, наказав покарати Апостола хресною смертю. І в останні години свого життя, Апостол виявив свою смиренність і відданість Божественному Учителеві. Він просив катів, щоб розп'яли його головою вниз, бо, казав він, він недостойний такої смерти, якою умер Спаситель.

Святий Апостол Павло був людиною зовсім протилежного типу. Він мав високу освіту, добре знав книги Св.Письма та книги давніх грецьких письменників. За заслуги предків, мав римське громадянство і вихований був у суворому фарисейському дусі. Як великий ревнитель закону, ненавидів християн. Ще юнаком, він був свідком, як карали на смерть архидиякона Стефана і навіть стеріг одежу тих, які побивали мученика камінням (Діян.7,58). Переслідував Церкву, скільки мав можливости; був жорстоким гонителем християн (Діян.8,3).

Але Божа благодать доторкнулася його серця. Він був у дорозі до Дамаску, де мав намір далі переслідувати визнавців Ісуса Христа, коли йому несподівано з'явився Господь і покликав його на служіння Собі. І з колишнього гонителя став, як каже Св.Іван Золотоустий, "учитель народів, твір духовний, посуд, вибраний Духом Святим".

Хоч був немічний тілом, він обійшов увесь світ і привів до Христа багато народів, що були в темряві поганства. Безліч видінь і об'явлень Божих керували ним під час його апостольського служення. Його подорожі, проповіді і чудеса описані докладно у Книзі Діянь Апостольських. Подорожі Апостола тривали багато років. Він кількаразово обійшов усю Малу Азію, Грецію і країни над Середземним морем і, як і Апостол Петро, нарешті опинився в Римі. І, як і той, знайшов тут свою смерть. З тією лише ріжницею, що, як римському громадянинові, йому відрубали голову - смерть не така мученицька, як розп'яття.

Апостол Павло написав 14 послань, які й досі служать для християн певним свідченням його ревної апостольської праці і джерелом християнської науки. Апостол Петро написав два послання.

Яка велика віра й любов до Бога і ближніх, яка відданість волі Божій панували в душах Апостолів! Вони по всьому світі рознесли слова святого благовістя Христового, хрестячи людей, що в темряві перебували, у спасительне ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Терпіли спеку, холод, спрагу, гоніння, муки, щоб тільки послужити великому ділові спасіння роду людського. Справді, як співає наша Церква, "по всій землі розійшовся голос їх і до країв світу - слова їх".

Ось за що так особливо шанує Св.Православна Церква пам'ять Святих Першоверховних Апостолів. Ось за що так урочисто вшановує їхню пам'ять у день 12 липня наш український народ.

ПЕРЕД ПОЧАТКОМ БУДОВИ

Площа, яку буде посвячено сьогодні, не довго стоятиме непорушно і спокійно. Будівельний Комітет повідомляє, що вже підписано контракт з фірмою "Беннет Говмз", яка вже виготовила початкові пляни будови. Ці пляни було розглянуто і, після введення деяких змін і поправок, повернуто фірмі для виготовлення остаточних плянів. Сподіваємося, що вони будуть готові або наприкінці наступного тижня або найпізніше на почат-

ку того, що прийде за ним. І тоді можна буде починати будівництво.

Парафіяльна Рада ще раз звертається до всіх членів громади, які ще мають заборгованості на Будівельний Фонд, щоб свої внески вони сплатили якнайскоріше. Також було б дуже бажано, щоб і ті парафіяни, які вже заплатили свою частку за попередні роки, сплатили тепер внесок за 1968-й рік, не чекаючи, поки він закінчиться. Бо гроші потрібні негайно, і якщо всі члени громади не виконають на час свого обов'язку, Парафіяльна Рада змушена буде знову брати позичку. А це буде новий зайвий тягар для всіх нас.

В наступну неділю, 21 липня, парафія Свв. Петра і Павла в Ніяґара Фолз, Онтаріо, святкуватиме день своїх святих покровителів. З нагоди свята громаду відвідає Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл. Щоб дати нагоду о. Настоятелеві взяти участь у святковому прийнятті, що відбудеться після Богослуження, Божественна Літургія у нас відбудеться ВИНЯТКОВО о 9-й годині ранку. Якби хтось із наших парафіян захотів відвідати наших найближчих сусідів з Канади з нагоди їхнього храмового свята, отець Володимир з охотою дасть вказівки, як до них добратися.

В неділю 7 липня Українська Греко-Православна Церква в Канаді урочисто святкувала 50-ліття свого існування. З огляду на те, що Голова Канадійської Церкви, Блаженніший Митрополит Іларіон, через немічний стан свого здоров'я не міг взяти участи у святкуванні, урочистості в місті Саскатуні очолив наш Митрополит, Владика Іоан. Парафіяльна Рада нашої громади вислала братній Канадійській Церкві привітання з її ювілеєм та найкращі побажання дальшого квітучого розвитку для добра всього українського народу.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК МІНЯЄ СВІЙ ВИГЛЯД (ПРОДОВЖЕННЯ)

Праця, яку поклали наші віддані парафіяни на упорядкування пікнікової площі, не пішла намарно. Виглядає вона чудово, а ніжна травичка, що саме починає сходити майже по всіх просторах площі, ще більше краси і чару їй додає. Якби то тільки ще з пару добрих дощів, то і вся площа напевне густо вкрилася б пишним зеленим килимом.

У минулому числі "Парафіяльного Слова" ми просили людей доброї волі прийти в суботу ранком, щоб спільними силами прибрати площу, що її будемо сьогодні посвячувати. Виявилося, що люди доброї волі не хотіли аж до суботи чекати. Уже в понеділок, 8 липня, прийшли на площу Йосип Лаврінович, Іван Опанащук та Іван Усипенко і почали очищати її від усякого будівельного матеріялу та непотрібу, що накопичився там під час будови залі. Добре працювали вони, і дуже багато зробили того дня. У вівторок Йосип Лаврінович та Іван Опанащук знову прийшли, щоб далі продовжувати почату працю. І вже тоді площа помітно змінилася. А в середу сталася несподіванка. Коли отець Настоятель повернувся перед вечором додому, то побачив, що площа була ще більше упорядкована. Хтось невідомий (але дуже працьовитий) сам прийшов і працював-працював, дуже багато зробив, а тоді так само таємничо зник. Ми дуже б хотіли знати, хто той такий трудолюбивий невідомий був, і якщо він зголоситься до нас, ми будемо дуже раді його працю з подякою відзначити. У четвер невтомний п. Іван Опанащук знову прийшов працювати на площу і, коли він скінчив, то вже майже нічого зайвого там не лишилося.

От такі то завзято-працьовиті деякі наші парафіяни! Честь їм і слава!

З великою подякою відзначаємо також працю п.п. Єви Куяви та Анастасії Скрипки, які в четвер, 11 липня, присвятили кілька годин на приби-

рання та приведення до порядку парафіяльної залі. Завдяки їм вона знову виглядає так чисто і гарно, наче тількищо збудована.

Деяких робіт наших парафіян не видно на перший погляд, але вони не менше важливі. Одну з таких робіт виконали п.п. Василь Брегеда та Іван Усипенко ще 22 червня, а її ще й досі напевне мало хто зауважив. Працювали вони у вузькому проході між парафіяльною залею та огорожею. Прибрали звідти дикі кущі, зарослі бур'янами, і всяке сміття, так що тепер на випадок потреби можна вже легко вживати пожежні двері із залі. Крім того, вони насипали землі вздовж будинку, так що дощова вода вже стікатиме набік, а не під залю, та заклали труби для стоку води. От хто цікавиться, нехай подивиться, і згадає добрим словом тих, що там працювали.

З глибоким сумом сповіщаємо, що в неділю, 7 липня, помер після довгої недуги і тривалого перебування у Ветеранському Шпиталі, наш парафіянин Єфим Онуфрійчук. Похорон його відбувся у вівторок, 9 липня, на цвинтарі Св. Матвія. Докладніші біографічні інформації про нього подамо пізніше, коли одержимо його особисті папери. Вічна йому пам'ять!

Сестрицтво Св. Ольги повідомляє, що чистий прибуток з обіду в минулу неділю складав 35 долярів і 95 центів. Сьогодні Сестрицтво приготує, як і звичайно, смачний обід на парафіяльну урочистість, що відбудеться після посвячення площі на церкву і школу.

У минулу неділю нова управа Сестрицтва прийняла присягу, урочисто присягаючи щиро і віддано працювати для добра організації, усієї громади і Церкви. При цьому треба згадати, що склад управи трохи змінився після річних зборів Сестрицтва, з огляду на резиґнацію трьох членів управи: п.п. Тамари Бульби, Люсі Лящук і Гані Остапчук. На їхнє місце було вибрано: п. Людмилу Опанащук - заступник голови і господарчий референт, п. Уляну Петручок - відділ суспільної опіки та п. Валентину Маковську - секретарка.

Сестрицтво ще раз звертається до всіх жінок - членів парафії - допомагати своєю працею у тій великій і корисній праці, що його ця організація провадить. Бажаючі допомогти, можуть зголошуватися до п. Надії Лобур (992-3157) або п. Слави Опанащук (895-9388).

Складаю сердечну подяку о. Настоятелеві та всім приятелям і друзям, які відвідували мене в лікарні в часі моєї недавньої недуги та приносили розраду і втіху у тяжкий для мене час. Нехай Всемилостивий Господь щедро віддячить вам дарами Своєї ласки.

Тимофій Рудай

Іван Доценко, який працює у компанії Anaconda American Brass (міститься вона на Мілітері Ровд на північ від Гертель Авеню, повідомляє всіх зацікавлених, що у цьому підприємстві можуть знайти працю електичні інженери, токарі, механіки, столярі та люди багатьох інших професій.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 10 липня):

На Осередок і будову церкви: Семен і Катерина Веремчук 200.00 (разом 1000.00), Григорій і Марія Гержан 200.00 (разом 500.00), Іван та Людмила Козьмич 50.00 (разом 300.00), Олександер і Ніна Матвійчук 99.00 (разом 450.00). Joseph Plumbing & Heating Co. 200.00.

Пожертви на упорядкування площі будуть подані в наступному числі.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, Н.Й.

№ 9 — 21 ЛИПНЯ 1968 — Рік 1

НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОГО ДІЛА

Кілька років тому з'явилася, в одній з бофальських газет, невелика замітка, закинута, далеко від першої сторінки, серед інших дрібних повідомлень і реклям. Була це явно не сенсаційна замітка і, можливо, мало хто навіть звернув на неї увагу. А проте, дивлячись на сьогоднішній світ, хотілося б, щоб таких новин було побільше та щоб у пресі їм давали чільне місце, як приклад для інших.

Говорилося там про те, як мешканці маленького рибальського селища в Японії, що прийняли християнство, вирішили побудувати собі невеличку церковцю. Здавалось би, це дуже нескладна справа: зібрати гроші, купити матеріял та й будувати... І була б церковка їхня, як і багато-багато тисяч інших, по всьому світі розкиданих. Але побожні рибалки не хотіли задовольнитися такою звичайною стандартною розв'язкою. Адже вони будують дім Богові, Який їх створив, дав їм життя і чудовий, повний краси, світ. І за те вони прагнули Йому достойно віддячити якимось особливим, небуденним способом.

Одного дня, коли вони обговорювали різні можливості, молодий юнак - шукач перлів за фахом - зауважив, що на морському дні поблизу їхнього селища він бачив великі поклади якогось дуже красивого каменю. "Навіть під водою він чудовий... А на землі, під сонцем, то просто, як казка, був би..." - казав хлопець.

І рибалки вже не вагалися. Вони збудують церкву з того каменю! Швидко поділилися на групи, дістали знаряддя і почали день-у-день пірнати на дно, приносячи звідти дорогоцінний матеріял для Божого дому. Робота була тяжка, виснажлива, довга. Минали тижні за тижнями, місяці за місяцями. Усі, хто лиш міг працювати, працював до кінця. Ніхто не покинув роботи, аж доки чудова споруда не була скінчена, а на шпилі її засяяв Господній хрест.

Багато туристів тепер спеціяльно заїжджають до того маленького рибальського селища, щоб подивитись на набуденну красу церковці "із дна морського". І може не один із них відчуває, як із кожного мальовничого каменя променює палка любов будівничих цього Божого дому.

Ми віримо, що прийде час, коли і ми зможемо розпочати будову Божого храму, який буде нашою достойною подякою Богові за Його добродійства і милосердя та свідченням нашої віри в Нього. Той храм гордо нестиме в собі славні традиції наших батьків, дідів і прадідів, гармонійно поєднуючи їх із великими досягненнями сучасної архітектури. І можливо, що не тільки ми будемо тоді горді із свого нового Божого дому. Може і туристи включатимуть його до списку достовидностей, що їх варто у нашій околиці побачити...

Але це - в майбутньому. Церква, яку починає будувати наша громада через кілька днів, не буде монументальною спорудою і напевне не буде варта уваги туристів. Ми часто називаємо цю майбутню церкву церквою тимчасовою. Проте, треба пам'ятати, що, як дуже добре висловився у своєму слові на посвяченні площі о. Володимир, "ця церква буде нашою постійною церквою аж до того часу, коли ми перейдемо у справді постійну церкву". До того ж

часу вона буде нашим храмом Божим, куди ми будемо приходити на Богослуження, слухати Слово Боже, приймати Св.Таїнства. Тому і цю церкву, дуже просту своїм стилем і конструкцією, ми повинні збудувати з любов'ю, як і ті рибалки на другому кінці світу, як і наші предки на далекій Україні. Нехай кожен із нас освятить теплом свого серця і щиро вкладе в неї свою працю, здібності і досвід. Зробімо її не бездушним переходовим бараком, як дехто пропонував спочатку, а затишним і привітним домом Божим, з якого променюватиме любов і до якого ми справді раді будемо зайти і знайомих до нього привести.

Господи, у цьому великому ділі допоможи нам і благослови нас!

СВЯТО ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ

Тисячі авт прямували того недільного ранку за місто. Люди тікали від спеки на пляжі, у парки, там де прохолода, вода, затишне місце під деревами. Інші ще зранку забиралися у свої домашні басейни, щоб захиститися від пекучих променів сонця.

Але серед них мабуть дуже мало було наших парафіян. Спека чи ні, вони масово зібралися до свого Православного Осередку, щоб узяти участь в історичній події нашої громади - посвяченні площі, на якій незабаром почнуть зростати стіни нової церкви і школи.

Після Богослуження, відбувся урочистий хресний хід з залі на площу. Там, якраз посередині, недалеко від молодих каштанів (для них доведеться тепер шукати нового місця), стояв уже по-святковому прикрашений аналой і мисочка з водою. Отець Володимир відправив молебен, освятив воду і обійшов усю площу, освячуючи її свяченою водою. Потім він виголосив відповідне слово, гаряче закликаючи усіх присутніх парафіян, щоб як одна велика родина, об'єднана вірою і любов'ю, вони взялися до великої справи побудови Божого храму. Потім наступила урочиста хвилина. Отець Настоятель бере лопату і відкидає першу грудку землі, символічно починаючи працю над будовою. Його зміняє голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук і відкидає другу лопату. Усі парафіяни гуртуються навколо, щоб фотограф міг назавжди увіковічнити цей великий момент. Хор співає многоліття і, після цілування хреста, парафіяни радісно відходять з місця посвячення.

Після закінчення урочистости, в залі відбувся обід на честь цієї небувалої події. Обід неформальний, без президії, без гостей, без промов. Але був він тим не менше дружній, так немов би велика родина зібралася на своє спільне свято. Сестрицтво подбало, щоб і цього разу приготувати смачний обід, і можна було знову і знову дивуватися з їхньої працьовитости і доброго плянування.

Не зважаючи на те, що ніхто офіційно не проголошував заклику до пожертв з нагоди посвячення, деякі парафіяни почали зголошуватися із своїми дарами самі. "Як же це можна, - казав один із них, - щоб не подарувати щось Церкві у цей великий день?" Так зібрано було 420 долярів, заплачених на місці, а один із найдавніших членів нашої громади п. Іван Панченко, тепер уже пенсіонер, деклярував ще 30 долярів, у додаток до величезної суми 651 доляра, що їх він і його дружина склали вже раніше. Прізвища жертводавців опубліковано в кінці сьогоднішнього бюлетеню. Крім того, збірка під час посвячення площі принесла 61 доляр і 15 центів, а Сестрицтво передало Парафіяльній Раді $ 147.65, запрацьовані ним на обіді. З тієї суми $ 25.79 пішло на оплату харчів, а решта - $ 121.86 перейшли, як чистий прибуток, на Будівельний Фонд Парафії.

Парафіяльна Рада просить усіх парафіян, щоб починаючи з наступного тижня вони, по змозі, приходили до Осередку допомагати у праці. Спочатку велику частину роботи (копання підвалу, заливання цементу тощо) будуть виконувати контрактори, але різна інша робота буде завжди.

Наступне число "Парафіяльного Слова" вийде у світ 11 серпня. Усі матеріяли до бюлетеню просимо до того часу передавати таким особам:
Отцеві Настоятелеві або його дружині, пані матушці А.Мельник;
Голові Парафіяльної Ради, п. Дмитрові Опанащукові;
Секретареві Парафіяльної Ради, п. Андрієві Бульбі.
Усіх тих, які будуть виконувати якусь працю на користь громади, просимо записувати свої прізвища, опис і дату праці та передавати ці відомості вищезгаданим особам для поміщення в бюлетені. Тільки таким способом можна буде уникнути непорозумінь та нарікань, що когось забули або пропустили.

ПРАЦІ В ОСЕРЕДКУ

Спочатку - про тих, кого забули або про кого не знали. Отже, під час праці над очищенням площі в лівій частині Осередку (корчування пеньків та кущів, прибирання каміння і т.д.), разом з п. Василем Брегедою працювала дуже активно і старанно його дружина, п. Ольга Брегеда, яку у списку працюючих пропустили. А невідомий "дух", який так щиро працював над розчищенням площі, де буде побудовано церкву і школу і про якого ми згадували у минулому числі, виявився зовсім не "духом", а аж трьома нашими дуже відомими парафіянами. Це були: Анатолій Остапчук, його дружина Ганя Остапчук і Антон Михайленко. Добре, що вони призналися, бо тепер ми вже відкрито можемо їм подякувати.

У понеділок, 15 липня, багато праці над упорядкуванням Осередку поклав п. Іван Усипенко.

Смачний обід після посвячення площі в неділю 14 липня треба завдячувати невтомній праці наших сестричок: п.п. Євдокії Борідько, Марії Згибай, Тетяни Кондратюк, Єви Куяви, Надії Лобур, Валентини Маковської, Анни Нестеренко, Людмили Опанащук, Слави Опанащук, Уляни Петручок, Олександри Побивайло, Надії Різун та Анастасії Скрипки. По скромності своїй, вони просили, щоб про них не писати, але вони зробили справді велику роботу для громади у цей день, і гріх було б не відзначити їх. Сестрички просять усіх парафіян приходити на їхні недільні обіди (кожної неділі після Богослуження) та підтримувати їх своєю працею. Просять також повідомити, що до складу Управи Сестрицтва входить також, як запасовий член, пані Варвара Бучинська. Її в попередніх списках членів Управи було випадково пропущено.

Отець Настоятель повідомляє всіх парафіян, що на випадок наглої потреби вони, якщо не застануть його вдома, повинні звертатися до Настоятеля Сербської Православної Церкви о. Міодраґа Дюрича (824-2249) або Настоятеля Грецької Православної Церкви, о. Кріса Манюдакіса (882-9485 - канцелярія, або 884-5372 - резиденція). Ці священнослужителі дали згоду опікуватися нашими парафіянами у випадку наглої потреби, так само, як о. Володимир заопікується їхніми парафіянами.

---

†

13 липня, на цвинтарі Св.Матвія було поховано нашого парафіянина Василя Бовкуна, який трагічно помер, наклавши на себе руки, кілька днів перед тим (здається, навіть невідомо точно, коли це сталося). Народився він 5 квітня 1912 року в Києві. Біографічних даних про нього ми тепер не маємо. В Америці він жив у Бофало, був членом нашої громади від часу свого приїзду. Жив самітньо, багато років терпів на ментальні депресії. Але, навіть хворий, він не залишав парафії і ось ще за тиждень до смерти працював, разом з іншими, над упорядкуванням пікнікової площі.

Милосердний Господь нехай простить провини його і оселить у місці вічного спокою. Вічна йому пам'ять!

ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ І КЕРІВНИХ ОРГАНІВ ПАРАФІЇ ВІДБУДЕТЬСЯ В СУБОТУ, 27 ЛИПНЯ, О 7-Й ГОДИНІ ВЕЧОРА, В ПРИМІЩЕННІ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАЛІ.

До складу членів парафії прийнято пані Олександру Любарівську, яка прибула до Бофало з Нью-Йорку, а перед тим жила в Аргентині. Щиро її вітаємо в нашій громаді!

УСПІХИ НАШИХ МОЛОДШИХ. У "Парафіяльному Слові" ми будемо відмічати особливі досягнення нашої молоді не тільки у нашій Школі чи в громаді, а й поза нею (участь у виставках, пописах, змаганнях, одержані нагороди і т.д.) Просимо такі відомості нам подавати.

А на початок хочемо відзначити 10-літнього Івана Доценка, мол., який 4 липня ц.р. одержав першу нагороду в музичному відділі (піяно) "Попису талантів" у Ріверсайд Парку. Бажаємо йому дальших успіхів.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ З БЕНКЕТУ, ВЛАШТОВАНОГО З НАГОДИ ВІДКРИТТЯ ЗАЛІ 2.Ш.1968

ПРИБУТКИ:

1. З продажу квитків	2604.50
2. Пожертви:	
ОДУМ	100.00
Шарван Василь	100.00
Похоронне бюро Слівінського	50.00
Український Народній Дім	50.00
Шипилявий Степан	50.00
Д-р Дорощак Семен	25.00
Калина Текля	25.00
М'ясарня Райци і Салдита	25.00
Трафальський Карл	20.00
3. Прибутки різні (кухня, забава, льотерія тощо)	1405.60
Разом прибутків	4455.10
ВИДАТКИ	1690.94
ЧИСТИЙ ПРИБУТОК	2764.16

На жаль, треба зауважити, що заборгованість парафіян за квитки ще й досі складає понад 950 долярів. Це - досить значна сума, яка дуже згодилася б тепер, коли розпочинається будова. Останні Загальні Збори зобов'язали Парафіяльну Раду оприлюднити список боржників, і вона не зробила цього досі лише в надії, що заборговані парафіяни зрозуміють свій обов'язок і розрахуються за свою належність. Отож, ще раз просимо - хто ще не вніс своєї вкладки, нехай зробить це якнайскоріше!

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 17 липня):

На Осередок і будову нової Церкви та школи (переважна більшість цих грошей була складена під час свята посвячення площі):

Борідько Іван і Євдокія	100.00	(разом 550.00)
Воронин Олександер	25.00	(" 425.00)
Горонович Володимир	100.00	(" 200.00)
Іващенко Олексій і Тамара	50.00	(" 300.00)
Кириленко Михайло	300.00	(" 300.00)
Кондратюк Кирило і Тетяна	50.00	(" 350.00)
Куява Єва	10.00	(" 300.00)
Лобур Петро і Надія	25.00	(" 305.00)
Супрунович Олександер і Віра	60.00	(" 381.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Д-р Дмитріюк Василь і Олександра	10.00	Матвійчук Олекса і Ніна	21.00
Доценко Іван і Емма	25.00	Неліпа Микола і Настя	25.00

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА, Н. ЙОРК

№ 10 | 11 СЕРПНЯ 1968 | Рік 1

ДЛЯ ДОБРА ЦЕРКВИ І НАРОДУ

Сьогодні, замість звичайної на цьому місці духовної бесіди, хочемо поділитися думками молодої православної українки з далекого Лос Анжелосу:

"Придивімося глибше. Нація наша розсварена, несвідома, ворогами побита на кусники. Яке велике завдання - поправити це! Церква - о, це рана нашої душі... Несвідомість, маловірність, зневага один другого, униження авторитетів. А найбільше - незнання про неї, нашу Церкву. Коли людина не має віри, не знає ні історії Церкви, ні історії своєї нації - їй не болить, її нічого не обходить. Вона їсть, працює і спить. Чим вона різниться від тварин? Зовсім нічим! Чи не так? А ми ж називаємось людьми, з подобою до Бога...

Оці прогалини є для нас, щоб їх виповнити та поправити. Скажемо - ми замалі і нічого самі не вдіємо. О, ні, з краплинок робляться моря і океани. Будьмо тими краплинками добра і посвяти для нації, а особливо для нашої любої і дорогої Церкви. Не заломлюймось невдачами, що існують, почнім кожний від себе. Поставмо завдання піднести рівень нашої Церкви. Не будьмо байдужими до невдач навколо нас, стараймося бути готовими в будь-який час помогти і замінити невідповідних людей. Ніколи не кажімо: "не можу"; підготуймося, щоб завжди і скрізь ми могли. Щоб якнайбільше нас стояли високо в науці, в моралі, у проводі! У проводі нації, Церкви і високих інституцій. Нав'язуймо і тримаймо зв'язки з людьми, які тепер стоять у проводі і направляють нас на корисний шлях...

... Було б корисно, якби наше духовенство заохочувало молодь, молодих матерів і батьків і взагалі зацікавлених відбувати релігійні виклади і дискусії. Щоб збуджувало серед них зацікавлення до релігії взагалі, християнської релігії зокрема, а особливо своєї рідної Православної Віри. Так навчатимуться вони вірити не тільки серцем, а й розумом та свідомістю..."

Ці слова написані людиною, яка народилась і була вихована на під-совєтській Україні, за режиму, який докладав усіх зусиль, щоб навіть слова Бог і віра викреслити із словника людських душ та зробити із своїх підданих бездушних слуг своєї системи. Що червоним безбожникам не пощастило цього зробити - і не пощастить! - ми добре знаємо. Віра у Бога - безсмертна і всесильна. Вона може бути заборонена, переслідувана, тяжким каменем придавлена, але вбити її не можна. Приходить час - і оживає вона, і знаходить пристановище у Богом створених людських душах.

Але повернемося до думок авторки. Вони цінні тим, що являють собою голос, який тепер так рідко чути - голос молоді і справах Церкви і віри. Вони цінні ще й тим, що висловлені людиною, яка не дивиться на світ через рожеві окуляри, щоб бачити все тільки вартим похвал і прославлення, а бачить і те, в чому ми слабі і де багато праці треба покласти для піднесення й удосконалення. Колись у давнину приходили пророки, щоб збудити людей від сну замозадоволення і показати людям їхні помилки і недостачі. Їх багато хто ненавидів, їх зневажали, їх переслідували. Але слова їхні робили своє і поступово витягували людей з темряви байдужости на шлях добра і духовного зросту. Таких голосів незадоволення існуючим станом нам потрібно побільше. Може, збудять вони наше сумління і примусять заду-

матися над тим, а чи ж ми усе робимо, що можемо, для своєї Церкви і свого многостраждального народу.

Організовувати церковні громади, будувати церкви і дбати про добрий матеріяльний стан їх - дуже важливо. Але це ще не все. Кожен із нас повинен дбати про свій особистий духовний зріст і про духовний зріст усієї громади. Треба здобувати знання, за допомогою яких ми могли б не лише самі "вірити і розумом та свідомістю", а й інших навчати та ширити серед них Святу Віру нашу.

До цієї теми ми будемо часто звертатися у майбутньому. І сподіваємося, що члени нашої громади знайдуть можливість і способи спільно працювати для свого духовного збагачення на користь собі і на славу нашій Церкві і народові. В тому нехай допоможе нам Бог.

ОТЕЦЬ ВОЛОДИМИР НА ВАКАЦІЯХ

26 липня о. Володимир від'їхав на 3-тижневу подорож до України, щоб побачитися із своїм стареньким батьком, з яким розлучився близько 25 років тому. Його заступав у нас два попередні тижні - і заступає сьогодні - о. Петро Сірик із Рочестеру. Щиро дякуємо о. Петрові, що не відмовився виконати прохання о. Володимира обслужити нашу громаду в часі його відсутности та бажаємо йому доброго здоров'я і міцних сил у служінні своїй Церкві і народові. Отець Володимир повернеться до нас у п'ятницю і в неділю відправлятиме Божественну Літургію. І, віримо, зможе нам багато розказати про життя у далекому Рідному Краї.

НЕ ДОПУСТІМО ДО ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ!

Не зважаючи на повторні заклики, багато парафіян ще й досі не виконали своїх фінансових зобов'язань щодо своєї Церкви. Таке несумлінне ставлення до своїх обов'язків могло б викликати тяжкі проблеми для громади в кожний час. А тепер, коли саме розпочалася будова нової церкви і школи, воно може мати катастрофічні наслідки. Якщо не буде грошей, будова буде спинена і, замість того, щоб з приходом осени і зими ми могли молитися і навчати своїх дітей у новому приміщенні, може статися таке, що нам доведеться дивитися, як дощі і сніги спадають на недобудовані стіни...

Ми певні, що ніхто із членів нашої громади не хотів би допустити до такого страшного стану. І для того <u>ми всі</u> повинні нести тягар обов'язків, які ми добровільно на себе взяли, коли ухвалили розпочати будову.

Треба з подякою відзначити 27 родин, які уже повністю виконали свої фінансові зобов'язання з 1968-м роком включно, склавши принаймні 350 доларів на будівельний фонд. Серед цих родин є й такі, що значно перевищили призначену на будову вкладку і продовжують жертвувати. Треба з неменшою подякою відзначити родини пенсіонерів, які виконали, а то й перевиконали свої зобов'язання, а також і тих, зовсім бідних наших парафіян, які не пошкодували своєї лепти для Церкви. Усім їм - щира подяка і признання, а заразом і прохання: хто має можливість - нехай продовжує жертвувати.

Але наше головне слово сьогодні - до інших. Багато є таких, які заплатили по 250 доларів, що їх кожна родина мусіла заплатити до 1 січня цього року - і заспокоїлись. Звертаємось до них - складіть решту свого зобов'язання, не чекаючи кінця року, бо <u>гроші потрібні тепер!</u> Коли ж хто може, нехай і наперед, за майбутні роки, заплатить, бо тоді потреби будуть менші.

Звертаємося й до тих, які навіть по 250 доларів не заплатили ще: своєю несумлінністю ви обтяжуєте всіх своїх братів і сестер, які чесно виконали свої обов'язки і наражуєте громаду на тяжку кризу. Поспішіть стати в ряди щирих будівників своєї Церкви.

А до тих, які не заплатили ще нічого (бо й такі, на жаль, ще є) або заплатили дуже мало, не зважаючи на те, що мають повну змогу жертвувати,

як і інші, говоримо просто: членство у громаді дає великі права, але й накладає обов'язки. І ті, що ігнорують обов'язки, не мають підстави розраховувати на права. Чи може бути лад у родині, де, наприклад, із 4-х дітей двоє охоче працюють, допомагаючи батькам на господарстві, а інші двоє цілими днями лежать на сонці або перед телевізором? Чи далеко зайшло б підприємство, де половина робітників чесно працює, а решта тільки й думає, як би "убити час"?

Від імени всієї громади заявляємо: нечесних і несумлінних членів нам непотрібно! Згідно з Статутом і постановами Загальних Зборів вони повинні бути позбавлені прав, які належать тільки тим, які усі обов'язки чесно виконують.

До фінансової кризи, яка загрожує нашій громаді, можна не допустити. Але це залежить від максимальних зусиль кожного члена і це - наш святий обов'язок!

БУДОВУ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ РОЗПОЧАТО

У понеділок, 5 серпня, було викопано яму під фундамент майбутньої церкви і школи. Закуплено і доставлено на місце будівельні матеріяли. На превеликий жаль, великі дощі в минулому тижні не дали змоги перейти до наступної стадії будови - вилиття фундаменту та укладання бльоків. Якщо буде погода, ця робота розпочнеться на початку наступного тижня.

Згідно з постановою Надзвичайних Загальних Зборів 2 червня ц.р., будова має бути виконана великою мірою силами самих парафіян, бо платити за всі роботи громада не має спроможности. Щоб розподілити цю працю найбільше справедливо та не переобтяжувати одних і тих самих людей, було ухвалено, що участь у будові повинні взяти всі працездатні члени громади. Для цього виготовлено абетковий список усіх парафіян, згідно з яким уповноважені до цього п.п. Олексій Іващенко та Іван Опанащук викликатимуть на роботу по черзі в кількості, потрібній на певний день. Покликання до праці буде лише у вільний від звичайної роботи час. Якщо хтось із покликаних не зможе з певних причин прибути на працю сам, він може дати замість себе заступника або заплатити по 2 доляри на годину за час, який він мусів би попрацювати. За ці гроші можна тоді буде найняти когось іншого. Гроші будуть рахуватися, як виконана праця.

Парафіяльна Рада закликає усіх членів громади свідомо і з зрозумінням прийняти цю постанову та внести свою частку в будову нашої святині. Бо тільки тоді, коли ми всі візьмемо участь у її будові, ми всі зможемо назвати її нашою церквою, збудованою на славу Богові нашими спільними силами.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК МІНЯЄ СВІЙ ВИГЛЯД (продовження)

Праці на покращання Осередку продовжуються, і наслідки їх кожен може бачити. 31 липня працювали на прочистці лісу п.п. Петро Лобур, Леонід Лобур, Петро Маковський, Іван Опанащук, Максим Петручок і Петро Петручок. Ранком 5 серпня, перед початком копання ями під церкву, Олекса Згибай, Петро Маковський, Семен Нечипорук та Іван Опанащук пересадили на нове місце каштани та інші молоді дерева, що росли на місці будови. Того ж дня розпочалася праця над перебудовою пікнікового павільйону, у якій взяли участь Олекса Згибай, Яків Кривний, Йосиф Лаврінович, Петро Маковський, Микола Неліпа, Іван Нестеренко, Семен Нечипорук, Іван Опанащук, Тимофій Рудай і Захарій Худий (він же приніс і потрібні для праці інструменти). На цій же роботі працювали: 6 серпня - Олекса Згибай, Семен Нечипорук та Іван Опанащук; 7 серпня - Микола Неліпа, Іван Нестеренко, Іван Опанащук та Захарій Худий; 8 серпня - Олекса Згибай, Євдоким Заєць, Петро Лобур, Микола Неліпа та Іван Опанащук.

Усім їм - глибока подяка, а іншим - добрий приклад для наслідування. Роботи ще дуже багато, і кожний, хто жертвує свій час і працю, допомагає зростові нашої громади.

ПІДТРИМАЙМО НАШЕ СЕСТРИЦТВО!

В нашому бюлетені ми вже часто відзначали велетенську працю, яку провадять віддані і працьовиті члени нашого Сестрицтва. Працюють вони, часто відсуваючи набік свої власні інтереси і потреби, відриваючи час від своїх родин, своїх дітей. Працюють без думки про винагороду чи славу, бо знають, що тим роблять користь своїй Церкві.

Але тих, що працюють, аж надто мало, і їм самим тяжко. Наша парафія має 126 дорослих жінок, а у списках працюючих, які ми час-від-часу містимо на сторінках "Парафіяльного Слова" - переважно ті й самі люди - десь близько 20. Невже ж решта так дуже вже зайнята своїми справами, що не може хоч трохи часу приділити для Церкви? Чому тиждень тому, коли Сестрицтво особливо потребувало допомоги для влаштування обіду, і представниця Управи Сестрицтва телефонувала до 44 жінок з проханням прийти і допомогти, усі 44 відмовилися? Чому замість того, щоб прийти і взяти участь у праці, критикують і ображають тих, що трудяться? Чому, нарешті, так мало парафіян залишаються на обіди Сестрицтва, до речі, такі смачні, що на них приходять навіть сторонні люди?

Нехай, нарешті, настане кінець цій байдужості! Підтримуймо наших працьовитих сестричок, бо, підтримуючи їх, ми підтримуємо всю громаду і всім нам робимо користь.

†

26 липня помер, після довгої і тяжкої хвороби, давній член нашої парафії, колишній церковний староста, Кость Гладкий.

Народився він 3 червня 1896 року в с. Степанівка, Запорізької области. Був сином хлібороба і сам, коли виріс, працював на землі та був добрим господарем. В 1930 р. був розкуркулений і арештований. 2 роки поневірявся в тюрмі, а коли повернувся додому, то зазнав страхіть голоду 1933 року. З голоду померли двоє його дітей, а сам він, з дружиною, ледве пережили той страхітливий час. Після того працював на колгоспній панщині, і життя якось тільки почало налагоджуватись, як прийшла єжовщина, а з нею - новий арешт. Судили його, як ворога народу (за що, так ніколи й не довідався) та заслали на 5 років на каторгу. Але й після того не міг повернутися додому, а мав перебувати в далекому Архангельську.

Під час війни зміг вирватися з червоного пекла і опинився в Америці. Приїхавши до Бофало, знайшов працю на залізниці і чесно працював там 13 років, водночас віддаючи багато часу і уваги роботі в нашій парафії. Був доброю, чесною людиною, щирим трудівником для добра рідної Церкви.

Поховано його на цвинтарі Св.Матвія. Дружині його - Парасці Гладкій - висловлюємо своє щире співчуття, а покійному нехай буде вічна пам'ять!

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 7 серпня):

На будівельний фонд:

Бублик Микола і Анна	50.00	(разом 300.00)
Гнойовий Іван	10.00	(" 40.00)
Дмитріюк Володимир і Мирослава	50.00	(" 401.00)
Непокроєв Ніколай і Віра	20.00	(" 30.00)
Опанащук Павло і Мирослава	100.00	(" 351.00)
Панченко Іван і Ніна	30.00	(" 681.00)
Райнога Йосип	50.00	(" 301.00)

На упорядкування парафіяльної площі: Бублик Микола і Анна - 15.00. А Михайло і Надія Різун пожертвували на площу 25.00, а не 20.00, як помилково було подано в ч.7 "Парафіяльного Слова". Просимо вибачення за помилку.

---

18 серпня, після Богослуження, до нас завітає фотограф, який робив знимки під час посвячення площі під будову. Парафіяни матимуть змогу замовити собі бажані ними фотокартки з великого вибору, що його має фотограф.

На своєму засіданні 10 серпня ц.р., Парафіяльна Рада одноголосно ухвалила ПОЗБАВИТИ ЧЛЕНСЬКИХ ПРАВ І ВИКЛЮЧИТИ З ПАРАФІЇ п.п. Віру Василевську, Дениса Гаврилюка, Миколу Гаврилюка та Анатолія Усенка. Цю постанову буде передано на затвердження найближчим Загальним Зборам.

Згадані особи не заплатили на будівельний фонд парафії ані одного цента, не зважаючи на те, що мали на це достатній час і одержали неодноразові нагадування. Їх відвідував о.Настоятель і Голова Парафіяльної Ради, але не одержали від них ніякої певної позитивної відповіді. Згідно з постановою Загальних Зборів з 5 травня ц.р., виключення їх із парафії мало відбутися 1 липня. Парафіяльна Рада, одначе, відклала своє рішення ще на місяць, і аж 1 серпня всім згаданим вище особам було вислано останнє нагадування з терміном сплати заборгованости до 10 серпня. Ці нагадування були ними зігноровані, і Парафіяльна Рада вирішила, що дальше чекання не принесе ніякої користи.

ТІ, ЩО ВВАЖАЮТЬ СЕБЕ ПРАВОСЛАВНИМИ УКРАЇНЦЯМИ І КОМУ ДОРОГА РІДНА ЦЕРКВА, СВОЇ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЧЕСНО ВИКОНАЛИ.

Тим же, хто хоче лише рахуватися членом парафії, користати з духовної опіки і всіх прав парафіянина, а в той самий час шкодувати навіть цента на утримання і розбудову громади, ми кажемо: ВАМ СЕРЕД НАС НЕ МІСЦЕ!

Серед нас є й інші хронічні боржники, які вперто не хочуть виконувати своїх зобов'язань щодо парафії. До їхнього відома ми подаємо уривок з протоколу Загальних Зборів з 5 травня ц.р.:

> "Збори обговорюють справу тих, що ще не заплатили обов'язкової складки на Будівельний Фонд в сумі принаймні 250.00 до кінця 1967 року. Ухвалено зобов'язати Парафіяльну Раду послати боржникам ще одне спеціяльне нагадування, а якщо до 1 липня вони не вирівняють своєї заборгованости (якщо не буде на те поважної причини), виключити їх з парафії".

Справу боржників, які не вирівняють своїх залеглостей протягом найближчого часу, Парафіяльна Рада буде розглядати, згідно з поданою вище постановою, на своєму черговому засіданні, 24 СЕРПНЯ ц.р.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, Н. ЙОРК

№ 11 | 18 СЕРПНЯ 1968 | Рік 1

В ДЕНЬ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО

Коли Ісус Христос покликав Своїх перших учнів, Він не обіцяв їм земного щастя, добробуту ані спокійного життя. Навпаки, Він говорив:

"Ось Я посилаю вас, як овець між вовків... Стережіться людей, бо вони на суди віддаватимуть вас та по синагогах своїх бичувати вас будуть. І до правителів та до царів поведуть вас за Мене на свідчення їм і поганам... Й за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти..." (Мт.10,16-18,22).

І справді, пішовши за Христом, Його учні, як і Сам Він, "не мали де голови прихилити", зазнавали зневаг, насмішок і знущань від неприхильної, підбуреної книжниками й фарисеями, маси юдеїв. Правда, ці заподіяні кривди зцілялися і багатократно винагороджувалися тим, що учні Христові могли повсякчасно чути слова Його Божественної науки, які западали глибоко в душу і давали сили на переборення всього. Та й сподівалися вони, що їхній Учитель - це той, обіцяний пророками Месія, який чудесним способом воздвигне земне царство для всіх людей.

І несподівано, як каже Св.Письмо,

"Ісус став розказувати (їм), що потрібно Йому йти до Єрусалиму, й постраждати багато від старших і первосвящеників і книжників,і вбитому бути, і воскреснути третього дня..." (Мт.16,21).

Можна уявити, як ці слова вразили Апостолів! Як же може їхній Учитель, їхня Надія і символ їхніх прагнень, Великий Месія і Спаситель - постраждати від рук звичайних людей? Що ж тоді станеться з омріяним ними царством? Що буде з ними? Знаємо, що Апостол Петро навіть почав заперечувати Йому: "Змилуйся, Господи, такого нехай Тобі не буде..." І у відповідь почув: "Відступись, сатано ти, від Мене, ти - спокуса Мені, бо думаєш не про те, що Боже, а що людське!"

Так, і Апостол Петро і всі учні Христові думали по-земному. Отож, щоб підняти їх із цього стану до найвищих верших Божественного Об'явлення, щоб показати їм, Хто справді їхній Учитель, і в чому повинна бути основа їхньої віри - Господь відкриває трьом вибраним учням Своїм велику, незбагненну для людських очей, тайну.

"Через шість днів забирає Ісус Петра, й Якова й Івана, брата Його, та й веде їх на гору високу. І Він перед ними змінився: обличчя Його, як те сонце, засяяло, а одежа Його стала біла, як світло. І ось з'явились до них Мойсей та Ілля, й розмовляли з Ним" (Мт.17,1-3).

Усім нам, напевне, відомий той стан, коли людина переживає якусь велику радість. Тоді в наших очах немов би відбувається преображення всього світу; з усього, що нас оточує, немов спадає тяжка заслона, і ми бачимо увесь навколишній світ у якійсь чарівній красі. Тоді і небесна блакить, і проміння життєдавчого сонця, і трава, і квіти, і струмочок десь серед поля - все немов би співає радісну пісню і благословляє свого Творця. Тоді і люди здаються такими гарними, такими привітними, а куди вже там зникають усякі злі думки, і хочеться робити тільки добре, щоб і свою краплину додати до загального щастя...

То ж, коли звичайна земна радість може так високо підняти людину над

її сірими буднями і розкрити перед нею чарівний світ краси і добра, то скільки ж більше відчули неземну радість найближчі учні Христові, коли побачили Божественну славу Свого Учителя. Де й ділись у них ті сумніви, ті вагання, ті спогади про пережиті терпіння! Все те залишилось далеко у світі... Тут - повнота щастя і блаженства, тут - найглибше підтвердження їхніх сподівань, тут - основа їхньої Віри й Надії!..

І тому й не дивно, що Апостол Петро в найбільшому піднесенні говорить до Спасителя:

"Господи, добре нам тут бути! Коли хочеш, поставлю я тут три намети: для Тебе один, і один для Мойсея, і один - для Іллі" (Мт.17,4).

Він хоче бути постійним свідком і учасником цього незвичайного піднесення, готовий усе своє життя провести тут, де душу охоплює глибина неземної радости...

Але говорить це, сам не знаючи, що каже (Лк.9,33). І, немов би у відповідь йому, "ясна хмара заслонила їх, і ось голос із хмари почувся, що казав: "Це - Син Мій улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайте" (Мт.17,5). Так перед трьома учнями Христовими відбулося явлення Пресвятої Трійці: Отець, що промовляв з небесної висоти, Син у Божественній Славі, і Дух, що, немов хмара, оповив Апостолів.

Одначе, всупереч палкому прагненню Апостола Петра, це об'явлення і неземне блаженство не тривало довго. "Коли звели вони очі свої, нікого вже не побачили, крім Самого Ісуса" (Мт.17,8). Тож вони мусіли зійти з гори і повернутися туди, де чекав їх світ. Світ, який перебував у темряві, який готував і Учителеві і учням Його прикрощі та знущання, але в якому - мільйони людей в чеканні спасіння. Тому й не могли Апостоли самі насолоджуватися блаженством, що його зазнали на Фаворській горі. Їм належало йти серед людей, щоб і з ними поділитися цією неземною радістю та вказати їм шлях до вічного унаслідування її.

У нашому житті буває всього. Трапляються труднощі, але багато й радісних днів. Але коли в час лихоліття ми звичайно шукаємо собі допомоги серед ближніх і друзів; шукаємо когось, хто б нас вислухав і щось порадив, то в часи радости буває часто якраз навпаки. Ми прив'язуємося до свого тимчасового щастя, хочемо зберегти його якнайдовше, і то тільки для себе. От так, як і Апостол Петро, осяяний світлом Преображення Господнього, забув про все на світі...

І тоді ми забуваємо, що всяке земне тимчасове щастя - чи то матеріяльне, чи духовне - може скоро втратити привабливість або й зовсім зникнути, якщо берегти його лише для своєї власної насолоди. Це можна порівняти з двома річками що випливають із одного озера у Середній Азії. Спочатку широке їхнє русло і повні води, але чим далі, то все більше висушують їх безплідні піски і сонце пустині, аж доки зовсім вони не засихають. Отак і з щастям, яке людина ховає від інших, для себе зберігаючи.

Натомість, ніколи не зникає те, чим ми ще й ділимося з ближніми: наші таланти, знання, мудрість, досвід, теплота серця або й матеріяльні блага. І не обов'язково треба ділитися ними так, щоб про це знав увесь світ. Адже ж і Господь наказав учням не хвалитися іншим про світле Преображення. Передавати його іншим вони повинні були іншим способом: зміцнівши на Фаворській горі у своїй вірі, й інших вести шляхом за Христом.

Так і ми, маючи дари і джерела щастя й добра від Бога, мусимо тихо, але наполегливо старатися, щоб їх мав і світ навколо нас. Тільки так ми можемо спричинитися до будови кращого майбутнього, про яке кожний із нас так мріє.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Минулої неділі на Площі Будови була велика яма, на дні якої де-не-де стояли калюжі дощової води. Сьогодні на тому ж місці яма ще є, але ні калюж, ані навіть дна вже не видно. Замість того - дбайливо вилитий фундамент, а з нього піднімаються викладені з бльоків стіни. Отже, будова йде вже по-справжньому.

Варто уваги, що всі ті роботи, крім копання ями, виконано було власними силами. Фундамент мав спочатку виливати сторонній контрактор, але у зв'язку з перевантаженням працею його було тяжко дістати, та й ціни за роботу були занадто високі. На щастя, і вилити фундамент, і покласти бльоки взявся добровільно наш дуже працьовитий (і великий знавець свого діла) парафіянин Олександер Супрунович, який уже багато попрацював над перебудовою парафіяльної залі. Працював він цілий тиждень, день-у-день, а наслідки його відданої й фахової праці кожний може тепер бачити. Не можна поминути також факту, що ця самовіддана праця п. Супруновича і численних парафіян, які працювали з ним, заощадила громаді величезні гроші. Щира й велика йому подяка від усіх нас! Отаких людей би нам побільше!

Прізвища тих, що працювали на будові тепер не подаємо. Вирішено було, що списки працюючих, з зазначенням годин праці, буде подаватися раз на місяць. Тепер лише згадаємо, що частина парафіян з ентузіязмом відгукнулася на заклик Парафіяльної Ради і Будівельного Комітету допомагати в будові. Охоче йшли, коли їх покликали до праці, а інші, що до них черга ще не дійшла, навіть нарікали, що їх не повідомили. Деякі приходили зовсім без покликання, бо відчували, що не можуть сидіти спокійно і дивитися, як інші працюють. І працювали щиро, завзято, тяжко. Треба сподіватися, що цей ентузіязм не вгасне і в майбутньому та даватиме приклад іншим.

Але були й такі, що до справи ставилися зовсім інакше. Такі, що відмовлялися. Такі, що не хотіли і слухати, коли до них телефонував уповноважений Будівельного Комітету, і кидали слухавку, як тільки почули в чому справа. Такі, що говорили "нехай ті будують, у кого діти є"(?!) І їм подібні. Що можна на це сказати? А тільки те, що велика історична трагедія українського народу, яка коштувала йому так багато страждань і терпінь у минулому - недостача єдности і здисциплінованости - продовжує жити і в маленькій клітинці цього народу - у нашій громаді. На превеликий жаль і сум.

Сподіваємося, що це - не постійне і не тривале явище. Що ті, які знаходили причини відмовлятися від участи у спільній праці, змінять свою думку і прийдуть на допомогу. Або, коли прийти не можуть, заплатять замість того, згідно з ухвалою Парафіяльної Ради, по 2 доляри за годину, щоб можна було найняти когось стороннього. Попереджуємо, що список виконаних робіт на початку наступного місяця буде містити усіх працюючих, а також, в ім'я справедливости, і всіх тих, що працювати без причини відмовилися. Все ж таки надіємося, що того останнього, може, і не доведеться друкувати...

ЩЕ ПРО ГРОШІ

Багатьом, може, уже обридло про це слухати, але ще раз повідомляємо усіх парафіян, що фінансовий стан громади дуже скрутний, і то виключно з провини численних боржників. Коли б кожний із них заплатив свою частку на Будівельний Фонд, упорядкування пікнікової площі, залеглості членських вкладок, незаплачені гроші за бенкет та інші зобов'язання, парафія мала б досить грошей, щоб побудувати школу і церкву, крім викінчення певних деталів, над якими можна було б тоді працювати поступово, уже вживаючи приміщення. Отже - слово за боржниками. Або вони свої зобов'язання виконають, або будова буде спинена посеред дороги...

СЛУЖБИ В ДЕНЬ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО (СПАСА)

Велике свято Православної Церкви - день Преображення Господнього (або як називає його наш народ - Спаса) припадає цього року в понеділок. З огляду на те, що багато людей у цей день працюють (це ж не дома...) і не зможуть бути на святковому Богослуженні, традиційне освячення плодів відбудеться для цих людей у неділю після Божественної Літургії. Ті, що матимуть змогу прийти до церкви у день самого свята, зможуть посвятити плоди у той день. Про час Богослужень свята буде повідомлено з амвону в неділю.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Перший (і може й єдиний цього року) парафіяльний пікнік відбудеться в неділю 1-ого вересня. Вперше в історії парафії відбуватиметься він на упорядкованій площі, де тепер так гарно зеленіє трава, де манить тінь дерев і кущів, де в центрі площі пишається перебудований силами парафіян павільйон. Просимо всіх парафіян запам'ятати собі цю дату і численно прибути на пікнік, де можна буде гарно відпочити і забавитися. Добре було б, якби ті, що ще не склали своїх грошей на упорядкування пікнікової площі, зробили це якнайскоріше, щоб до пікніку тих боржників уже не було.

ПАНАХИДА по бл.п. генералові О.Загродському, який несподівано помер у Нью-Йорку 4 серпня, відбулася 11 серпня. Генерал Загродський був одним з найвидатніших полководців часів Визвольних Змагань, одним з найближчих співпрацівників Головного Отамана Симона Петлюри. Останні роки свого життя, не зважаючи на тяжку недугу, працював над редагуванням та виданням історії Визвольних Змагань. Вічна йому пам'ять!

ПРАЦІ В ОСЕРЕДКУ

Тих, хто працює на будові нової церкви і школи, будемо відзначати, як уже згадувалося вище, раз на місяць у загальному списку, з зазначенням годин проробленої праці. Інші праці, а їх завжди є багато, будемо і надалі відзначати тижнево. Отож, минулого тижня працювали над перебудовою пікнікового павільйону (він уже майже закінчений, включно з майстерно зробленою доріжкою з цементу навколо нього) такі особи:

12 серпня: Олекса Згибай, Йосип Лаврінович, Петро Лобур, Юрко Лобур, Яків Кривний, Іван Стеценко, Іван Усипенко, Захарій Худий.
14 серпня: Олекса Згибай, Петро Лобур.
15 серпня: Олекса Згибай.
Усім їм - щира подяка!

Чергове засідання Парафіяльної Ради відбудеться в суботу, 24 серпня, о годині 7-й вечора, у приміщенні парафіяльної залі.

ПЕРША ПОЖЕРТВА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Деякі з наших парафіян цікавляться, як стоїть фінансова справа видання "Парафіяльного Слова". Це питання дуже цікаве і для редакції, а тому ми присвятимо цьому спеціяльну статтю в наступному числі бюлетеню. Покищо з приємністю і подякою хочемо відзначити першу пожертву на пресовий фонд "Парафіяльного Слова" в сумі 5.00, що їх склав не-член нашої парафії, але людина яку багато з нас дуже добре знає. Це - д-р Іван Мосійчук. Може, буде це добрий почин. За це дуже йому дякуємо.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 14 серпня):

На будівельний фонд:

Борідько Галя	50.00	(разом 50.00)
Михайленко Петро і Євгенія	20.00	(" 170.00)

На упорядкування пікнікової площі: Гержан Григорій - 10.00, Іващенко Олексій - 25.00, Черник Янус - 25.00.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО
ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА Н. ЙОРК
№ 12 1 ВЕРЕСНЯ 1968 Рік 1

Г.В.Ґейлорд

ЧАРІВНЕ СЛОВО

(Казка для дітей і для дорослих)

Давно-давно це було. У далекій країні, ген-ген за широкими морями і високими горами, стояла велика брама, від якої ніколи не відходив низенький на зріст старий дідусь. Силою він не міг відкрити брами, та й ніхто інший не міг цього зробити. Брама відкривалась сама, але лише на звук єдиного в світі слова. Дідусь те чарівне слово знав, але йому було заборонено його будькому казати. То ж і стояв він біля брами тільки для того, щоб казати всім, хто приходив до неї, як вони можуть потрапити всередину. Для того треба було промовити оте чарівне слово і показати, що воно, те слово, означає. Коли хтось міг це зробити, велика брама поволі, майже урочисто, відкривалась, і щасливець опинявся у розкішному саду, що звався Садом Щасливого Життя.

Слава про цей сад лунала по всій країні. Багато людей хотіли мати щасливе життя, і вони приходили до дідуся, говорили з ним і намагалися угадати слово, що відкрило б їм вхід до саду.

Одного дня до дідуся підійшов велетенський на зріст і, напевне, невимовної сили, чоловік.

- Я хочу увійти до Саду Щасливого Життя, - вигукнув він своїм могутнім голосом, від якого аж листя на деревах затрусилося. - Відчини мені браму.

- Я не можу відчинити тобі браму, - ані трошки не злякавшись, спокійно відповів дідусь. - Але вона відчиниться сама, якщо ти скажеш потрібне слово і покажеш, що воно означає.

Велетень не завагався ані на хвилину:

- Якщо цій брамі потрібне слово, то це дуже просто. На світі є тільки одне слово, яким можна робити все і всього досягти. А особливо коли його промовити дуже голосно і сильно.

І, сказавши це, він підійшов дуже близько до брами і на увесь голос гукнув:

- СИЛА!

І, переможно усміхаючись, подивився на браму. Але вона була непорушна. Велика клямка і не здригнулась, а завіси навіть не заскрипіли.

- А тепер треба ще показати, що це слово означає, - зауважив дідусь.

Велетень на той час уже був добре розлютований.

- Що воно означає? - перепитав він громовим голосом. - Ось я покажу цій брамі, що означає сила!

Він відійшов назад, розігнався і з усієї сили грюкнув у браму ногою. Але могутня споруда ані не здригнулася, а велетень аж застогнав з болю. Не пам'ятаючи себе з люті, він почав оглядатися навколо, побачив величезний камінь, схопив його і пожбурив його на браму. Камінь, наче гумовий м'яч, відскочив назад, і щастя велетневі, що він встиг своєчасно відскочити набік. А на брамі ані найменшої дряпки від зудару не залиши-

лось.

Дідусь підійшов до велетня і сказав:

- Знаєш що, приятелю? Ти сказав своє слово і показав, що воно означає, а брама і далі зачинена. Виходить, що не вгадав ти. Сила не впустить тебе у чарівний Сад Щасливого Життя. Іди собі з Богом.

Велетень, опустивши голову і щось сердито бурмочучи, пошкандибав геть, а дідусь пішов на своє звичайне місце.

Незабаром після того з'явився невеличкий чоловічок з хитрим і лукавим обличчям. Він обдивився все навколо, заглянув крізь щілину у брамі до саду і сказав:

- Я хочу увійти до Саду Щасливого Життя. Відчини мені браму.

- Я не можу відчинити тобі браму, - відповів, як і раніше, дідусь. Але вона відчиниться сама, якщо ти скажеш потрібне слово і покажеш, що воно означає.

Трохи подумавши, чоловічок сказав:

- Добре. Я знаю таке слово. Воно дуже мудре і корисне, бо допомагає пробитися наперед і мати все, що забажається.

Він підійшов близько до брами і промовив:

- СПРИТНІСТЬ.

Але брама була непорушна. Велика клямка і не здригнулась, а завіси навіть не заскрипіли.

- Тепер ще покажи, що це слово означає, - нагадав дідусь.

Чоловічок з хитрим і лукавим обличчям довго не думав:

- О, я знаю, що це означає. Я знаю, як бути спритним.

І, підійшовши до дідуся, він прошепотів йому на вухо:

- Слухай, друже. Ти - добра душа. Ти мені дуже подобаєшся. Я хочу бути твоїм приятелем. Для тебе я зроблю, чого лиш забажаєш. А ти мені тільки скажи те слово, яке відчиняє браму. Що тобі одне маленьке слово?..

Дідусь усміхнувся, помалу відступив назад і сказав:

- І я хотів би бути твоїм приятелем. Але сказати тобі слово? Ні! Я нікому не можу його сказати, бо я дав обіцянку під словом честі.

Але чоловічок з хитрим і лукавим обличчям не піддавався. Він витягнув велику торбину, повну золотих червінців і забряжчав ними просто перед дідусевим обличчям.

- А ось дивись... Бачиш цей скарб? Я збирав його багато років. Я тобі увесь його віддам, тільки скажи мені потрібне слово...

Ані рисочка на обличчі у дідуся не змінилася.

- Ні! - відповів він спокійно, але рішуче. - Мене не можна купити за золото, ані навіть за найбільші скарби світу. Ну, а ти вже сказав своє слово і показав, що воно означає, а брама і далі зачинена. Виходить, що ти помилився. Спритність не впустить тебе у чарівний Сад Щасливого Життя. Іди собі з Богом.

Чоловічок з лукавим і хитрим обличчям повернувся і поволі пішов звідти. Засмучений, що не знайшов дороги до чарівного саду і засоромлений, що його хитрощі не вдалися. А дідусь пішов на своє звичайне місце.

Після того довго не було нікого. І аж тоді, як сонце вже почало сі-

дати за гори, до брами підійшла маленька дівчинка з усміхненими карими оченятами. Вона вела за руку ще меншого за неї хлопчика, і дідусь відразу здогадався, що то був її братик.

Дівчинка чемно привіталася, трохи постояла, не наважуючись сказати те, що хотіла, а потім несміливо запитала:

- Чи це та брама до саду, про який усі люди говорять?

І коли дідусь запевнив її, що це та сама брама і є, дівчинка, ще й далі вагаючись, тихо сказала:

- Я так хотіла б побачити той гарний сад... Може, ви могли б впустити мене, дідусю? І братика мого теж...

- Я не можу відчинити цю браму ані тобі, ані нікому іншому, - відповів дідусь, і в його голосі чути було легенький смуток. - Але вона відчиниться сама, якщо ти скажеш потрібне слово і покажеш, що воно означає.

Дівчинка розгубилась. Вона не знала, що робити. Хлопчик горнувся до неї, час-від-часу з острахом позираючи на незнайомого вартового брами.

- Дідусю, - промовила нарешті дівчинка, - я ж іще дуже маленька і ще не знаю багатьох слів... Може, ви допомогли б мені цим разом, так як мама завжди допомагає мені, коли я вчуся читати?

Дідусь схилив голову і, з іще більшим жалем у голосі, відповів:

- Ні, дитинко, не можу. Я обіцяв... Я нікому не можу сказати цього слова.

Дівчинка подумала ще трохи, а далі її збентежене личко знову прояснилось:

- А може, це те слово, що його так часто мама говорить і каже, що це - найкраще слово в усьому світі? Ось я попробую сказати його цій великій брамі. Але скажу тихенько-тихенько, бо може то не те слово...

І вона обережно підійшла зовсім близенько до брами і прошепотіла:

- Л ю б о в.

І в ту ж мить сталося велике диво. Важка клямка на брамі забрязкотіла і почала поволі підніматися вгору.

- Я вгадала! Це - правильне слово! - радіючи скрикнула дівчинка.

- Так, це - правильне слово, - теж не ховаючи своєї радости, відповів дідусь. - А тепер, якщо ти лише скажеш, що воно означає, брама відчиниться, і ти зайдеш до чарівного саду.

Дівчинка знову засмутилась.

- Я не можу цього зробити, - сказала вона. - Я не знаю як. Я не знаю, що робити. Я... я...

В її карих оченятах заблищали сльози.

І саме в цей час її братик ще ближче притулився до неї і заплакав по-справжньому:

- Я хочу додому! Я хочу до мами!

Дівчинка нахилилась і ніжно поцілувала його русяву голівку.

- Не плач, Івасику, - втішливо сказала вона. - Я знаю, що ти дуже находився сьогодні, і в тебе ніжки болять, і ти боїшся... Не плач, ми зараз підемо. Ось почекай ще тільки маленьку крихітку. Може, я придумаю, що сказати цій брамі, а тоді я заберу тебе додому і на руках понесу тебе, якщо ти дуже втомишся.

Але хлопчик не заспокоївся. Навпаки, він почав плакати ще сильніше:

- Я хочу йти зараз! Забери мене додому! Я хочу до ма-а-а-ми!..

Дівчинка нахилилась знову, взяла братика на руки і міцно пригорнула його до себе.

- Добре, добре, Івасику. Не плач, мій любий. Я заберу тебе додому. Ось ми вже йдемо.

Вона повернулась і ще раз подивилась на браму з піднятою важкою клямкою.

- Може колись, як я виросту, - сказала вона з жалем, але вже зовсім спокійно, - я прийду знову і якось зможу показати, що означає любов. І тоді брама відчиниться, і ми підемо у цей гарний сад. Нехай колись...

Вона не доказала і раптово спинилась. Її карі оченята широко розкрились і з подивом та майже острахом дивились на браму, яка з гучним скрипінням почала поволі, поволі відкриватися!

Дівчинка розгублено подивилась на дідуся:

- Я... я не розумію. Як же це сталося? Я ж не показала, що означає слово "любов". Я ж...

- А певно, що показала, - запевнив її дідусь. - Якби ти не любила свого братика, ти б не звертала уваги на те, що він плаче і хоче додому, не втішала б його, а думала б тільки про себе. Бо любов означає бути добрим і допомагати іншим людям. І тільки той, хто це робить, може увійти в Сад Щасливого Життя. Бо любов, і тільки любов може зробити життя щасливим і прекрасним.

Маленький хлопчик перестав плакати. В карих оченятах дівчинки знову заграла щаслива усмішка, і вони обоє увійшли до чарівного саду, звідки лунала ніжна вечірня пісня пташок.

(Дуже вільний переклад з англійської мови)

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

За два тижні з часу випуску останнього числа "Парафіяльного Слова" було зроблено великий поступ у будові церкви і школи. Цілком закінчено укладання блъоків, і тепер уже кожен може бачити точні розміри будови, а також розміщення майбутніх вікон і дверей у школі. Тепер розпочинається не менш важливий етап будівництва - дерев'яні роботи. Будівельний комітет звертається до всіх парафіян, щоб у вільний від праці час приходили і вкладали свою працю у це наше спільне діло. Треба, щоб якнайбільше роботи виконати в теплі літні дні, бо з приходом холодів і дощів буде вже не те...

Особливо цінно було б, якби якнайбільша кількість людей прийшла до праці на Лейбор Дей у понеділок, 2 вересня. Тоді спільними силами можна буде зробити величезну кількість праці. Це, правда, такий день, коли багато людей звичайно виїжджають у близькі та далекі подорожі, але цього року пожертвуймо своїми особистими приємностями і задоволеннями для загальної справи! А тоді тим приємніше і радісніше відпочиватиметься і гулятиметься, коли будова буде закінчена і ми, нарешті, матимемо нову церкву.

Повідомляємо усіх парафіян, що працею керує Будівельний комітет у такому складі: Павло Опанащук, Юрій Потієнко та Петро Маковський. Справою організації робочих груп і покликанням до роботи займаються Олекса Гващенко та Іван Опанащук. Усіх цих осіб, яким доручено почесну справу провадити та організовувати будівництво, просимо всіма силами підтримувати і тим полегшувати їхню нелегку працю. А також не забувати про дальші пожертви на будівельний фонд, бо фінансовий стан ще й досі тяжкий.

ПІСЛЯ ПОДОРОЖІ ПО РІДНІЙ ЗЕМЛІ

Отець Володимир та його старша доня Оля щасливо повернулися додому після трьохтижневої, багатої на враження і спостереження, подорожі по Україні. У першу ж неділю після свого повернення, отець Настоятель розповів великій групі зацікавлених парафіян (а зібралося їх десь близько сотні) про те, що він бачив і що пережив на Рідній Землі. Були моменти, коли глибоко зворушені почутим, присутні не могли стримати сліз. Після розповіді, що тривала цілу годину, отець Володимир ще довго відповідав на запитання слухачів та показував їм привезені з України речі.

Свої подорожні враження о. Володимир обіцяє описати й на папері, і ми сподіваємося, що вже з наступного числа зможемо почати друкувати їх на сторінках "Парафіяльного Слова".

ВСІ - НА ПІКНІК!

Парафіяльний пікнік відбудеться, як уже повідомлялося, сьогодні, на недавно упорядкованій пікніковій площі в Осередку. Сестрицтво багато потрудилося, щоб приготувати різноманітний і смачний буфет. Буде великий вибір напитків. Гратиме музика, будуть гри, розігравки тощо. Усіх парафіян щиро просимо численно прибути на цю велику річну імпрезу із своїми родинами та знайомими, щоб добре відпочити, цікаво провести час, добре забавитися, а при тому фінансово допомогти своїй громаді.

Початок пікніку - о 1-й годині по полудні. До приємної зустрічі!

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПОЧИНАЄ НОВИЙ ШКІЛЬНИЙ РІК

Дирекція Парафіяльної Школи і Батьківський Комітет повідомляють, що 1968/69 шкільний рік розпочнеться молебнем, який буде відправлено у неділю, 1 вересня, відразу після Богослуження. У той же день п. Юрій Потієнко буде приймати записи нових учнів до Школи: насамперед - найменших, які цього року підуть до 1-ї кляси, а також і тих старших, які хочуть почати або відновити свою науку.

Навчання розпочнеться в наступну суботу, 5 вересня, покищо у старому приміщенні на вулиці Філмор. Треба сподіватися, що це вже буде не надовго, і що наші учні вже дуже скоро зможуть перейти до своєї нової школи в Осередку.

НАГОДА ВИГРАТИ ТЕЛЕВІЗОР

Сестрицтво закупило телевізор марки "Адмірал" з 21-інчевим екраном, який буде розіграно під час парафіяльного обіду в День Подяки, 28 листопада цього року. Сестрички щиро просять усіх парафіян купувати лотерійні квитки для себе і брати їх для поширення серед знайомих на праці, серед сусідів тощо. Один квиток коштує 25 центів, а книжечка з 5 квитків - 1 доляр. За квитками звертатися до пані матушки Антоніни Мельник.

КУПІТЬ І ПРОЧИТАЙТЕ "СОБОР"!

Консисторія нашої Церкви надіслала для розповсюдження серед наших парафіян книжку Олеся Гончаря "Собор", яка тількищо вийшла у світ у друкарні в Бавнд Бруку. Автор її - один з найбільш талановитих і видатних письменників сучасної України. Книжку надзвичайно прихильно зустріла критика, але вона, очевидно, не сподобалась червоним цензорам, і її заборонили продавати у крамницях. У Харкові група розаґітованих комсомольців вдерлася в одну з великих книгарень, захопила кілька сотень примірників "Собору" і прилюдно спалила їх на площі, супроводжуючи цей дикунський вчинок антирелігійними і антиукраїнськими вигуками, звичайно російською мовою.

Тепер цю книжку перевидано у вільному світі, і варто було б, щоб із нею познайомилося якнайбільше українців, а серед них - і наші парафія-

ни. Коли б цю книжку прочитала у нас достатня кількість людей, можна було б влаштувати обговорення її та обмін думок з приводу прочитаного.

Ціна книжки, у м'якій обкладинці, 2.00 доляри.

"ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО" - ЯК ВОНО ТАМ?

А ось так, як бачите. Живе вже воно, дякувати Богові, три з половиною місяці; дванадцяте число оце з'являється вже. Дехто хвалить - радіє, що знає тепер усе, що робиться чи що плянується зробити у громаді; дякує за релігійний відділ, за різні новини. Дехто каже, що там когось не згадали, що комусь не дописали пожертви, або комусь переписали... Ми те все уважно слухаємо, помилки і неточності стараємося негайно поправляти. Хотілося б іще і критику почути, зауваження якісь, поради тощо, цікаві матеріяли якісь діставати від наших читачів (адже кожен, мабуть, має щось цікавого розповісти...) Але віримо, що то ще прийде, і над виданням бюлетеню працюватиме більше людей, а цікавитимуться ним, як і тепер цікавляться.

А фінанси - то ось вони. Кошти видання (виключно матеріяли: папір, матриці, фарба), на 1 вересня складають $ 76.12. Прибутки (виключно добровільні пожертви) - $ 61.10. Дефіциту тут насправді немає, як би здавалося, бо ще залишилося трохи паперу і матриць на майбутнє. Видання, отже, досі себе більш-менш окуповувало. Але для того, щоб бюлетень не стояв на одному місці, а зростав, щоб можна було давати час-від-часу й ілюстрації та фотографії з життя парафії, треба було б прибутку мати трохи більше. Отут то все залежить від наших читачів. Дрібні пожертви частини парафіян досі утримували цей журнал; якщо дрібну пожертву складе кожний, хто бере собі число, то загальна сума напевне набагато зросте і допоможе нашому дальшому зростові. А хто бажав би скласти трохи більшу суму на пресовий фонд "Парафіяльного Слова", то нехай не вагається, бо кожний зайвий доляр - це засіб до покращання нашого бюлетеню.

З подякою повідомляємо, що п. Андрій Бардаш пожертвував на пресовий фонд 5.00. Це - вже друга більша пожертва на цю ціль і, сподіваємося, не остання.

У четвер, 5 вересня, в першу сумну роковину смерти Олекси Петровича Воронина (О.Кобця) буде відправлено в Осередку панахиду за спокій душі його, а потім - літію на місці його вічного спочинку. Початок панахиди о 7-й годині вечора. Друзів і знайомих просимо в цей день згадати Покійного у своїх молитвах. Родина.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 28 серпня):

На Осередок і будову нової церкви та школи:

Бідний Петро і Ніна	100.00	(разом	160.00)
Бульба Андрій і Тамара	50.00	("	350.00)
Бульба Констянтин	25.00	("	200.00)
Гриневич Микола і Лідія	50.00	("	350.00)
Лаврінович Йосип	40.00	("	40.00)
Лисак Марія	50.00	("	200.00)
Маковський Петро і Валентина	17.00	("	343.00)
Матух Марія	50.00	("	220.00)
Опанащук Андрій і Валентина	50.00	("	352.00)
Пушкелін Валентина	25.00	("	225.00)
Тупицький Володимир і Анна	50.00	("	150.00)
Филипів Євген і Неоніла	25.00	("	375.00)
Хухря Михайло	50.00	("	70.00)
Щербак Федір і Олена	95.40	("	345.40)

На упорядкування пікнікової площі:

Кондратюк Кирило і Тетяна	25.00
Остапчук Анатолій і Ганя	25.00

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, Н. ЙОРК

№ 13 | 8 ВЕРЕСНЯ 1968 | Рік 1

ШКОЛА - ЗАПОРУКА НАШОГО МАЙБУТНЬОГО

Учора ранком розпочала свій новий навчальний рік наша Парафіяльна Школа. На жаль, науку і надалі доводиться провадити у тому ж старому, для школи мало придатному, будинку на вулиці Філмор. Але в нашому Православному Осередку з кожним днем зростає доказ того, що це становище лише тимчасове і вже дуже скоро скінчиться. Бо там можна бачити не лише зовнішні стіни нової школи, а й майбутнє розміщення її кляс. Отже, надія є, та й добра надія!

Так чи інакше, а Школа існує і провадить свою цінну роботу. Сьогодні до "Парафіяльного Слова" вперше додається фотографічна сторінка, і ми вирішили присвятити її якраз ілюстраціям діяльности Школи в минулому році. Думаємо, що ані "Попелюшки", ані численних виступів учнів на різних академіях та імпрезах наші парафіяни скоро не забудуть. Отже, наслідки є. Нелегка то робота. Було б легше, якби було більше вчителів, різноманітне навчальне знаряддя, велика бібліотека, музичні інструменти, учбові кінофільми тощо. Це, звичайно, мрія далекого майбутнього. Але те, що дуже могло б допомогти відразу - це зрозуміння і підтримка Школи усіма членами парафії.

А в нас якось завжди так велося, що чимало наших парафіян уважали школу бідною небажаною сиротою, яку їм силою накинули виховувати і якої вони не мали б нічого проти якнайскоріше позбутися. До таких належать ті батьки, які уперто не посилають своїх дітей до школи, бо, мовляв, "однаково хліба вони не будуть з того їсти" або "їм і в американській школі досить є вчитися..." Серед них є й ті, які вважають, що школа потрібна лише тим, у кого є діти (пригадаймо: "Нехай ті йдуть на будову, хто має дітей"...) А також і ті, які толерують школу ("А, нехай собі буде вже"), але не підтримують її ані морально, ані матеріяльно.

Наслідків такого ставлення ми ще не відчуваємо, бо велика частина парафіян таки розуміє значення школи і її підтримує. Допомагає і те, що наша громада досить ще молода і переважна більшість її членів, крім дітей і деяких наймолодших родин - це вихідці з України, які принесли з собою і віру, і мову, і національну свідомість.

Але що далі? Що станеться через 15-20 років, коли оті наші маленькі стануть дорослими людьми? Останнім часом нам довелося кількаразово чути зауваження про те, що, мовляв, "тимчасова церква, яку ми тепер будуємо - це вже буде навіки церква, бо ми помремо, а дітям нашим хіба до Церкви буде?"

Відповідь тут може бути тільки одна: Якщо нашим дітям буде не до Церкви, то це ТІЛЬКИ НАША провина, НАШ гріх, НАШ злочин перед Богом і Українським Народом, з якого ми вийшли! Якщо так станеться, значить не виховали ми тих дітей належно, не давали їм можливости пізнавати свою Віру, не прищепили їм любови до свого рідного.

Нехай же цього не станеться! Серед нас не повинно бути песимістів і віщунів неминучого занепаду. Навіть якщо майбутнє і не виглядає занадто світло і радісно, то треба боротися, щоб воно таким було. Подивімося на інших. У Грімсбі - одній з найближчих до нас канадійських парафій - ве-

лика частина парафіян належить уже до третього і четвертого покоління, народженого в Канаді. Але нехай би насмілився їм хтось сказати щось проти Церкви чи проти української мови!.. Кажуть, що недавно їхня Парафіяльна Рада відіслала незаповненою до Консисторії у Вінніпегу анкету-запитник про стан парафії. Чому? А тому, що анкета була написана виключно англійською мовою... А ось послухаймо, що говорить із цього приводу наш колишній настоятель, о. Архимандрит Святослав, у своєму листі, написаному під враженням свого недавнього побуту-гостини в нашій парафії:

"...майже ціле своє життя я провів із школою, і наслідком праці моєї школи є КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВЯТОЇ СОФІЇ У МОНТРЕАЛІ, членами котрої у більшості є тепер мої бувші учні. Отже, моя школа стала підвалиною церкви і громади. Ця школа ніколи не мала сполуки з будьякою групою чи партією. Вона мала напрям виключно церковний: діти вчилися читати по-українському, писати, співати і приймати участь на сцені як у концертах так і у виставах. Цим вона закріпила дітям любов до своєї мови, пісні, сцени і взагалі до всього українського народу".

Значить, НЕМАЄ ЧОГО СКРЕСЛЮВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ З НАЦІОНАЛЬНОГО СПИСКУ! Їх МОЖНА і ТРЕБА зберегти для Бога і України. А одними з головних засобів до того є наша Парафіяльна Школа і організація молоді, яку нашій парафії конче треба мати.

І, на закінчення, передаємо знову слово о. Архимандритові:

"Відвідавши Вашу громаду і будучи свідком діяльности Вашої Парафіяльної Школи, я прийшов до переконання, що ВАША ШКОЛА СТОЇТЬ НА ДОБРІЙ ДОРОЗІ. Вона тримає правильний напрям, бо виховує новий кадр вірних членів своєї Рідної Церкви і патріотичних та свідомих громадян своєї нації. Це - не легка справа, але під руками таких учителів, як п.Юрій і Тася Потієнки, як п. Марія Лисак, вона довершеною сталася, я б сказав по-мистецькому, бо всі учні виявляли з приводу цього свою любов та пошану до своїх учителів і вихователів, а також утіху і гордість зо своїх пописів. А коли школа виказує такі осяги, тоді праця її доцільна й корисна для Рідної Церкви і Народу. Не можу після цього замовчувати, але мушу сказати: ЧЕСТЬ ВАШІЙ ШКОЛІ, ЇЇ УЧИТЕЛЬСЬКОМУ ПЕРСОНАЛОВІ, БАТЬКАМ ТА ОПІКУНАМ, А НАД УСЕ - ВСІМ ЇЇ ГАРНИМ І МИЛИМ УЧНЯМ, ЯК ДІВЧАТАМ, ТАК І ХЛОПЦЯМ!"

А від себе лише додамо: Підтримуймо ж нашу Парафіяльну Школу усі, і нехай росте вона і міцніє усім нам на втіху і користь!

НА ПАРАФІЯЛЬНОМУ ПІКНІКУ

Погода після Богослуження в неділю, 1 вересня, була така привітна, сонячна і гарна, що наче на замовлення була приготована для нашого річного пікніку. І навіть те не шкодило, що сонце пізніше заховалося десь за легкі хмари і показувалося лише зрідка. Настрій у парафіян і гостей, які масово заповнили пікнікову площу, був світлий і радісний. Воно і після Богослуження у звичайні неділі люди довго не розходяться додому, бо де ж, як не у своєму Осередку, зустрітися із знайомими, поговорити, новини один одному розповісти, подивитися на почату будову церкви і школи, а може ще й похвалитися: "А оце ж і я тут працював. Ще й досі спина не розгинається..."? Це - у звичайні неділі. А тут же нагода побути серед свого рідного оточення цілісінький день, на чудово упорядкованій пікніковій площі (а як же недавно була вона заросла чагарником, дикими кущами, камінням закидана), на свіжому повітрі і серед чудової природи.

Летючки, що їх роздавали ще минулого тижня, обіцяли тим, хто прийде, "різноманітний і смачний буфет, великий вибір напитків, розваги, музику та несподіванки". І справді, майже все це там було. Голодним з пікніку таки ніхто не міг піти, бо Сестрицтво з властивою йому членам організованістю та умінням, подбали, щоб їжі було завжди доволі і щоб була вона

традиційно добре приготована і смачна. Спраглих теж не могло бути, бо запаси солодких напоїв, пива і чогось сильнішого (для тих, що бажали) були, здавалося, невичерпні. Недалеко від павільйону стояв великий стіл, докраю заповнений різними прикрасами, декоративними речами, дрібними предметами одягу і іншим (все це лишилося у Сестрицтва від останнього базару в минулому році), а за столом стояла пані Уляна Петручок і закликала всіх попробувати свого щастя, і то аж два рази за 25 центів! Бажаючих було багато: часом навіть черга стояла. Давши свого "кводра", шукач щастя витягав з великої торби два скручені в трубочку папірці, розгортав їх і або кривився з досади або з радісною усмішкою показував свого папірця, де стояла чарівна цифра. За хвилину після того щасливець уже діставав свій виграш. Щастя було не для всіх однакове: дехто кидав монету за монетою, а діставав лише порожні папірці; інші вигравали і по два рази. Але то вже така доля, нічого не поробиш...

Музика не переставала цілий день. Українські пісні змінялися танцювальною музикою, а та у свою чергу давала місце більш сучасним мелодіям. Звукозаписувач, посилювач і голосники, поставлені п. Ю.Потієнком, чудово виконували свою роботу. Дехто нарікав, що, мовляв, що ж та музика, коли танцювати немає де? Але то вже - в майбутньому.

Ми так і не знаємо, які саме несподіванки обіцяли організатори пікніку з Парафіяльної Ради. Щось їх, тих несподіванок, не видно було. Але дуже великою і приємною для всіх нас несподіванкою було те, що цю парафіяльну імпрезу численно підтримали українці-католики, особливо ті, що належать до парафії на Філмор вулиці. Два тижні перед тим вони влаштували пікнік на нашій площі. Успіх його був, за їхніми словами, колосальний і, коли вони довідались, що ми будемо мати свій пікнік, попросили, щоб ми розреклямували його серед їхніх парафіян та обіцяли підтримати. І слова свого дотримали.

Пікнік затягнувся до самого пізнього вечора. І навіть комарі, які використали таку теплу і приємну погоду для полювання на людей і масово почали атакувати їх відразу після заходу сонця, не могли переконати гуляючих, що вже час додому.

Одним словом, коли говорити про пікнік, як нагоду для відпочинку, зустрічів, розмов, розваг, смачної їжі і пиття, то, безумовно мав він великий успіх. Треба тільки, щоб на другий раз організатори подбали про більше веселих розваг, які звичайно супроводять пікніки в Америці: про різні гри, перегони, змагання тощо. Але для того треба більше часу на підготовку, якого цим разом не було. Коли ж говорити про пікнік, як імпрезу доходову, то успіх його був теж дуже великий. Тому, що на заклик Сестрицтва, жінки приготували, кожна потроху, всю їжу або пожертвували на цю ціль певну суму грошей, видатки на харчі були дуже мінімальні, а все, що приходило з продажу їжі - був майже чистий прибуток. Продаж напитків, льотерія, збірка добровільних пожертв на будову церкви і школи та розиграші принесли також велику суму до парафіяльної каси. Точний фінансовий звіт про пікнік буде подано в наступному числі "Парафіяльного Слова", коли каса і бухгальтерія закінчать остаточно всі розрахунки. Тепер же можна сказати коротко: пікнік удався!

Сестрицтво складає щиру подяку усім жінкам, які відгукнулися на його заклик і чи то харчами, чи грошевими пожертвами спричинилися до великого успіху пікнікової кухні. Треба зауважити, що сестрички звертались не до всіх жінок парафії, бо в тому не було потреби. А до решти звернуться ще іншим разом, бо нагод буде ще багато. Серед тих, що жертвували цим разом, були: Галина Андрійчук, Євдокія Борідько, Анна Бублик, Аліса Бульба, Марія Бульба, Варвара Бучинська, Катерина Веремчук, Ніна Весоловська, Марта Воронин, Марія Гержан, Мирослава Дмитрюк, Олександра Дмитрюк, Марія Заєць, Марія Згибай, Марія Іваненко, Софія Кашпуренко, матушка Анна Квартирук, Єва Куява, Марія Лавринович, Надія Лобур, Валентина

Маковська, Анна Макуха, Ніна Матвійчук, Валя Матух, Марія Матух, Настя Неліпа, Віра Непокроєва, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Анна Опанащук, Валя Опанащук, Ліда Опанащук, Люда Опанащук, Слава Опанащук, Анна Остапчук, Ніна Панченко, Ірина Парнюк, Уляна Петручок, С.Пітолай, Олександра Побивайло, Л.Різська, Тася Потієнко, Надія Різун, Анастасія Скрипка, Анна Стеценко, Анна Ткачук, Тамара Вусата, п.Усипенко, Єва Худа, Ольга Царик, Анна Швець і Олена Шумська.

На самому пікніку і в кухні працювали: Євдокія Борідько, Варвара Бучинська, Марія Гержан, Єва Куява, Надія Лобур, Валя Маковська, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Надія Різун, Анастасія Скрипка, Лукерія Швець і Олена Шумська. Уляна Петручок, як ми вже згадували, працювала при льотерійному столі, а Зіна Заєць і Ніна Матвійчук зробили збірку добровільних пожертв на Будівельний Фонд.

Квитки продавали Семен Нечипорук, Володимир Побивайло, Григорій Гержан та Іван Опанащук.

Спрагу учасників пікніку задовольняли біля бару: Петро і Надія Лобур, Валя Маковська та Михайло Різун.

Це було б, може, і все, але коли пікнік кінчився для більшости парафіян у неділю, то для Сестрицтва залишилася сила роботи ще й на понеділок. Треба було прибрати все з пікнікової площі, помити посуд, навести порядок в кухні і навкруги, а також почати готуватися до весілля в суботу, що його наші сестрички взялися обслуговувати. Всі ці роботи теж було успішно виконано. Та й не тільки те. Сестрички почастували смачним обідом 26 робітників, які прийшли на будову в День Праці, а потім ще й приготували їм підвечірок. І знову працювали цілий день, аж до самого вечора. Серед них були: Євдокія Борідько, Єва Куява, Валя Маковська, матушка Антоніна Мельник, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Люда Опанащук, Уляна Петручок, Тася Потієнко, Надія Різун і Олена Шумська.

За їхню щиру й віддану працю - глибока подяка!

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Тяжко повірити, щоб за один тиждень вигляд будови міг так до невпізнання змінитися. Минулої неділі можна було бачити лише викінчені стіни нижнього поверху - школи - з дерев'яним каркасом для внутрішніх стін, що будуть поставлені пізніше. Сьогодні уже стоять стіни церкви, церковна і шкільна частина ізольовані одна від одної, провадяться роботи над інсталяцією водогінних і каналізаційних труб. Поступ настільки великий, що дехто вже оптимістично зауважує, що варто було б уже починати думати про те, щоб запросити одного з наших архипастирів на посвячення. Непогана думка...

Все це стало можливим завдяки просто неймовірній відданості і самопожертві наших парафіян. Бо на заклик Парафіяльної Ради і Будівельного Комітету вони відгукнулися щиро і ентузіястично і вклали величезну кількість праці в нашу будову.

Особливо пам'ятним був День Праці, 2 вересня. Уже з самого раннього ранку, десь після 7-ї години, на площу будови почали з'їжджатися наші парафіяни, одягнені по-робочому, з молотками та іншим будівельним знаряддям. 26-еро осіб взяли того дня участь у праці і, здається, вперше в історії будови, декому не завжди вистарчало роботи... Найголовнішою працею, виконаною тоді, було кладення підлоги для майбутньої церкви, і треба було лише подивитись, як ішла робота! Часом треба було дивуватися, як то ті люди там уміщаються, хоч площа підлоги таки досить велика!

Для більшої точности, скажемо, що працювало 25 чоловіків і Ганя Остапчук. Приїхала вона дуже рано і, з групою кількох чоловіків узялася заки-

дати землею рів навколо стін школи. Не всім чоловікам це подобалось, і вони нарікали, що як то на їхню Запорізьку Січ пустили жінку та посилали її, щоб щось інше ішла робити, "каву варити абощо". Але вона не піддавалась і далі завзято кидала землю. "Тут у нас усі рівні", - казала.

Десь перед полуднем насунули густі хмари і зливний дощ загнав робітників до залі. Настрій був пригнічений. І справді - така сила людей, що всі аж горять до роботи, а тут сиди і чекай... Але виявилося, що то було не так страшно і, як дехто казав, може Господь послав той дощ, щоб люди так не перепрацьовувалися, а відпочили трохи. Справді, за пів години прояснилося, і робота відновилася з неменшим завзяттям. Стукотіли молотки, скреготіли пилки, гуркотіли дошки, а над тим усім - гомін десятків голосів будівничих. Праця ішла. По полудні сестрички почастували всіх смачним обідом, а тоді ще краще стало робитися. Єдина біда була в тому, що людей було таки забагато, і вирішено було послати кількох до залі, щоб розставити столи і стільці для весілля і заощадити, таким чином, посміх і працю в кінці тижня.

Години біля шостої стукотіння молотків почало затихати. І не тому, що люди потомилися, а через те, що всю призначену на той день роботу було виконано. З гордістю дивилися робітники на чудово вистелену підлогу і все інше, зроблене ними в той день. "От так Лейбор Дей! Справді - День Праці" - казали.

В середу привезли стіни. А увечорі в четвер люди, які приїхали до Осередку, не хотіли очам своїм вірити. Стіни уже стояли, дбайливо оббиті чорним просмоленим папером, поставлено було перегородки для майбутньої канцелярії та притвору; одним словом, видно було вже, як і церква буде виглядати! А все це треба завдячувати жертвенності 12-ти наших парафіян, які провели цілий день на будові. Деякі з них навіть на роботу того дня не пішли, пожертвувавши своїми заробітками для добра церкви. Тринадцятий будівничий того дня був отець Володимир. Він, правда, каже, що "лише заважав там", але ті, що працювали, з ним не погоджуються...

Наступний етап будови, якого всі ми з нетерпінням чекаємо - це укладення даху. Коли вже те буде зроблено, можна буде зітхнути трохи легше. Бо вже не такі страшні будуть дощі (а їх щось дуже щедро цього року!), і можна буде навіть у погану погоду робити ще такі численні праці всередині. Лише нехай не згасає наш ентузіязм!

НАШІ БУДІВНИЧІ

З великою приємністю, гордістю і подякою друкуємо перший список будівничих нової церкви і школи. Це - ті, які працювали в місяці серпні і своєю відданою працею дали нашій громаді змогу зробити так багато та заощадити величезні суми грошей, які треба було б платити контрактором. Нехай Господь щедро винагородить їх за їхню ревність у праці для своєї Церкви, а для інших їхня праця нехай буде прикладом до наслідування. Сподіваємося, що в наступному списку ми зможемо побачити також прізвища багатьох інших наших працездатних парафіян, щоб після закінчення будови ми могли сміливо сказати, що це - наслідок нашої спільної праці. Цифри після прізвищ наших будівничих означають кількість проробленних годин.

Андрійчук Сергій	12.0	Згибай Олекса	12.0
Борідько Іван	29.0	Іваненко Василь	12.0
Брегеда Василь	15.5	Іващенко Олексій	31.5
Бульба Андрій	6.0	Козьмич Іван	7.5
Бучинський Йосип	36.5	Маковський Петро	58.0
Воронин Олександер	2.5	Марвін Григорій	6.0
Гержан Григорій	15.5	Мартинюк Володимир	4.5
Заєць Федір	24.5	Неліпа Микола	8.0

Нестеренко Іван	28.0	Рудай Віктор	5.0
Опанащук Андрій	17.0	Стеценко Іван	32.5
Опанащук Дмитро	5.5	Стеценко Микола	14.0
Опанащук Іван	174.5	Супрунович Олександер	104.0
Опанащук Павло	20.0	Ткачук Олександер	21.5
Остапчук Анатолій	24.5	Усипенко Іван	29.5
Петручок Максим	5.0	Швець Микола, мол.	4.0
Побивайло Володимир	2.0	Швець Микола, ст.	7.0
Побивайло Микола	3.0	Шумський Михайло	7.0
Потієнко Юрій	2.5		

НА ПАРАФІЯЛЬНОМУ КАЛЕНДАРІ:

14 ВЕРЕСНЯ - чергове засідання Парафіяльної Ради і Керівних Органів. Початок о 7-й годині.

15 ВЕРЕСНЯ - пікнік Парафіяльної Школи. Запрошується всіх дітей, їхніх батьків і всіх парафіян. Батьківський Комітет подбає про смачний буфет і напитки. Для дітей будуть гри і розваги. Відбудуться дві льотерії з виграшами. Виступить вокальна група "Троянди" і танцювальна група при Парафіяльній Школі. До численної участи запрошує всіх Дирекція Школи і Батьківський Комітет. Всі прибутки - на Будівельний фонд. Початок о 1-й годині.

21 ВЕРЕСНЯ - велика забава, влаштована спільно Братством і Сестрицтвом. Музика - добрий і добірний буфет - багато несподіванок. Початок о 9-й годині вечора. Щиро запрошуємо всіх!

22 ВЕРЕСНЯ - загальні збори батьків дітей Парафіяльної Школи. Початок відразу після Богослуження.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА"

З приємністю стверджуємо, що пожертви на пресовий фонд нашого бюлетеня продовжують надходити. Минулого тижня 5.00 долярів пожертвували Іван та Ема Доценко - великі наші прихильники. А Юрій і Тася Потієнко склали 5.00 долярів замість квітів на могилу О.П.Воронина, в першу річницю його смерти. Щира і глибока подяка! Якщо така підтримка буде й надалі, то наш парафіяльний орган буде рости!

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 4 вересня):

На Осередок і будову нової церкви та школи:

Андрійчук Сергій і Анна	20.00	(разом 346.50)
Бульчак Іван	100.00	(" 225.00)
Гладков Микола	50.00	(" 100.00)
Гнойовий Іван	10.00	(" 50.00)
Жовнір Семен і Надія	30.00	(" 280.00)
Іваненко Василь і Марія	100.00	(" 175.00)
Козак Ангела	69.00	(" 195.00)
Коростій Михайло і Олександра	50.00	(" 300.00)
Непокроєв Ніколай і Віра	100.00	(" 130.00)
Нечипорук Семен і Марія	100.00	(" 255.00)
Побивайло Володимир і Олександра	50.00	(" 351.00)
Побивайло Микола і Ніна	100.00	(" 205.00)
Солоп Яків і Параска	100.00	(" 350.00)
Стеценко Іван і Анна	30.00	(" 300.00)
Черник Янус і Ольга	25.00	(" 350.00)
Братство Св.Андрія	25.00	
Д-р Мосійчук Іван	40.00	
Степанківська Діяна	5.00	

На упорядкування пікнікової площі: Іваненко Василь - 25.00. На пікніковий стіл: Побивайло Володимир - 10.00. Пожертва замість праці на будові: Квартирук Володимир - 50.00. Сердечна подяка усім жертводавцям!

З життя Парафіяльної Школи

У парафіяльній школі, крім навчання релігії та українознавства, велику увагу приділено вихованню в дітей замилування до співу, танців та театрального мистецтва.

На фото: члени організованої в минулому році вокальної групи "Троянди", які вже кілька разів успішно виступали на нашій сцені. Зліва направо: Ліда Остапчук, Леся Опанащук, Сузанна Маковська, Оленка Потієнко, пані Марія Лисак - учителька і музичний керівник, Ліза Шрамель, Надя Гончар, Оля Мельник і Ніна Закусило.

Однією з найбільш визначних подій минулого шкільного року була постановка п'єси-казки "Попелюшка". На фото - молоді актори, їхні вчителі та батьки, що допомагали в організації вистави.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 14 | 22 ВЕРЕСНЯ 1968 | Рік 1

РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОҐОРОДИЦІ

Одного дня, трохи менше, як 2000 років тому (точної дати, на жаль, ніхто не знає) у містечку Назареті народилась дівчинка. Нічого надзвичайного у тій події, здавалось би, не було: адже ж дівчата народжувались по всіх країнах світу, у всі віки, у всіх народів. Тому, мабуть, і серед населення Назарету це народження не викликало особливого зацікавлення, хіба серед родичів та знайомих. Батьки дівчинки походили, правда, з визначних родів: батько - Йоаким - був з роду царя Давида, а мати - Анна - з роду первосвященика Аарона. Але й ті визначні предки були віддалені від них на багато поколінь. Йоаким і Анна були звичайні собі люди, небагаті і прості, і єдине, чим вони вирізнялися серед свого оточення - це своєю небуденною праведністю і готовістю повсякчасно допомагати бідним і потребуючим. Якщо й було щось незвичайного у народженні дівчинки - то це те, що Йоаким і Анна були вже похилі віком і до того часу, за довгі роки свого подружжя, не мали дітей.

Отож, ця подія проминула повз увагу світу, що жив своїм життям, своїми зацікавленнями. Не записали її до своїх книг літописці, не відзначили історики. І коли ми й знаємо про неї, то тільки з творів давніх християнських письменників, які використовували церковне передання або якісь існуючі в ті часи джерела. Переказують вони, що дівчинка та народилась за особливою обітницею Божою, і що ангел провістив батькам її народження ще багато раніше; він сказав їм також, що назвуть вони її Марією, і що вона велику радість принесе усьому світові. Батьки тримали це в таємниці - бо чи повірили б їм?

Але ні самі вони, ані їхні сусіди та знайомі, ані ніхто на світі не знав тоді, що дівчинка, яка народилась - це вибрана серед дів і жінок усіх віків майбутня Мати Месії, Спасителя Христа. Ніхто не знав, що вже через порівняно короткий час після того, люди святкуватимуть день її народження і відправлятимуть урочисті Богослужения, на яких співатимуть:

> "Сьогодні провіщення всесвітньої радости; сьогодні повіяли вітри, провісники спасіння; неплідна стає матір'ю Тієї, що від Неї людську природу прийняв Бог..."

Хоч люди й не знали в той час про величезне значення цієї події, знав про те Господь. Він знав про це ще тоді, коли позбавляв прародичів райського блаженства і обіцяв їм Спасителя (Буття 3,15). Він нагадував про це людям через пророків, як от пророка Ісайю, який говорив: :Ось Діва зачне в утробі,і Сина народить, і дадуть Йому ім'я Еммануїл" (Іс.7,14). Цілі покоління жидівського народу чекали сподіваного Месію, і кожна жінка мріяла, що, може, якраз вона стане матір'ю Його. Одначе, з-посеред усіх поколінь лише оця маленька Марія, донька Йоакима і Анни, була вибрана Богом для цієї святої місії.

Цей вибір не означав, проте, що Марія стала просто безвільним, вимушеним знаряддям у виконанні Божого пляну. Воно, може, і було б так, якби вірити католицькій науці про непорочне зачаття Пресвятої Діви. Цією наукою Католицька Церква мала на меті возвеличити Діву Марію, бо твердила, що протягом усього свого існування, включаючи й зачаття, Вона чудесним способом була збережена від гріха і завжди залишалася чистою й

непорочною. В дійсності ж це вчення понижує моральну велич Пресвятої Діви, бо які ж її заслуги, коли Вища Сила наперед зробила так, щоб Вона могла провадити ТІЛЬКИ чисте, праведне життя? До того самого висновку ми могли б дійти, коли б повірили у вчення середньовічного швайцарського реформатора Кальвіна, який проповідував теорію про напередпризначення. За його словами, кожна людина має наперед призначену Богом долю: одним призначено бути людьми розумними, іншим дається лише обмежений розум; одним судилося бути чесними людьми, іншим - злочинцями, і так далі. Людина - не володар свого життя, - казав Кальвін, - бо все, що вона робить, написано у книгу її життя ще задовго перед народженням. Отже, коли Діві Марії було призначено стати Матір'ю Божою, то так мало бути; це - доля, якої ніяка людська сила не може змінити.

Але це зовсім не так. Бо людина створена Богом по образу й подобі Творця, і один із найбільших дарів їй він Нього, який відрізняє її від іншого творіння - це свобода волі. А через те вона має змогу керувати своїм життям і вибирати в ньому між добром і злом. І тільки від неї залежить, що вона зробить із своїм життям: чи провадитиме його чесно і праведно, згідно з Божими заповітами, хоч би які були обставини й умови, чи погубить його, відкидаючи Божі закони і правила та йдучи дорогою гріха.

Пречиста Діва Марія народилася звичайною людиною, що підпорядкована тим же законам життя. Вона не знала про своє призначення аж до моменту Благовіщення. Те, що вона ще з наймолодших років тягнулася до чогось вищого, світлішого, кращого - це був вияв її власної волі. Правда, виконуючи обітницю, дану перед її народженням, батьки віддали Її, на третьому році життя, до храму, де Вона виростала, як ніжна сніжнобіла лілея, повна святости і чистоти. Але силою Її там ніхто не тримав. Вона могла б, якби хотіла, зійти з дороги праведности, піти у гріховний світ і загубитися в ньому. Вона, нарешті, могла навіть відкинути благовіщення Архангела, який сповіщав Її, що Вона стане Матір'ю Сина Божого (Лк. 1.35).

Але нічого цього Вона не зробила. Її святе життя зробило Її справді гідною великого призначення Божого, і Вона скромно і з почуттям глибокої покори, відповіла на архангельське благовіщення: "Я - раба Господня: нехай буде мені згідно з словом твоїм" (Лк.1,38).

Місія Пречистої Діви Марії - найвища, яку мала будьяка людина, що жила на світі. Але Господь усім нам дає певну місію на землі. Дає і окремим людям, і цілим народам. Ці місії завжди добрі, бо Бог - Подавець добра, істини і благодаті, а не зла. Для здійснення їх Він кожному дає певні таланти і здібності та відкриває безліч можливостей їх використовувати. Але чи гідні ми цього Божого покликання? Це вже залежить від самих нас, від нашої власної волі.

Нехай же приклад Пречистої Діви, яка не відкинула свого великого покликання, не злякалась величезної відповідальности, а пішла за покликом свого Творця, буде і нам натхненням у нашому житті. Серцем, сповненим любов'ю до Бога, шукаймо свого призначення у житті, а коли знайдемо, здійснюймо його, щоб життя своє провести повноцінно, корисно, розумно.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Вересень місяць почався безконечними дощами, і доводилось тільки з сумом дивитися, як ідуть дні за днями, які так добре можна було б використати для будівництва. Уже дехто почав казати, чи немає серед нас, буває, якогось сучасного Олексія Поповича - великого грішника, що за нього і всіх нас Бог карає? Уже думали й закликати, щоб той грішник сам зголосився і покаявся і тим спинив розгнівану природу. Але минулося: густі дощові хмари зникли, знову з'явилося блакитне небо, а на ньому -

привітне сонце пізнього літа. І робота почалася знову.

Наслідки відданої праці наших будівничих-парафіян тепер уже ясно можна бачити. Цілком закінчено оббивання даху,і за пару днів контрактор почне решту праці над дахом - обкладання його плитками. Тоді вже по-справжньому можна буде сказати, що дах над головою ми вже маємо. А працю наших людей таки не можна проминути мовчанкою. День-у-день, як тільки була у них можливість, приходили вони, щоб ще і ще зробити, ще більше і більше посунути будову вперед. Навіть така, здавалось би, професійна праця, як уставляння кроков, не злякала їх. Під керівництвом досвідчених (а в нас чимало таких - скільки собі власні хати побудували?) виконали цю роботу за неповні два дні і відразу після того взялися до оббивання даху дихтою. В суботу, 14 вересня, велика частина і цієї праці була закінчена. А тому, що побоювались дощу, то група парафіян вирішила, як виняток, попрацювати кілька годин і в неділю після Богослуження, саме тоді, як на парафіяльній площі відбувався шкільний пікнік. Працювали тяжко, не шкодуючи сил, але задумане зробили: надвечір уже дощ не був страшний.

Список усіх трудівників, що так багато спричинилися до успіху будови, буде оголошено у першому числі "Парафіяльного Слова" за місяць жовтень. Але, на прохання тих, що працювали, хочемо відзначити, що дуже велику працю вклав під час уставляння даху наш настоятель, о. Володимир. Він, кажуть вони, і крокви збивав, і допомагав їх уставляти на місце, і ще й добрим словом заохочував до праці. Може, через те так гарно той дах виглядає?

У той самий час контрактор-слюсар уставив усі потрібні труби та виконав інші необхідні роботи. Будівельний Комітет повідомляє, що скоро можна вже буде виливати підлогу, а тоді вже дороблять стіни та виконувати все інше, потрібне для викінчення будови.

Коротко підсумовуючи все, можна сказати: дякувати Богові і людям, будова наша на добрій дорозі!

ГІСТЬ З КАНАДІЙСЬКИХ ПРЕРІЙ

Наприкінці минулого тижня до нашої громади несподівано завітав отець ігумен Олександер Щербань з Едмонтону, Альберта. Використовував свої вакації, щоб відвідати батька, що живе у Клівленді, а по дорозі додому спинився "на пару годин" у наших околицях, щоб провідати знайомих. Його переконали залишитись трохи надовше ("помолитися з нами, людей побачити, наш Осередок, будову..."). Залишився.

Отець Олександер - найбільший священик не тільки Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але, здається і всієї Української Православної Церкви у вільному світі. Більшого за нього (6'6") нам не доводилось зустрічати. Така висота має свої невигоди. Коли він був настоятелем парафії у Лонґ Бренч біля Торонта і парафія будувала резиденцію для священика, мусіли замовляти спеціяльного розміру двері, під розмір отця ігумена. А де у крамниці можна купити черевики № 15, або сорочку відповідного розміру? Все треба замовляти...

До нашого Осередку о. Олександер приїхав у п'ятницю увечорі. Щиро привітався з отцем настоятелем, якого знав віддавна, але дуже давно вже не бачив. Поговорили трохи, а тоді о. Володимир послав його до парафіяльного дому ("матушка буде дуже рада Вас знову побачити"). Пішов. За пару хвилин із дверей вилітає отцева Доринка, дуже збентежена і навіть перелякана: "Тату, там джаєнт якийсь прийшов!.."

От так то бути великим!

У неділю о. Олександер і о. Володимир відслужили спільно Божественну Літургію. Наша парафія не приготована була до відвідин такого великого

розміром гостя - наші ризи пошиті для священнослужителів пересічного росту, - то ж і виглядали вони на о. ігуменові трохи "міні". Але то - дрібниця. Отець Олександер має чудовий голос, відправляє Богослуження з великим почуттям, і це зауважило багато людей, які говорили пізніше: "Як же він гарно служить!"

Шкода тільки, що по своїй скромності, о. Олександер не промовляв під час Богослуження. А він би так багато міг розповісти! Бо він - настоятель не однієї, а семи парафій навколо Едмонтону. Невеликі то парафії, деякі з них мають лише десяток-півтора родин, переважно фармерів з давніх піонерських родів, які освоїли ще так порівняно небагато років тому пустинні канадійські прерії. Міг би розповісти нам, що ті фармери дуже тяжко працювали, щоб перетворити хащі і дикі ліси у родючі поля, довгі роки бідували, але дбали про віру і Церкву. Доказ того - це те, що кожна з тих мініятюрних парафій має свою власну церкву, і то не маленьку якусь капличку, а цілий собор, якому і в Києві не соромно було б стояти! Міг би розповісти їх, як вчать дітей своїх української мови, як дбають, щоб не розплилися в чужому морі. І ще, і ще міг би розповісти... Але, може, вже колись другим разом це зробить, як ще відвідає нас. А як повідомить нас завчасно, то ми, може, й облачення відповідного розміру десь для нього дістанемо.

А тим часом - щасти Вам, Боже, отче Олександре, у Вашій корисній праці на Христовій ниві!

ЩЕ ПРО ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

У минулому числі ми вже подали докладний опис і враження з парафіяльного пікніку, що відбувся 1 вересня. У минулу неділю відбувся пікнік Парафіяльної Школи, і про нього буде мова трохи пізніше. Тут хочемо подати фінансовий звіт із парафіяльного пікніку та кілька маленьких доповнень. Отже, до списку тих, які спричинилися своєю працею або грошовими пожертвами до успіху пікніку, треба додати помилково пропущених пань Ліну Пистрак та Лукерію Швець та пана Михайла Хухрю. І просимо у них вибачення за недогляд.

А тепер фінансовий звіт:

ПРИБУТКИ:

1.	Продано по квитках:	
	а) горілки, пива і соди	708.90
	б) харчів	292.21
	в) одну пляшку горілки (без квитків)	12.00
2.	Збірка пожертв на будову церкви і школи	193.85
3.	Льотерія (речі, пожертвувані сестрицтвом)	95.00
4.	Розіграння подушки	23.52
5.	Пожертва панства Козьмич	10.00
6.	Пожертви на пікнік від різних осіб	4.00
7.	Зворот завдатку за порожні пляшки з соди	6.00
	РАЗОМ	1345.48

ВИДАТКИ:

1.	Заплачено за 8 пляшок горілки	58.25
2.	За пиво і соду	230.02
3.	Дозвіл на продаж пива	20.00
4.	12 фунтів курячого м'яса	5.88
5.	Різні продукти на пікнік	17.38
6.	Лід	3.00
	РАЗОМ	334.53

ЧИСТИЙ ПРИБУТОК 1010.95

ПІКНІК ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ

Про парафіяльний пікнік, здається, уже все написано, і тепер можна трохи поговорити про пікнік більш недавній, що відбувся щойно минулої неділі, 15 вересня. Влаштований він був спільними силами Батьківського Комітету Парафіяльної Школи, батьків, учителів і дітей. Заплянованo було, що всі прибутки з пікніку підуть на Будівельний Фонд нашої парафії.

Кажуть, що такого пікніка у нас ще не було. І то не тільки тому, що погода того дня випала просто чудова: ні холодно, ні жарко; ні вітряно, ні душно - саме добре. Найбільш приємно вражало те, що у всьому було видно добру підготовку і організацію, а тому нікому не було сумно і ніхто не міг нарікати.

Їжа була дуже смачна і різноманітна. Недаром трудились матері і члени Батьківського Комітету цілу суботу аж до після півночі і цілісінький ранок у неділю, з 6-ї години починаючи. Навіть найбільш вимогливі були задоволені. Напитки - всім було вдосталь і теж у великому виборі.

Попробувати щастя можна було і на цьому пікніку, але нагод для цього було вже більше, як минулого разу. Найбільш популярною атракцією була льотерія дрібних речей домашнього вжитку та речей декоративних, якою завідували пані Тася Потієнко і Неоніла Филипів. Дітвора від їхнього столу не відходила. Витягували квиточки (теж два за "кводра"), поспішали їх відкрити, і або з радістю вигукували написане число та діставали виграш, або засмучено відходили і поспішали до тата й мами, щоб дали ще. Навіть ті, які на парафіяльному пікніку нічого не могли виграти, тепер почали вигравати. Тут же треба секрет було знати: замість доляра-двох витратити сім-вісім, і шанси астрономічно зростають...

Поруч із льотерійним столом був менший столик. За ним - пані Слава Дмитріюк, яка теж пропонувала попробувати щастя. Але вже іншим способом. Бажаючий кидав у коробку 25 центів, за що діставав право угадати скільки квасолин міститься у щільно запечатаній скляній банці, написати ту суму разом із своїм прізвищем на аркушику паперу і чекати наслідку. Той, чиє припущення було найближче до дійсного числа, мав виграти транзисторованe радіо, що лежало тут таки і приваблювало охочих його виграти. Наслідки гри було оголошено аж перед вечором. Виявляється, що квасолин у банці було 1200, а щасливець, який виграв радіо, подав суму 1100. Для зацікавлених мати більші шанси виграшу наступного разу, коли ще щось таке буде, видамо секрет: треба купити не один, а кілька квиточків і написати різні числа... Так якраз і зробив той, хто дістав нагороду - він купив аж чотири квитки.

Трохи збоку п. М.Лисак голосно закликав дітей і дорослих попробувати щастя і у нього. Тут уже вигравалося інакше. Крутилося "Колесо щастя", а присутні, обступивши його, з нетерпінням чекали, коли воно спиниться: а <u>може</u> якраз на тому числі, на якому вони заклали свого цента чи якусь іншу дрібну монету. Щасливець діставав за цента цілі десять центів, а за 25 центів - цілісінького доляра. Треба було тільки щастя мати.

Уже сонце почало схилятися, коли учні Парафіяльної Школи розважили присутніх невеликим концертом українських пісень і танців. Виступали вони на естраді в центрі пікнікової площі, яку нашвидкуруч відремонтували якраз перед пікніком. Спочатку виступила танцювальна група під керівництвом свого учителя, п. Євгена Филипова. До неї належать: Віктор, Юрко і Ніна Закусило, Ліза і Рая Іваненко, Оля Мельник, Сузанна Маковська, Леся Опанащук, Ліля Опанащук, Ліда і Надя Остапчук, Оленка Потієнко та Ліза Шрамель. Тому, що хлопців у Школі (і взагалі в парафії) порівняно мало, Лізі Шрамель довелося передягатися за козака і так заступати чоловічий рід у "Козачку". Їй це дуже вдалося, про що можна було судити із щирих оплесків глядачів.

Потім з трьома веселими українськими піснями виступив хор Парафіяль-

ної Школи, до якого належать усі її учні. Керувала ними їхня учителька, пані Марія Лисак. Нарешті, виступили наші квітучі "Троянди" (Ніна Закусило, Сузанна Маковська, Оля Мельник, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Оленка Потієнко та Ліза Шрамель). Восьма "Троянда" - Надя Гончар - була дуже зайнята важливою справою: допомагала мамі на кухні обливати солодким сиропом яблука і не встигла на час переодягнутися для виступу. Але решта "Троянд", мабуть, співали і за неї, бо виконані ними три українські пісні звучали надзвичайно гарно. А яблука теж були дуже смачні...

Десь години о 6-й біля естради з'явилась оркестра, полинули звуки танцювальної музики, і ті, кому хотілося на минулому пікніку танцювати, цього разу вже не могли нарікати. Вони могли задовольнитися досхочу. А для дітей, в кінці пікнікової площі було влаштовано в той час веселі гри: перегони з зав'язаними у мішку ногами, гра в м'яча наповненими водою бальонами тощо. Колись треба було б і для старших такі гри організувати, бо видно було з облич глядачів, як їм хотілося б теж скинути з себе пару десятків років (чи скільки там) і безжурно побавитися. А чому ж би й ні?

Через недостачу місця в цьому числі ми не подаємо ані фінансового звіту з пікніку, ані списків парафіян, які своєю працею або матеріальною пожертвою спричинилися до успіху пікніку. Все це буде опубліковано пізніше, щоб назавжди відзначити їхню жертвенність. Проте, до неділі списки ці мають бути Батьківським Комітетом виготовлені, і їх буде вивішено при вході до парафіяльної залі.

П О Д Я К А

Батьківський Комітет та учителі Парафіяльної Школи висловлюють щире спасибі всім жертводавцям та всім парафіянам, що так щиро відгукнулися на наш заклик та своєю працею допомогли нам у влаштуванні пікніку, а цим самим допомогли у будові нашої церкви та школи.

Нехай всіх вас Всевишній нагородить кріпким здоров'ям, щоб і надалі могли допомагати своїй Церкві.

Чистий дохід з пікніку в сумі $ 908.40 передано вже на будову церкви та школи скарбникові Будівельного Фонду п. Тимофієвій Рудаєві.

З ДІЯЛЬНОСТИ СЕСТРИЦТВА СВ.ОЛЬГИ

7 вересня Сестрички організували обслугу весілля п. Юрка Короля, вихованця нашого парафіянина п. І.Панченка. Праці було багато, і нелегко приходилось, але наслідком їхньої жертвенности й умілости були дуже задоволені весільні гості і значний прибуток для нашої парафії.

Хочемо підкреслити тут слово ЖЕРТВЕННОСТИ, з огляду на прикрий інцидент, який під час весілля стався. Коли одна з присутніх жінок, бачучи, як тяжко працюють сестрички, вирішила піти допомогти їм мити посуд, її сусідка, спинила її: "А чого Вам туди йти? Вони за те гроші дістають..."

В ім'я правди і справедливости та на захист наших працьовитих і саможертвенних сестричок, заявляємо тут, щоб назавжди припинити злословні і неправдиві чутки: НІ ОДНА З ЧЛЕНІВ СЕСТРИЦТВА ЗА СВОЮ ТЯЖКУ ПРАЦЮ НА КОРИСТЬ ГРОМАДИ НЕ ДІСТАЄ АНІ ЦЕНТА ВИНАГОРОДИ. Всі прибутки їхньої праці йдуть або на придбання кухонного приладдя та інвентарю

(ось зовсім недавно придбали вони машину до миття посуду та автомат для варення кави для 600 осіб), до каси Сестрицтва на майбутні потреби або даруються сестричками на потреби парафії. Їм за це належиться наша щира подяка і підтримка. А ті, які розповсюджують, свідомо чи несвідомо, неправдиві чутки про діяльність Сестрицтва, найкраще зроблять, якщо прийдуть і включаться у його працю, бо так вони найліпше побачать, як ті наші бджілки-трудівниці для добра громади "заробляють".

Тут наводимо список жінок, які працювали під час згаданого весілля і спричинилися до великого успіху його: матушка Антоніна Мельник, Євдокія Борідько, Варвара Бучинська, Катерина Веремчук, Зіна Заєць, Тамара Іващенко, Єва Куява, Надія Лобур, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Рая Нестеренко, Марія Нечипорук, Ліда Опанащук, Людмила Опанащук, Леся Опанащук, Соня Пітулай, Галя Петручок, Уляна Петручок, Надія Різун, Анастасія Скрипка, Олександра Побивайло, Тамара Побивайло, Роксоляна Ткачук і Ліза Шрамель. Усім їм - щира подяка.

Складаємо щиру подяку п. Василеві Шарванові - керівникові української Радіо-Програми в м.Бофало за його справді сердечну підтримку нашої громади. Радіо-Програма Василя Шарвана завжди допомагала нам, коли було потрібно, і ось останнім прикладом цього було те, що минулого тижня з неї кожноденно безкоштовно передавалося заклик-оголошення про пікнік Парафіяльної Школи, а цього тижня - оголошення про забаву Сестрицтва і Братства при нашій парафії. Ще раз - наше глибока подяка і побажання дальших успіхів у голошенні Українського Слова на хвилях американського етеру.

Парафіяльна Рада

З ДІЯЛЬНОСТИ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ

На останньому засіданні Парафіяльної Ради, що відбулося 14 вересня, було обговорено кілька біжучих справ громади та деякі пляни на майбутнє. Серед них найголовніші:

Відбути святковий обід у День Подяки, 28 листопада. Під час обіду буде виголошено короткий реферат на тему свята, а також відбудеться мистецька програма. Тоді ж буде розіграно телевізор, що його закупило Сестрицтво і якраз тепер продає льотерійні квитки на нього.

Влаштувати свято Маланки, а натомість відкликати запляновану зустріч Нового Року в ніч 31 грудня.

Стверджено, що велика частина парафіян уже заплатила свою вкладку на Будівельний фонд включно з 1968-им роком. За це їм висловлюється подяка, а тих, хто ще свого зобов'язання не виконав, Парафіяльна Рада просить зробити це якнайскоріше, щоб полегшити Будівельному Комітетові його працю над будовою церкви і школи.

Заслухано прохання п. О.Олійника про те, щоб, з огляду на його хворобу,-через що він не може постійно працювати,-йому було дозволено виплачувати своє зобов'язання частками. Пан Олійник зобов'язався сплачувати по 5.00 долярів тижнево, і Парафіяльна Рада його прохання задовольнила.

ПІД ЧАС БОГОСЛУЖЕННЯ ПОТРІБНО МАТИ СПОКІЙ І ТИШУ

Тому, що в'їзд до паркувальної площі парафії не заасфальтований а лише покритий дрібним камінням, авта, які з великою швидкістю в'їжджають до двору повз парафіяльну залю, роблять дуже великий шум, який перешкоджає спокійно відправляти Службу Божу. Парафіяльна Рада звертається до всіх парафіян приїжджати до церкви перед початком Богослуження, або у крайньому разі їхати дуже поволі, щоб робити якнайменше шуму.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 18 вересня):

На Осередок і будову нової церкви та школи:

Борідько Галина	50.00	(разом 100.00)
Воронин Олександер (на пам'ять про батька в роковини його смерти)	150.00	(" 575.00)
Гнойовий Іван	10.00	(" 60.00)
Данилюк Катерина	50.00	(" 150.00)
Жуковська Зіна	10.00	(" 35.00)
Закусило Степан і Ірина	100.00	(" 350.00)
Лящук Лариса	50.00	(" 351.00)
Макуха Петро і Анна	50.00	(" 301.00)
Михайленко Петро і Євгенія	20.00	(" 190.00)
Неліпа Микола і Анастасія	100.00	(" 450.00)
Олійник Олександер і Марія	10.00	(" 60.00)
Парнюк Гаврило і Ірина	50.00	(" 352.00)
Таран Олександер	100.00	(" 235.00)
Топасто Лідія	100.00	(" 350.00)
Тупицький Володимир і Анна	25.00	(" 175.00)
Халупка Зіна	10.00	(" 50.00)
Чмола Тарас і Ірина	25.00	(" 301.00)
Швець Микола і Лукерія	30.00	(" 310.00)
Любарівська Олександра	10.00	(" 10.00)
Білошицький Дмитро (Канада)	25.00	
Кушнарів Катерина	100.00	
Овчаренко Григорій	50.00	(разом 305.00)
Позняк Володимир	15.00	(" 45.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Топасто Лідія	25.00

Пожертви замість праці на будові:

Бульба Полікарп	25.00	
Дмитріюк Василь	15.00	
Дзюба Володимир	20.00	
Квартирук Володимир і Анна	50.00	(разом 100.00)
Панченко Іван	20.00	

Зібрано добровільних пожертв під час весілля Юрка Короля - 160.50

ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ ВІДБУДЕТЬСЯ В СУБОТУ, 28 ВЕРЕСНЯ, О 7-Й ГОДИНІ ВЕЧОРА (ТОЧНО) У ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ.

З технічних причин, наступні двоє чисел "Парафіяльного Слова" вийдуть у формі коротких інформативних бюлетенів, де буде зазначено основні моменти з біжучого життя нашої парафії та необхідні оголошення. Якщо буде можливість, до них буде додано також перші розділи спогадів о. Володимира Мельника про його відвідини України влітку цього року. Якщо такої можливости не буде, то спогади ці почнемо друкувати в регулярному числі "Слова", що з'явиться в день 14 жовтня.

ХВОРІ ПАРАФІЯНИ:

Єрмолаєв Леонід - тяжко хворий у Міллард Філлмор шпиталі (відвідувати не дозволено), Джовн Чорногор - у Дженерал шпиталі. Щиро бажаємо їм скорого видужання і повернення здоровими додому.

В НАВЕЧІР'Я СВЯТА ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЧОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО, БУДЕ ВІДПРАВЛЕНО (26 ВЕРЕСНЯ) УРОЧИСТУ ВСЕНІЧНУ З ВИНЕСЕННЯМ ХРЕСТА. БОГОСЛУЖЕННЯ В ДЕНЬ СВЯТА О 9.30 РАНКУ, ВСЕНІЧНА - О 6-Й ГОДИНІ ВЕЧОРА.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 15 | 29 ВЕРЕСНЯ 1968 | Рік 1

І ШАНУЄМО ХРЕСТ ТВІЙ СВЯТИЙ...

Сьогодні на аналої посередині церкви лежить, прикрашений живими квітами, Господній Хрест. Лежить він там уже від четверга увечорі, коли, під час урочистої всенічної свята Воздвиження, священик, при співі "Святий Боже" виніс його для всенароднього поклоніння. І перебуватиме він на цьому місці аж до 4-ого жовтня, дня Віддання (або закінчення) Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста, а вірні, що приходитимуть до Божого храму, вклонятимуться йому і побожно його цілуватимуть.

Це велике свято вшанування Хреста Господнього установлене Православною Церквою на пам'ять двох подій, із Хрестом зв'язаних. Перша з них - це віднайдення Хреста, на якому Ісус Христос перетерпів муки і смерть, матір'ю візантійського імператора Констянтина, побожною царицею Оленою у 326 році. Майже 300 років пролежав Господній Хрест недалеко від місця Христового розп'яття, закинутий між усяким сміттям, аж поки його було знайдено і належно вшановано, як знаряддя нашого спасіння. Уже і в ті часи Церква урочистими Богослуженнями відзначала цю радісну подію, а потім визначено було для того спеціяльний день.

Минуло ще 300 років, і Господній Хрест знову був позбавлений свого почесного місця в Єрусалимському храмі. Під час війни з Візантією, перський цар Хозрой заволодів Єрусалимом і його святинями, вивіз із них багато дорогоцінностей і святощів, а між ними - і Господній Животворчий Хрест. І аж 14 років пізніше, після закінчення війни, цю найбільшу святиню християнства було повернуто до Єрусалиму. Візантійський імператор Іраклій, одягнутий, на знак свого смирення, в дуже бідний одяг і босий, зустрів урочисту процесію з Хрестом на вулиці в Єрусалимі і на своїх плечах вніс його до храму. Тисячі вірних, учасники цієї знаменної події, падали на коліна перед Животворчим Хрестом, що його високо підносили вгору тодішній патріярх Макарій та духовенство, і з сльозами радости підходили, щоб доторкнутися до нього і поцілувати його.

З того часу минуло вже більше, як тисячу років, а православні християни в різних країнах світу, кожного року збираються в день 27 вересня до своїх храмів, щоб відзначити ту велику подію і вшанувати молитовними піснями, поклонінням і цілуванням Господній Хрест.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Протягом минулого тижня контрактор закінчив покривання даху плитками сіро-зеленкуватого кольору, а наші парафіяни-будівничі виконали ще чимало потрібних робіт всередині приміщення. Дощі ще пробували лякати їх, але тепер уже вони не страшні: навіть вікна у верхній (церковній) частині забито тимчасово дихтою, і тепер можна спокійно працювати, хоч би там що надворі робилося. З фінансами справа гірша: видатки на матеріял та оплата контракторів складають дуже великі суми і загроза, що будову можливо доведеться спинити, ще існує. Хіба що решта боржників схаменуть-

ся і виконають свої зобов'язання.

Будівельний Комітет і Парафіяльна Рада просять усіх парафіян, хто лиш може, прийти на будову завтра (у понеділок) ранком для праці над виливанням підлоги. Керуватиме працею п.Олександер Ткачук, який цю роботу добре знає, але йому треба багато помічників, досвідчених і недосвідчених.

НОВИЙ БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ

Збори батьків, що відбулися минулої неділі, 22 вересня, вибрали новий Батьківський Комітет, у такому складі:

Ганна Остапчук - голова
Володимир Побивайло - заступник голови
Таїса Потієнко - секретар
Стефан Закусило - скарбник

Члени: Василь Іваненко, Мирослава Дмитріюк і Андрій Опанащук.

Приймаючи на себе цей відповідальний обов'язок, члени Батьківського Комітету свідомі того, що перед ними багато праці, а нераз може й тяжкі випробовування. Але вони вірять, що зможуть багато зробити для розвитку Школи, а тим самим і для виховання наших дітей, якщо матимуть співпрацю і зрозуміння не тільки усіх батьків, а і всіх парафіян. Особливо звертаються вони до всіх членів Батьківських Комітетів минулого, до колишніх учителів, а також і колишніх учнів Парафіяльної Школи, щоб не забували про Школу і тепер та допомагали їй своїми знаннями і досвідом. А спільними силами можна всього досягнути!

ПОСВЯЧЕННЯ ІКОНОСТАСУ ЦЕРКВИ-ПАМ'ЯТНИКА

Консисторія нашої Церкви повідомила, що урочисте посвячення іконостасу Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку відбудеться 13 жовтня цього року. Передбачається великий здвиг духовенства і вірних не тільки з парафій, недалеких від Бавнд Бруку, а і з парафій дальших. Докладніші інформації про цю урочистість дасть бажаючим отець Настоятель.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 25 вересня):

На будову нової церкви і школи:

Весоловський Євген і Ніна	50.00	(разом 301.00)
Згибай Олекса і Марія	20.00	(" 123.00)
Кириленко Михайло	500.00	(" 800.00)
Куява Єва	10.00	(" 10.00)
Лаврінович Йосип	20.00	(" 60.00)
Пітулай Зоня	10.00	
Позняк Володимир	10.00	(разом 55.00)
Созонець Федір і Антоніна	50.00	

І поправляємо прикру помилку з попереднього числа "Парафіяльного Слова", яка закралася туди не з нашої провини: загальна сума пожертв, що їх склали на Будівельний Фонд Тарас і Ірина Чмола складає 326.00 долярів, а не 301.00, як було написано.

Забава, влаштована Братством і Сестрицтвом 21 вересня відбулася з досить великим успіхом, і то не тільки тому, що присутні могли добре розважитись і нагулятися, а й тому, що чистий прибуток з цієї імпрези складав 522.13 доляри, що їх було передано, як подарунок на Будівельний Фонд. Парафіяльна Рада щиро дякує організаторам забави та всім, хто спричинився до її успіху.

ПОСПІШАЙТЕ ПРИДБАТИ КВИТКИ НА ВИГРАШ ТЕЛЕВІЗОРА, ЩО ЇХ РОЗПОВСЮДЖУЄ НАШЕ СЕСТРИЦТВО! ЗАЛИШИЛОСЬ ЇХ ДУЖЕ НЕБАГАТО, І ХТО НЕ КУПИТЬ СВОЄЧАСНО, НЕХАЙ ТОДІ НЕ НАРІКАЄ! ЗВЕРТАТИСЯ ДО МАТУШКИ, п. А.МЕЛЬНИК.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО - ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 16 | 6 ЖОВТНЯ 1968 | Рік 1

НЕЗВИЧАЙНЕ ЛІТО

Дерева поступово починають одягатися у свій барвистий осінній одяг. Сонце ховається за обрій щодалі то раніше. У повітрі чути свіжість і прохолоду. До наших околиць знову прийшла пишна, чарівна осінь.

Зовсім недавно ми попрощалися з літом 1968 року. Було воно незвичайне своєю особливо гарною погодою, майже повною відсутністю (за малими винятками) звичайної посухи і великої спеки, хоч і принесло нам трохи більше, як належиться, дощів. Але, загально кажучи, це літо буде приємно згадати у близькому і далекому майбутньому.

Але незвичайне було воно не тільки своєю благодатною погодою. У нашій пам'яті залишиться літо 1968 року насамперед величезним зрушенням у житті нашої громади, небувалою активністю її членів та численними нашими здобутками. Звичайно, літо - це час відпочинку; пора року, коли люди після праці стараються виїхати за місто, на чисте повітря, до води чи просто на прогулянку серед природи. Літом звичайно завмирає життя організацій, громадська праця відкладається до холоднішої пори. Навіть церкви звичайно не можуть уникнути цього літнього занепаду активности: спокуса відпочинку і розваги за містом така велика, що часто перемагає побожність, і Богослуження нераз відбуваються у присутності лише невеликої групи вірних. Так воно бувало раніше і в нас.

Та цього року цього не сталося. Життя парафії кипіло, не спинялося усе,цілісіньке літо. Навіть у найгарячіші неділі на Богослуження сходилось порівняно дуже багато парафіян (якось знаходили вони час і для Церкви і для відпочинку). А коли почалася будова нової церкви і школи, то тут уже ніщо не могло спинити і спокусити наших відданих будівничих: вони приходили і в спеку, і в негоду, і в чарівну погоду... Приходили, щиро трудилися, не зважаючи на втому, труднощі, невигоди. І наслідки ми з гордістю можемо тепер оглядати: не пройшло ще й двох місяців після того, як викопано було яму під фундамент, а перед нами стоїть, зовні вже майже викінчена, наша майбутнє святиня. Зросла і жертвенність парафіян. Після храмового свята парафії, коли Владика Єпископ Олександер благословив початок нашої будови, зібрано було біля 7500.00 доларів пожертв і вкладок самих членів парафії. І це - тільки пожертви на Будівельний Фонд!

Не можна поминути і небувалого вияву працьовитости наших парафіян цього літа. Працею на будові вони заощадили тисячі доларів, що їх треба було б видати контракторам. Своєю працею вони упорядкували пікнікову площу, де ще минулого року було дике поле, зарослe чагарником і камінням та всяким сміттям завалене. Своєю працею вони привели до порядку і площу перед залею, де тепер пишається трава і красуються барвисті квіти. А сестрички - ці найбільші трудівниці для добра парафії, - своєю відданою працею внесли величезну вкладку у скарбницю нашої громади. Пікніки та забави були не тільки місцем та нагодою відпочинку та розваги, але принесли й чималу фінансову підпору для парафії.

Отже, літо було справді незвичайне, повне життя, праці і діяльности. Треба тільки побажати, щоб з приходом традиційно "активного" періоду, це життя стало ще більше бурхливим, цінним і багатим на наслідки.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

У понеділок, як і було заплянованo, наші будівничі вилили підлогу в шкільному приміщенні. Таким чином, ще один важливий етап будови залишився позаду. Протягом тижня було також поставлено перегородки до клясових кімнат і вставлено вікна в нижньому поверсі.

Списки тих, хто вклав свою працю в будову нової церкви і школи протягом вересня місяця, будуть опубліковані в наступному числі "Парафіяльного Слова". Але вже й тепер усім їм - наше щире СПАСИБІ!

З ДІЯЛЬНОСТИ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ

На своєму черговому засіданні 28 вересня, Парафіяльна Рада обговорила, між іншими, такі справи:

Концерт хору "Бурлаки", чистий прибуток з якого піде на Будівельний Фонд нашої парафії. Відбудеться він у неділю, 15 грудня в нашій залі. З цієї нагоди буде надруковано програмку-сувенір з оголошеннями спонзорів концерту: українських організацій, різних торговельних підприємств, різних компаній, а також професіоналістів і приватних осіб. Треба, щоб спонзорів цих було якнайбільше, а тому усіх парафіян, які мають зв'язок із такими можливими спонзорами (наприклад часто купують у якомусь торговельному закладі або роблять замовлення в якійсь фірмі), просимо повідомляти про них п.п. Андрія Бульбу або Тараса Чмолу, щоб вони могли запропонувати їм стати спонзорами концерту. Про час і різні деталі концерту буде повідомлено пізніше.

Справа п. генерала В.Герасименка. На прохання п. генерала, Парафіяльна Рада вислухала його пояснення щодо подій на початку цього року, які привели були до позбавлення його членських прав попередньою Парафіяльною Радою та Загальними Зборами 5 травня 1968 року. Докладно обговоривши цю справу, Парафіяльна Рада ухвалила запропонувати наступним Загальним Зборам скасувати постанову щодо позбавлення ген. В.Герасименка його прав, як члена парафії.

Боржники. Стверджено, що вже майже немає серед нас нікого, хто повністю або частково не виконав би свого зобов'язання щодо Будівельного Фонду. Тим, хто не міг своєчасно заплатити всієї суми, дозволено було (розглядаючи кожну справу особисто) сплачувати її частками до певного терміну. Одним із останніх винятків був п. Микола Гшкун, який, не зважаючи на часті нагадування, не вважав за потрібне заплатити свою належну частку на Будівельний Фонд. Виконуючи постанову Загальних Зборів з 5 травня і 2 червня цього року, а також приписи Парафіяльного Статуту, Парафіяльна Рада одноголосно ухвалила суспендувати п. Гшкуна в його членських правах та рекомендувати наступним Загальним Зборам виключити його з парафії.

КНЯЖИЙ ДАР СЕСТРИЦТВА НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

Наприкінці минулого тижня Сестрицтво передало на Будівельний Фонд парафії 1000.00 долярів. Це вже не перший раз наші працьовиті сестрички обдаровують свою Церкву наслідками праці своїх рук. Загальна сума їхніх пожертв складає на сьогодні справді величезну суму 4500.00 долярів. І це - лише гроші, що їх Сестрицтво прямо дарувало Церкві. Сюди не входять прибутки з парафіяльних імпрез (як от, храмового свята, загально-парафіяльних обідів, пікніків, забав, весіль тощо). Це - ще один переконливий доказ того, яку велику кривду завдають нашим сестричкам ті, які критикують їх і ширять про них усякі неправдиві чутки. Уже крайній час, щоб ці шкідливі напади назавжди припинилися, а всі галасливі критики прийшли і включилися в працю цієї вельми корисної нашої організації. СЕСТРИЦТВО ЗАСЛУГОВУЄ НА НАШУ НАЙГЛИБШУ ПОДЯКУ І ВСЕСТОРОННЮ ПІДТРИМКУ, І ЦЕ, НАРЕШТІ, ПОВИННІ ЗРОЗУМІТИ УСІ!

НОВИЙ ЧАС БОГОСЛУЖЕНЬ

Починаючи від сьогодні, відправи Божественної Літургії розпочинатимуться кожної неділі о 10-й годині ранку. Вечірні в суботу та напередодні великих свят будуть відправлятися о 6-й годині вечора.

ЩЕ ПРО ШКІЛЬНИЙ ПІКНІК

У 14-му числі "Парафіяльного Слова" було докладно описано, як відбувався пікнік Парафіяльної Школи, як відпочивали і розважалися на ньому наші парафіяни і гості. Сьогодні хочемо відзначити усіх тих, що їм треба завдячувати великий успіх цього пікніку. А таких було досить багато.

Насамперед, список жертводавців на буфет пікніку: 10.00 - п. Олена Гончар; 9.00 - п. Володимир Позняк; 6.00 - п-во Микола і Лідія Гриневич;,по 5.00 - п.п. Іван Андріюк, Марія Бульба, Марта Воронин, Мирослава Дмитріюк, Ірина Закусило, Марія Іваненко, Марія Лисак, Ляриса Лящук, Петро Маковський, Анатолій Остапчук, Ліна Пистрак, Таїса Потієнко, Магдалина Приходько, І.Трафальскі, Андрій Щербак, Олена Щербак; по 3.00 - Ніна Бідна, Олександер Воронин, Антоніна Мельник, Надія Усик; по 2.00 - Андрій Бульба, Мотрона Гайдаш, Григорій Гержан, Зіна Заєць, Анна Квартирук, Олекса Матвійчук, Одарка Михайленко, Микола Неліпа, Дмитро Опанащук, Гаврило Парнюк, Олександра Побивайло, Йосип Райнога; по 1.00 - О.Богомол, Іван Борідько, Констянтин Бульба, Володимир Герасименко, Емма Доценко, Григорій Козак, Єва Куява, Марія Лавринович, Марія Нечипорук, Микита Роляк, Єва Худа. По 5.00 пожертвували також п.п. Ніна Лиценко і Марія Матух, але їх було помилково пропущено у списку, виготовленому Батьківським Комітетом і додано пізніше.

Крім того, Григорій Марвін пожертвував 50 порцій смажених курей, п. Приходько - солодке печиво, огірки і баклажани, п. М.Хухря - торт, а п. Зіна Халупка - цигарки з України, які було розпродано за 1.80.

На льотерію пожертвували різні речі такі особи: Галина Андрійчук, Дарія Войтович, Олена Гончар, Мирослава Дмитріюк, Ірина Закусило, Анна Квартирук, Володимир Квартирук, Тетяна Кондратюк (подушку), Марія Лисак, Антоніна Мельник, Марія Олійник, Валя Опанащук, Люда Опанащук, Ганя Остапчук, Олександра Побивайло, Таїса Потієнко, Неоніла Филипів, Ірина Чмола, Василь Шарван і Люба Щербак. Радіо, яке було розігране в льотерії "Вгадування квасолі", пожертвував п. Юрій Потієнко. Пожертва на льотерію надійшла також від фірми меблів "Польонія".

В кухні та при буфеті працювали: Марія Бульба, Марія Гержан, Мирослава Дмитріюк, Зіна Заєць, Марія Іваненко, М.Гайдай, Наталка Марвін, Одарка Михайленко, Тамара Іващенко, Лукерія Швець, Ірина Закусило, Ганя Остапчук, Олена Гончар, Ніна Бідна і Надя Гончар.

При барі працювали: Анатолій Остапчук, Стефан Закусило, Григорій Гержан, Василь Іваненко.

Добровільні датки на будову школи і церкви збирали: Галина Андрійчук, Зіна Заєць, Сузанна Маковська, Леся Опанащук, Ліда Остапчук та Оленка Потієнко.

Квитки для буфету й бару продавали: Андрій Опанащук, Семен Нечипорук, Володимир Побивайло, Тимофій Рудай і Євген Филипів.

Провадили льотерії, гри та розваги: Галина Андрійчук, Мирослава Дмитріюк, Зіна Заєць, Михайло і Марія Лисак, Олександра Побивайло та Юрій і Таїса Потієнко.

Для повної картини цього успішного пікніку, треба було б подати ще фінансовий звіт, який уже Батьківським Комітетом виготовлений, але через недостачу місця, доведеться відкласти його до наступного числа.

ТІ, ЩО СПРИЧИНИЛИСЯ ДО УСПІХУ ЗАБАВИ

Може, декому здаватиметься, що в цьому числі забагато прізвищ поміщено? Нехай і так. Так уже обставини склалися, що доводиться всі списки друкувати заразом. Але нарікати на те не треба, а радше радіти, що люди працюють і є про кого писати. Дай, Боже, щоб і далі так було.

Братство і Сестрицтво просить, насамперед, подякувати всім тим, хто займався розповсюдженням квитків на забаву. А особливу подяку скласти пані Уляні Петручок, яка продала аж 58 квитків (і, здається, веде перед також у продажі льотерійних квитків на виграш телевізора). Крім того, п.п. І.Опанащукові, М.Різунові і Т.Рудаєві, які займалися квитками під час забави, та п.п. Й.Бучинському, С.Андрійчукові та І.Нестеренкові, які працювали у барі.

З подякою оголошують вони також список осіб, які пожертвували гроші на влаштування забави: Це: Іван Андріюк, Галина Андрійчук, Ніна Бідна, Тамара Вусата, Марія Гержан, Володимир Дзюба, Мирослава Дмитріюк, Зіна Заєць, Тамара Іващенко, Софія Кашпуренко, Григорій Козак, Марія Матух, Одарка Михайленко, Валя Опанащук, Таїса Потієнко, Анастасія Скрипка, Микола Стеценко, Мотря Тупицька, Надія Усик, Євген Филипів, Захарій Худий, Євдокія Чорнявська, Лукерія Швець і Василь Юрчишин.

Харчі на забаву жертвували: Євдокія Борідько, Людмила Козьмич, Лариса Лящук, Валентина Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Людмила Опанащук, Уляна Петручок, Надія Різун і Михайло Хухря.

На кухні працювали під час забави: Євдокія Борідько, Тамара Вусата, Єва Куява, Лариса Лящук, Надія Лобур, Валентина Маковська, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Людмила Опанащук, Уляна Петручок, Надія Різун та Ірина Чмола.

Усім їм, і від Братства та Сестрицтва, і від Парафіяльної Ради, і від усіх парафіян складаємо щиру подяку і признання.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 2 жовтня):

На будову нової церкви і школи:

Бобринський Олександер	5.00	(разом	5.00)
Борідько Галина	50.00	("	150.00)
Заєць Євдоким і Марія	100.00	("	500.00)
Іващенко Олексій і Тамара	50.00	("	350.00)
Любарівська Олександра	15.00	("	25.00)
Мартинюк Володимир і Маргарита	25.00	("	327.00)
Михайленко Петро і Євгенія	20.00	("	210.00)
Нестеренко Іван і Анна	100.00	("	500.00)
Олійник Олександер і Марія	10.00	("	70.00)
Стеценко Іван і Анна	20.00	("	320.00)
Усипенко Іван	100.00	("	450.00)

Филипів Євген (замість праці на будові) - 20.00

Останні числа "Парафіяльного Слова" довелося випускати в дуже тяжких умовах неймовірно обмеженого часу, а тому неминуче вкралися прикрі технічні помилки. Ще нічого, коли під час друкування на машинці замість однієї літери ударено було іншу: то можна зрозуміти. Але коли, наприклад, пані Єва Куява, пожертвувавши на Будівельний Фонд ще 10.00, прочитала в "Парафіяльному Слові" що і разом вона пожертвувала 10.00, то то вже прикро. Насправді п. Куява уже пожертвувала аж 310.00 доларів - величезний дар, коли взяти до уваги, що вона - вдова і живе не в розкошах. Щиро просимо вибачення за цю прикру помилку...

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО
ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА, НЬЮ ЙОРК

№ 17 13 ЖОВТНЯ 1968 Рік 1

ПІД СВЯТИМ ЇЇ ОМОФОРОМ

"Радуйся, Вельмилюбная, що Своєю Покровою всіх нас покриваєш.
Радуйся, Благословенна, що скорботний наш світ у тузі відвідуєш.
Радуйся, Надіє всього світу.
Радуйся, вічна Заступнице душ наших..."

(З акафисту Пресвятій Богородиці, Світлій Оселі вигнанців бездомних).

Шість разів кожного року Свята Православна Церква урочистими святкуваннями вшановує Матір Божу. Свята ці, від Різдва Богородиці починаючи і днем Її блаженного Успіння кінчаючи, нагадують нам про головні події життя Пречистої Діви, що таке велике значення мали в ділі нашого спасіння.

Тільки одне з цих великих свят являє собою певний виняток, бо не має безпосереднього зв'язку із земним життям Діви Марії, а присвячене згадці про подію, що сталася через кілька століть після Її Успіння. Проте, змістом своїм воно охоплює усі часи історії християнства, а також охоплюватиме життя Христової громади і в усі грядущі віки, аж до приходу Вічного Божого Царства. Свято це, що його особливо любить і шанує наш український народ, є день Покрови Божої Матері.

Скінчивши шлях Свого земного життя, Пресвята Богородиця відійшла на небеса, щоб стати першою між тими, що унаслідували Небесне Царство і участь у славі Божественного Її Сина, Господа нашого Ісуса Христа. Але, перебуваючи серед безмежної радости райського життя, Вона не забула про наш світ і про людей у ньому, що їх Їй, як дітей, передав Спаситель Христос, умираючи на хресті. "Сину, це - Мати твоя", - промовив Він до Св. Апостола Іоана, а заразом і до всіх нас. Відтоді стала Вона Матір'ю і Заступницею усього світу.

Коли ми відкриємо сторінки церковної історії чи заглибимося в життя святих праведників, ми не зможемо не звернути уваги на те, як небесне заступництво Богоматері діяло і діє у нашому світі у всі часи, у найрізноманітнішим місцях, за всяких обставин. Вона у видіннях являлась мученикам за Христову віру, щоб зміцнити їхню мужність і злагіднити тяжкі страждання словом утіхи і надії. Вона приходила на допомогу тим, що боролися із, здавалось, непереборними спокусами і давала їм силу для остаточної перемоги. Утішала тих, хто впадав у зневіру і втрачав надію. Допомагала тим, хто цієї допомоги найбільше потребував.

Ці окремі свідчення істориків і святих отців, зібрані разом, говорять про постійну, неперестанну молитовну допомогу і заступництво Божої Матері над нашим світом уже від найдавніших часів християнства. А на початку X-го століття сталася подія, яка засвідчила це з такою силою, що відтоді Православна Церква згадує її щороку святом Покрови Богоматері.

Це було в 903 році у Царгороді. Столиця вселенського Православія перебувала у великій небезпеці. Фанатичні орди жорстоких сараценів оточи-

ли місто з усіх боків, і бої велися вже біля мурів його. Тисячі людей, мешканців міста, з жахом чекаючи що ось-ось сили оборонців не витримають навали ворога, а тоді - о, страшна доля переможеного! - зібралися у великому Влахернському храмі і гаряче молили Бога і Пречисту Богоматір про порятунок. Мало ким помітні, серед цієї великої маси народу, стояли у темному закутку храму, святий праведник Божий Андрій та учень його Епіфаній. У своєму житті св. Андрій нераз переживав найвище блаженство єднання з Богом усім своїм єством і душею і за праведність свою наділений був даром прозорливости. У цей тяжкий для Царгороду час, він знову злився воєдино із Своїм Творцем у святій молитві і, як і всі інші, молився за спасіння міста від лютого ворога. І ось несподівано, о 4-й годині ранку, неземне світло осяяло склепіння храму, і св. Андрій та учень його духовними очима своїми побачили Пречисту Діву Богородицю.

Оточена ангелами, пророками і святими, Вона простувала у повітрі від головних дверей храму до амвону. Схиливши коліна, довго молилась, сльозами обливаючи Своє пречисте лице. А потім, знявши з Себе велике покривало, що його носила на голові, розпростерла його над усіма вірними. Довго стояла Вона так над Своїми дітьми, обіцяючи їм визволення від напасти. Довго з побожним острахом дивились на це світле видіння Божої Матері праведні мужі. Коли ж відійшла Вона, і покрова Її стала невидимою.

Невимовна радість наповнила присутніх, коли вони довідались про явлення Богоматері. Вістка про це миттю рознеслась по всьому місті, досягла і мужніх оборонців його, і ті, немов би обдаровані надприродньою силою, кинулись на ворогів і відігнали їх від мурів столиці. Царгород був врятований.

Через неповне століття після того, Христова віра засяяла і на землях нашої батьківщини України-Руси. Український народ прийняв від матірньої Візантійської Церкви вчення, богословську науку, богослужбовий чин, церковний спів, літературу і взагалі все, чим тоді була багата Східня Православна Церква. Прийняв глибоко своєю щирою душею, і всією істотою своєю полюбив. З особливою ж любов'ю сприйняв і поширив він побожну пошану до Богоматері, що так властива була Православному Сходові. І не дивно. Бо вже з найдавніших часів своєї історії, український народ глибоко шанував і високо ставив Матір. Пошана до жінки взагалі, а до Матері зокрема - це одна з кращих рис, що ніколи не згасали в українській душі.

То ж, люблячи Матір земну, скільки більше полюбив наш народ Матір Божу, Заступницю і Покровительку знедоленого світу! Св. Володимир Великий, збудувавши величний храм у Києві (першу церкву, збудовану на нашій землі українським князем), присвятив його Пречистій Богоматері (церква Десятинна). На честь Богоматері у тому ж Києві виріс неперевершений своєю величчю Києво-Печерський манастир, який віками був джерелом віри, науки і культури для нашого народу і багатьох сусідніх народів. На честь Богоматері виросла, вже в пізніших часах, інша святиня Українського народу - Почаївська Лавра і безліч храмів по всіх закутках нашого Краю. Славне запорізьке козацтво - лицарі-охоронці віри і свого народу - вибрали за свою Покровительку Пречисту Діву Марію. Церква Св. Покрови і славний образ Її на Запорізькій Січі були для них Влахернським храмом Царгороду. Свято Покрови, яке навіть у греків, що, здавалось би, найбільше мали би підставу його святкувати, втратило протягом віків своє місце і значення серед інших свят - це одне з найбільших свят на Україні.

День, що його ми сьогодні святкуємо - це свято нашої надії. Наше життя на землі не завжди легке. Не раз стаємо ми перед обставинами, які ведуть нас до зневіри, до відчаю і безнадійности. Тяжко бачити па-

нування зла у світі. Часто тяжку боротьбу доводиться зносити, щоб утриматися на шляху правди і не зійти на "легкий" шлях, що ним ідуть так багато людей, хоч кінець цього шляху - і неминуча загибіль. Та серед цієї боротьби, серед тріюмфальних вигуків зла і кривди, несучи тяжкий хрест свого земного життя, ми не захитаємося, не втратимо віри, не увігнемося перед неправдою, коли перед нашими духовними очима стане Влахернський храм і Пречиста Мати з розпростертим святим Її омофором. Її материнські молитви повсякчасно линуть до Господа, а Її заступництво - над нами кожної хвилини нашого життя. У цій глибокій вірі і непохитній надії ми можемо без вагання і остраху дивитися у своє майбутнє. Коли з нами Бог і молитовне заступництво Святої Матері - і ворота пекельні не подолають нас!

Радуйся, Мати Божа, Діво Пренепорочна!

Всенічна напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці буде відправлена в неділю увечорі в 6-й годині. Початок Божественної Літургії в день свята - о 10-й годині ранку.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Контрактор, який покривав дах, інсталював також дощові ринви. На цьому тижні закінчено плянування електричної інсталяції, і ця дуже важлива робота може розпочатися з дня на день. Почато працю над сходами, що вестимуть униз до школи. Все було б дуже добре, якби не велика проблема з фінансами. Про це - нижче.

ЩО ДАЛІ?

Будівельний Комітет подає до відома всіх парафіян, що досі було витрачено такі суми на будову нової церкви і школи:

1. Заплачено готівкою за будівельний матеріял, копання ями та різне..... 5578.24
2. Заплачено (частково) контракторові за водопровод, опал, газ та каналізацію..... 2000.00
3. Заплачено контракторові за покриття даху та інсталювання ринв з трубами..... 765.00

Разом заплачено готівкою 8343.24

Це - всі витрати, які було зроблено до 6 жовтня 1968 року включно. Крім того, згідно з контрактами, Будівельний Комітет має заплатити за вже виконані роботи і матеріял 2877.00. Таким чином, будова, якою ми її бачимо на сьогодні, коштує (включаючи матеріял і роботу контракторів), $ 11,220.24.

Дальші праці будуть провадитися лише в міру надходження грошей, бо фонди Будівельного Комітету вже на вичерпанні, а будову було вирішено провадити лише на основі розплати готівкою. Отже, майбутнє нашого великого задуму залежить ТІЛЬКИ ВІД НАС САМИХ. Парафіяльна Рада і Будівельний Комітет закликають, отже, усіх парафіян, які ще не сплатили своїх зобов'язань, щоб зробили це негайно. Крім того, просимо усіх, хто має можливість, сплачувати свої вкладки на Будівельний Фонд і за наступний рік, два або й більше, щоб збільшити можливості продовжувати працю і довести її до успішного кінця. КОЖЕН, ХТО МОЖЕ ДОПОМОГТИ СПРАВІ БУДОВИ, НЕХАЙ ЦЕ ЗРОБИТЬ!

ПІВРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПАРАФІЇ

На своєму останньому засіданні 7 жовтня, Парафіяльна Рада ухвалила скликати чергові півріччні Загальні Збори членів Парафії на день 3 листопада. Нормально такі півріччні Збори відбуваються в червні або в липні,

але тому, що цього року річні Загальні Збори складались із двох частин, і остання відбулась лише 5 травня, то силою обставин довелось і дату піврічних Зборів пересунути на пізніше. Підкреслюємо, що це - виняток, і що наступні річні Загальні Збори відбудуться у звичайний час.

Серед справ, які будуть розглядатися Загальними Зборами, є: звіт Будівельного Комітету по будові парафіяльної залі і Комісії по прийняттю цієї залі; звіт Будівельного Комітету по будові нової церкви і школи; сплата позички; затвердження нових членів та остаточне вирішення справи суспендованих членів. Повідомлення про Загальні Збори з точним порядком денним буде своєчасно вислано всім членам парафії.

ТЕ, ЩО ВАРТЕ ПОХВАЛИ І ЗАОХОЧЕННЯ

Якщо ще комусь потрібно нових аргументів щодо важливости і потреби існування при нашій парафії Школи, то він не міг не зауважити одного дуже переконливого такого аргументу під час Богослуження минулої неділі. Серед хористів, які своїм співом звеличували Божественну Літургію, були чотири наші "Троянди" - дуже співучі і обдаровані гарними голосами школярки і члени вокальної групи Ніна Закусило, Оля Мельник, Ліда Остапчук і Оленка Потієнко. Співала також маленька школярка Надя Остапчук, яка лише до другої кляси ходить і до "Троянд" ще не доросла, але безумновно колись прилучиться до них. Участь у церковному хорі - це дуже похвальна річ, а заразом і річ дуже корисна, бо привчає дітей до богослужбового співу, навчає їх любити наші чудові церковні мелодії, збагачує їхню мову, а головне - дає їм можливість брати активну участь у Богослуженні. Отож, нехай замовкнуть ті, які пророкують майбутню втрату наших дітей для українського народу і Церкви! Вони назавжди залишаться українцями, вірними своїй Церкві, якщо ми їх так виховаємо дома і у школі.

"Троянди", які співали, заслуговують на похвалу і заохочення. Хочемо, щоб вони стали постійними членами хору, а також щоб і інші "Троянди" пішли за їхнім прикладом, а усі разом щоб вони привели ще й інших своїх товаришів і товаришок.

Користуючись цією нагодою, хочемо відзначити також факт, що Школа дала нам також нових, так дуже потрібних при Богослуженні, вівтарних хлопчиків - Віктора і Юрка Закусила та Василя Потієнка. Уже під час кількох Богослужень вони пильно і дбайливо виконували свої обов'язки, придивлялися, училися, а до того ще й дуже гарно виглядали у своїх стихарчиках. І їм треба висловити признання і побажати, щоб ще і інші хлопчики їхнього віку або й трохи молодші чи старші, прилучилися до них і навчалися, як прислуговувати біля Божого Престолу.

ШЛЯХЕТНИЙ ЖЕСТ

На останніх батьківських зборах, що відбулися 22 вересня, учителі Парафіяльної Школи Юрій і Тася Потієнко заявили, що, з огляду на будову нової церкви і школи, вони відмовляються від платні за науку в Школі, щоб тим самим дати можливість більше грошей скеровувати на Будівельний Фонд. Цей шляхетний жест наших відданих учителів і дуже активних у всіх ділянках життя громади парафіян, заслуговує на глибоке признання усіх нас і щире СПАСИБІ!

НОВІ ЧЛЕНИ ПАРАФІЇ

Парафіяльна Рада розглянула заяву про прийняття до членів парафії від п. Володимира Филипова, що недавно переїхав сюди з Філядельфії до сина Євгена і одноголосно ухвалила його прохання задовольнити. Було також розглянуто заяву п. Івана Чорногорця, який вибув з парафії чотири роки тому, але зв'язку з нею не переривав і багато праці поклав

при перебудові парафіяльної залі і працює й тепер при будові нової церкви і школи. Вкладки за минулі роки п. І.Чорногорець обіцяв заплатити повністю. І його заяву Парафіяльна Рада одноголосно ухвалила задовольнити.

Сердечно вітаємо цих наших нових парафіян і бажаємо їм щасливого, радісного і плодотворного життя у Христовій громаді нашого міста.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ІЗ ПІКНІКУ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ:

Прибутки:

1. Пожертви (грошеві) на буфет	152.00
2. Збірка пожертв на будову (замість вступу)	170.99
3. Льотерії:	
Фантова	100.85
Вгадування квасолі	13.50
Колесо Щастя	26.67
За подушку	28.25
Зібрано за торт	7.50
4. З продажу цигарок (з України)	1.80
5. Прибуток з буфету та бару	855.25
Разом	1356.81

Видатки:

1. На харчі для буфету й обідів	145.56
2. За горілку, пиво, соду	233.23
3. Ліцензія на пиво	20.00
4. Пікнікова посуда	19.87
5. Нагороди за гри	10.00
6. За квитки	2.00
7. За оркестру	14.75
8. Лід	3.00
Разом.....	448.41
ЧИСТИЙ ПРИБУТОК	908.40

Варто відзначити, що, включаючи цей останній дар на Будівельний Фонд нашої парафії, Парафіяльна Школа вже внесла на будову величезну суму $ 3203.89, яка (це цікавий збіг обставин) приблизно покриває дотеперішні видатки на ту частину будови, де буде міститися Школа. Таким чином, можна було б сказати, що Школа сама себе будує, хоч це було б не цілком вірно: МИ ВСІ РАЗОМ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ БУДУЄМО І ЦЕРКВУ І ШКОЛУ, бо і та і друга нам конче потрібні!

ПОПРАВКИ, ДОПОВНЕННЯ...

Це не дуже приємний факт, але поправки, зміни і доповнення складають майже невідмінну частину нашого бюлетеню. Деякі помилки стаються через недогляд при друкові, але більшість виникає через те, що списки або інформації, які передаються до друку, часто буають неповні або помилкові. Особливо прикро, коли на помилки, що виникли таким способом, звертають нам увагу через кілька тижнів після того, як вони були надруковані. Просимо, щоб надалі уникнути цього і ЛІКВІДУВАТИ відділ поправок, всі інформації ПИЛЬНО ПЕРЕВІРЯТИ ПЕРЕД ТИМ, ЯК ПЕРЕДАВАТИ ЇХ РЕДАКЦІЇ.

А тепер поправки і доповнення: до ч.13 - У День Праці серед сестричок, які працювали, була також п.Настя Неліпа. До ч.16 - на пікніку Парафіяльної Школи серед тих, що провадили льотерії та розігравки, були п.п. Надія Усик і Неоніла Филипів; до жертводавців на забаву Братства і Сестрицтва треба додати п.П.Тупицького, який подарував для льоте-

рії пляшку "Canadian Club" і пані матушку Євгенію Лящук, яка подарувала для цієї ж мети розкішний торт.

З чисто технічних причин, список парафіян, які працювали на будові в місяці вересні, буде поміщено в наступному числі "Парафіяльного Слова". Дуже просимо вибачення за цю непередбачену затримку!

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 9 жовтня):

На будову нової церкви і школи:

Андріюк Іван і Галина	50.00	(разом 350.00)
Бублик Микола і Анна	60.00	(" 360.00)
Гайдаш Мотря	15.00	(" 175.00)
Данилюк Катерина	25.00	(" 175.00)
Згибай Олекса і Марія	10.00	(" 133.00)
Макуха Петро і Анна	49.00	(" 350.00)
Тупицький Володимир і Анна	25.00	(" 200.00)
Двигун Василь	200.00	

Замість праці на будові:

Гайдаш Мотря	30.00	(" 50.00)
Козак Григорій	10.00	

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Братство Св. Андрія Первозванного ухвалило на своєму останньому засіданні, асигнувати 10.00 на пресовий фонд "Парафіяльного Слова". За це зрозуміння Братством значення для громади друкованого слова та матеріяльну й моральну підтримку, складаємо членам його щиру подяку. Дякуємо також усім парафіянам за добровільні пожертви на пресовий фонд, що вони їх складають щонеділі, беручи свої примірники бюлетеня. Завдяки їм, а також і окремим жертводавцям, "Парафіяльне Слово" має змогу існувати фінансово самостійно, не шукаючи дотацій від Парафіяльної Ради, для якої, в час будови, кожний доляр має величезне значення. Сподіваємося, що така підтримка з боку парафіян буде й надалі, а ми будемо робити все, що в наших силах, щоб "Парафіяльне Слово" ставало ще цікавішим і багатшим як формою так і змістом.

ДИТЯЧА ЗАБАВА

27 жовтня, о 3-й годині пополудні, у нашій парафіяльній залі відбудеться ТРАДИЦІЙНА КОСТЮМОВА ЗАБАВА для всіх дітей парафії. Влаштовує її Батьківський Комітет Парафіяльної Школи і обіцяє, що кожний, хто на забаву прийде (і то не тільки діти, а й молодь і старші) проведуть час дуже приємно, цікаво і весело. Буде смачний буфет (це вже традиція), відбуватимуться різні гри, льотерії, забави, несподіванки. Прийдіть, і напевне будете з того дуже задоволені!

ПОТРІБНА ДОПОМОГА!

Перед тим, як остаточно "пройде літечко і настануть холода", конче треба прочистити наш дрімучий ліс наліво від пікнікової площі і упорядкувати його так, щоб на нього можна було не тільки з приємністю дивитися (зараз не можна!), а й користуватися ним. Отже, Парафіяльна Рада просить усіх, хто лише може, устати в суботу, 19 жовтня, раненько, взяти з собою (якщо є) добру сокиру, а як немає, то й так, і прийти до Осередку годину на 9-ту ранку. Якщо збереться достатня кількість людей (а добру погоду Парафіяльна Рада вже замовила), то роботу можна буде скінчити досить скоро і без великого перепрацьовання. А тоді ми вже будемо хвалитися, що і заля у нас є, і дім для священика, і церква скоро буде, і пікнікова площа є, і паркувальна площа, І ЛІС (а не хащі).

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА, НЬЮ ЙОРК

№ 18 | 20 ЖОВТНЯ 1968 | Рік 1

НА СВЯТІ В БАВНД БРУКУ

Щорічні урочистості в Бавнд Бруку з нагоди закінчення все нових і нових етапів розбудови нашого Церковного Осередку в Америці і Церкви-Пам'ятника, мають свій певний чар. Як колись на Україні відпусти у великих центрах релігійного життя, вони щоразу притягають великі маси православних українців зблизька і здалека. З'їжджаються вони сюди, щоб відзначити нові досягнення нашої Церкви; подякувати Богові у спільній молитві за Його добродійства; подивитися, які зміни сталися в Осередку від останніх їхніх тут відвідин; помолитися над місцем вічного спокою своїх рідних; і - не менш важливо - побачитися і поговорити з друзями і знайомими з інших місцевостей.

Варто було б, щоб такі урочистості влаштовувано було кожного року, без уваги на те, чи буде якась нагода у вигляді посвячень ще якихось доповнень до Церкви-Пам'ятника чи нових закладів в Осередку. Можливо, навіть варто було б обрати якийсь певний день у році і влаштовувати тоді релігійно-духовні здвиги православних українців Америки. Бо саме тут, як ніде, вірні нашої Церкви можуть вийти поза вузькі рамки своїх парафій і побачити ті парафії і самих себе в зовсім іншій перспективі - як живі й діючі клітини УСІЄЇ великої соборної Церкви нашої. А це має неоціненне значення.

На цьогорічну урочистість минулої неділі - посвячення іконостасу Церкви-Пам'ятника прибуло з нашої парафії близько двадцяти осіб, в тому числі і всі три наші матушки. Поїхало б, можливо, й більше людей, - може й автобус можна було б замовити, - але якби ж то нас повідомили про те раніше! А то якраз на суботу перед здвигом заплянновано було вже досить давно першу осінню забаву парафії (відкликати не було вже як), та й будова не давала можливости багатьом нашим парафіянам поїхати.

Погода в неділю була напрочуд гарна. Сонце весело грало на багатобарвному килимі осіннього листя на деревах, ще збільшуючи красу цього чудового дня. Вже з раннього ранку на тимчасову паркувальну площу за цвинтарем почали з'їжджатися численні авта і автобуси. Вірні приїжджали групами, родинами, а то й цілими громадами. Виходили з авт і в першу чергу звертали свої очі на величну Церкву-Пам'ятник в далині. "Вона ще краща, як я уявляв собі", - каже один чоловік недалеко нас, який, мабуть, вперше її побачив.-"А хрести її наче аж до самого неба досягають..."

Поодинці, парами і групами простують люди до Церкви. Дехто спиняється, щоб помолитися над знайомою могилою або подивитися на особливо цікавий пам'ятник. Потім ідуть далі, туди, куди кличе дзвін. На жаль, місце у храмі мають тільки ті, що прийшли дуже рано. Церква-Пам'ятник - монументально велика ззовні, але всередині рішуче замала (хто знає, чи й сотня людей може там поміститися...) Дехто пробує йти на хори, але й там місця дуже обмежені, і багатьом доводиться лише слухати, але не бачити. Більшість присутніх на урочистості навіть не пробують іти всередину. Вони слухають Богослуження надворі, через голосники, розставлені по всій площі Осередку.

Бачити новий іконостас могли в цей час, очевидно, лише ті, що пот-

рапили в Церкву завчасу та ще й якось протиснулися наперед. Враження від нього? Ті, що звикли до багатоярусних іконостасів у церквах на Україні або й у багатьох церквах на чужині, були, можливо, до певної міри розчаровані. Ярусів тут не було. Бачили вони розкішні райські двері, помісні образи, дуже цікавий образ Тайної Вечері, Нерукотворний образ і, ніби на висячому карнизі, окремо від головної будови іконостасу, образи дванадцяти Апостолів. Не було тут, як у багатьох інших іконостасах, ні дванадесятих свят, ні пророків. Але й ті, що були трохи розчаровані, напевне, не були незадоволені. Бо вони розуміли, що такої форми іконостасу вимагала архітектура Церкви-Пам'ятника. А високомистецьке виконання образів і розпису (робота відомого художника Петра Холодного і скульптора А.Дарагана), за традиціями і стилем давнього українського релігійного мистецтва, настільки полонило і приваблювало, що про яруси просто забувалося. Думка мимоволі линула до далекого Рідного Краю та до величних храмів у ньому, мистецьку красу яких прагнули бодай частково відтворити у Церкві-Пам'ятнику її будівничі.

А потім - панікадило. Повішене в самому центрі храму над аналоєм, воно викликало загальне захоплення своєю масивною красою. Кажуть, що зроблене воно з чистого срібла і позолочене та, здається, привезене з Греції. Це - подарунок Церкві-Пам'ятникові від Об'єднання Українських Сестриств. Отак, завдяки незчисленним жертвам вірних нашої Церкви, збагачується і зростає в красі наша святиня в Бавнд Бруку. І, дивлячись на це все, мимоволі приходить на думку: а це ж усього якихось 16 років тому на цьому місці стояв серед поля великий білий хрест, а велика громада вірних нашої Церкви, небагата тоді ще матеріяльно, але багата духом і вірою, молилася, щоб Господь допоміг здвигнути стіни цього храму. Як же це недавно було!..

Божественну Літургію служать соборно всі три наші архипастирі на чолі з Блаженнішим Митрополитом Іоаном. Пізніше, уже після Служби, ми будемо говорити один одному, які то чудові облачення у них були, яка урочиста і довга соборна архиєрейська відправа, як тісно було священикам, що сослужили архиєреям (а було їх, здається, з 20), як гарно співав хор громади при Осередку в Бавнд Бруку під умілим керівництвом диригента Леоніда Харченка. Будемо згадувати, як нагороджували митрою нашого колишнього настоятеля о. прот. П.Фалька, і як його матушка, що з самого ранку продавала церковно-релігійну літературу в наметі біля Церкви, заклопотано шукала перед тим заступницю для себе, щоб могти бути присутньою під час цієї визначної події. А потім - як відбувалося посвячення іконостасу і, нарешті, величний хресний хід навколо Храму.

(Закінчення в наступному числі)

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

На минулому тижні контрактор приєднав воду і газ із парафіяльної залі до водопроводної та газової системи нової церкви та школи. По початку тижня було також приєднано електику, і тепер уже нова будова світить вогнями до пізнього вечора, а наші будівничі, забуваючи про час і втому, працюють, проводячи електрику до школи. Зроблено і сходи на хори та до школи, і хоч кажуть, що потрібні будуть у тому деякі зміни, а все ж тепер по дошках уже не треба ходити.

Отже, робиться все, що лише можливо. Ще раз треба з глибокою подякою відзначити величезну жертвенність багатьох наших парафіян, які присвячують багато годин тяжкої праці на будову. Коли б не вони, то не знати, чи за існуючі кошти контрактори й до даху б іще добралися... Список парафіян (і навіть не-парафіян), які працювали на будові минулого місяця, подаємо в цьому числі. І надіємося, що черговий список - тих, що працюють цього місяця - буде теж не менший.

НАШІ БУДІВНИЧІ (ЗА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ)

Андрійчук Сергій	4.5	Маковський Петро	66.0
Бідний Петро	2.0	Михайленко Антон	10.0
Борідько Іван	9.5	Неліпа Микола	20.0
Брегеда Василь	22.5	Нестеренко Іван	42.5
Бульба Андрій	66.0	Овчаренко Григорій	15.5
Бульба Констянтин	1.0	Опанащук Іван	129.5
Бучинський Іван	7.0	Опанащук Павло	33.0
Бучинський Йосип	85.0	Остапчук Анатолій	67.0
Воронин Олександер	8.5	Остапчук Ганна	8.0
Вусатий Євген	9.5	Петручок Максим	21.5
Гержан Григорій	5.0	Різун Михайло	13.5
Гончар Левко	21.0	Рудай Тимофій	5.0
Гончар Мусій	9.5	Стеценко Іван	6.0
Доценко Іван	15.5	Супрунович Олександер	7.5
Заєць Федір	21.5	Ткачук Олександер	22.5
Закусило Стефан	13.0	Тупицький Володимир	16.5
Згибай Олекса	25.5	Усипенко Іван	111.0
Іващенко Олексій	14.0	Худий Захар	23.0
Кашпуренко Іван	12.5	Царик Леонід	41.0
Козьмич Іван	13.5	Чорногорець Іван	7.0
Кондратюк Кирило	22.5	Швець Микола, ст.	2.5
Лобур Петро	57.5	Шумський Михайло	7.0

До цього ще треба додати 4.5 години, пророблені паном І.Усипенком ще в серпні місяці, які не були подані в минулому списку.

І ще раз - СЛАВА І ЧЕСТЬ НАШИМ БУДІВНИЧИМ!

РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ - ДЛЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ

Український Робітничий Союз, який завжди прихильно ставився до нашої громади, а особливо її Парафіяльної Школи, подарував минулого тижня 100.00 долярів на дальшу розбудову Парафіяльної Школи. До цієї організації, яка має при нашій парафії відділ 145-й, належать чимало наших парафіян, які знаходять там не тільки можливість забезпечити своє життя асекураційними грамотами, але й підтримку та допомогу у випадку потреби. Варто, щоб ще й інші члени нашої громади включилися до цієї вельми корисної організації. Всі інформації охоче дасть секретар відділу, п. Тимофій Рудай (884-2132).

А за цінний дар для нашої Школи - щира подяка!

УРОЧИСТОСТІ В СУСІДНІХ ГРОМАДАХ

Сьогодні парафія Св.Покрови у Рочестері вшановує день свого храмового свята. Після архиєрейського Богослуження, відбудеться святковий обід, на який Настоятель і Парафіяльна Рада Св.Покровської парафії запрошують усіх бажаючих і з нашої громади. Адреса церкви в Рочестері: 1021 Clinton Avenue North, Rochester, N.Y.

Приблизно в той же час у Гемілтоні (Канада) відбудеться ювілейне святкування 50-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що його влаштовують спільними силами громади Гемілтонської місійної округи. Урочистість відбудеться о 2-й годині по полудні у приміщенні Scott Park Secondary School Auditorium, 1035 King Street East, Hamilton, Ont.

До програми ювілейного святкування належить: соборний молебен, що його відправить духовенство місійної округи й гості з інших місцевостей; доповідь одного з перших будівничих Канадійської Церкви о.протопресв. Петра Самця та великий концерт хору православної молоді під керівництвом п. Нестора Олійника.

НОВИЙ ЄПИСКОП НАШОЇ ЦЕРКВИ

Уже під час друкування цього числа "Парафіяльного Слова" прийшла до нас вістка про те, що Собор Єпископів нашої Церкви, який відбувся 13 жовтня в Бавнд Бруку, вирішив висвятити на єпископа о. архимандрита Іова Скакальського та призначити його духовним провідником православних українців у Південній Америці. Рукоположення о. Іова відбудеться в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку в неділю 10 листопада цього року.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРО ДИТЯЧУ ЗАБАВУ!

За кілька днів перед тим, як "маски" найрізноманітніших видів і форм почнуть ходити від хати до хати в ніч на "Halloween", вимагаючи солодощів і різних дрібних подарунків, Парафіяльна Школа, за вироблену вже традицією, влаштує ДИТЯЧУ КОСТЮМОВУ ЗАБАВУ. Відбудеться вона 27 жовтня, о 3-й годині пополудні у нашій парафіяльній залі. Забава називається дитячою, але Батьківський Комітет, який її влаштовує, запевняє, що і молодь, а навіть і старші парафіяни та гості, матимуть з неї багато задоволення. Отже, вони запрошують усіх!

ПІВРІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ НАШОЇ ПАРАФІЇ

На початку майбутнього тижня кожний парафіянин одержить по пошті повідомлення про піврічні Збори нашої парафії, де буде подано порядок денний та всі інформації щодо проведення Зборів. Парафіяльна Рада просить усіх членів нашої громади протягом наступних двох тижнів, які відділяють нас від Загальних Зборів, заплатити всі заборгованості, які вони ще, можливо, мають, а також наперед добре передумати все, що торкається порядку денного, щоб під час зборів вони могли висловлюватися ясно і чітко.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 16 жовтня):

На будову нової церкви і школи:

Вусатий Євген і Тамара	50.00	(разом 400.00)
Кашпуренко Іван і Софія	10.00	(" 241.00)
Василевська Віра	100.00	
Позняк Володимир	10.00	(разом 75.00)

У ШПИТАЛІ Міллард Філмор, у кімнаті 2228, перебуває тепер наш недужий парафіянин п. Федір Щербак. Щиро бажаємо йому скорого видужання і повороту додому, а всіх знайомих закликаємо відвідати і потішити хворого.

ОСТАННЯ НАГОДА ПРИДБАТИ КВИТКИ НА ТЕЛЕВІЗОР

До Дня Подяки, коли під час святкового обіду буде розіграно телевізор, залишилося ще більше, як місяць, але квитків уже зосталося зовсім небагато. Отже ті, що мали намір "колись" собі квитки купити, повинні по-справжньому поспішити зробити це, бо скоро їх уже не буде. Прохання до всіх парафіян, які взяли квитки на розпродаж і ще не розрахувалися, зробити це по можливості якнайскоріше, щоб Сестрицтво мало вже повну уяву щодо успіху їхнього задуму. З усіма справами й запитами звертатися до матушки Антоніни Мельник.

ПРИДБАЙТЕ І ПРОЧИТАЙТЕ "СОБОР"!

У нас залишилося ще кілька примірників книжки О.Гончаря "Собор", у якій по-мистецькому змальовується життя сучасної України і переживання, мрії та прагнення людей, що там живуть. Книжка робить незабутнє враження, і ми її всім щиро радимо набути і прочитати. Ціна - $ 2.00.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО - ЧІКТОВАГА, НЬЮ-ЙОРК

№ 19 | 27 ЖОВТНЯ 1968 | Рік 1

О. Кобець

ЖИВІМ У ЗГОДІ!

Мені здається, що найбільше лихо на землі - це незгода між людьми. Сам Ісус Христос навчав і заповідав нам жити дружно, щоб люди були, наче брати рідні між собою, щоб кожний любив свого ближнього, як самого себе.

А насправді люди в світі не тримаються того святого заповіту.

І то не тільки ті, що ісповідують іншу, нехристиянську віру, а й самі християни не живуть між собою дружньо, не люблять своїх ближніх, як самі себе, а сваряться, ворогують, воюють між собою, винищують одні одних, руйнують багато всякого добра, що повстало на землі тяжкою працею.

А тим часом, коли ми придивимося хоч би до життя тварин, то побачимо, що хоч так само йде між ними віковічна ворожнеча, породжена дикими інстинктами і не спинювана розумом (бо тварини керуються в своїй поведінці не розумом, а інстинктами-почуттями), та бувають пригоди, коли й тварин єднає спільне горе, якесь спільне нещастя, і вони перестають ворогувати й ненавидіти одне одного.

От візьмемо, наприклад, велику повінь, що, як потоп, раптом заливає великі простори на землі; руйнує й нищить людські оселі, трощить ліси, винищуючи все живе. Тоді тварини, тікаючи в великому страху від смертельної небезпеки, часом збігаються на якомусь підвищеному острівці, де вода не досягає. Збігаються і вовки, і лисиці, і собаки, і коти, і курочки, і овечки, і малі ягнятка і там спільно, в гурті, пересиджують нещастя. І поки вони всі в небезпеці від розлитої широко навколо бурхливої води, сидять мирно і дружньо. Вовк забуває на той час, що ось перед ним мале ягнятко, яке б він одразу в звичайних умовах роздер та поласував свіжим сніданком, лисиця не кидається на курочку, щоб її пошматувати та з'їсти; собака мирно і тихо сидить поруч кота.

Чи не було б добре, коли б люди на нашій землі взяли собі приклад із цих тварин? Коли б люди, відчувши, що ворожнеча, сварки і незгоди ведуть їх до такого нещастя, до якого тварин доводить повінь - хоч би до якоїсь атомової війни, що загрожує знищити, як кажуть, увесь світ, - коли б усі люди це відчули та зрозуміли, то й вони перестали б ворогувати, а наслідували б святі заповіти християнської віри: ЛЮБИ БЛИЖНЬОГО СВОГО, ЯК САМОГО СЕБЕ. А тоді на всій землі настав би справжній рай.

НА СВЯТІ В БАВНД БРУКУ
(Закінчення)

Богослужбові відправи кінчаються. Багато людей знадвору йде тепер до середини Церкви-Пам'ятника, щоб і собі оглянути все, що в ній є цікавого. Дуже часто чути, як потім запитують одне одного: "Ну, а Вам як подобалось?" І звичайно після того починається жвавий обмін думками, а часом і гарячі дискусії.

Додому відразу після Богослуження не їде майже ніхто. Навпаки, приїжджають все нові й нові авта й автобуси, і кількість людей на площі

Осередку що далі то зростає. Хто голодний - поспішає до провізоричної їдальні в залі біля друкарні, де місцеве Сестрицтво приготувало смачний обід і закуски. Перекушуємо і ми, ні на хвилину не припиняючи розмов, бо знайомі, декого з яких не бачили уже роками, зустрічаються на кожному кроці.

На запрошення одного з них, колишнього студента богословія в Мюнхені, Дмитра Фурманця, ідемо подивитися школу при Осередку, якою він тепер керує. Міститься школа в будинку, де колись унизу була церква, а нагорі невтомно працював у Бібліотеці-Архіві покійний уже проф. Анатолій Васильович Котович. Тепер там привітні класові кімнати з мапою України, розкладом викладів та списаною на попередній лекції дошкою у кожній. "Маємо біля 50 учнів", - хвалиться керівник школи, - "а також добрих учителів. Діти школу люблять, охоче відвідують. А вона їм багато користи приносить..."

Оглянувши школу, вливаємося знову до людського моря, що заповнило широкі простори Осередку. Розпитуємося, чи не буде якоїсь мистецької програми чи концерту з нагоди свята. Кажуть, що такого, здається, не було заплянованого. А шкода. Адже Бавнд Брук розміщений в центрі величезного скупчення православних українців, які мають хори, театральні групи, танцюристів, співаків, музикантів; мають організації молоді... Вони напевне могли б обдарувати присутніх своїми виступами, що надовго залишилися б у пам'яті їхній і принесли б їм духовну насолоду й користь. Може наступного разу?

Ідемо на цвинтар. Багато людей, яким Бавнд Брук дорогий тепер не лише як центр Української Православної Церкви в Америці, а і як місце вічного упокоєння їхніх рідних, використовують нагоду, щоб відслужити панахиду над їхніми могилами, упорядкувати і прикрасити їх, або просто посумувати, про колишнє згадуючи... Інші, як от і ми,ходять, оглядають пам'ятники, шукають місця поховання знайомих. Приємно вражає, що написи на більшості пам'ятників - українською мовою. В цьому українському Пантеоні спочивають наші архипастирі, священики, державні мужі, вояки, науковці, письменники, поети, художники, композитори і багато-багато "звичайних людей" з усіх кінців Америки. Бачимо пам'ятники, що їх поставили наші вірні своїм рідним, що з голоду померли, на засланнях і тюрмах замучені були, під час війни загинули. Пам'ятають про них, не забули...

Несподівано спиняємось біля одного пам'ятника. "Тут спочиває протоієрей Н.Н." І фотокартка його, вмонтована, під хрестом і написом, у сірий граніт. Що? Невже він уже помер? Коли ж це? Руки мимоволі підніматься для хресного знамення, а уста починають шепотіти: "Упокой, Господи..." Але так само несподівано зупиняємося. Бачимо тільки дату народження. І тоді все стає ясно. Але погодитись із тим нелегко. Правда, може це і зрозуміло в цій країні, де такий шаленний поспіх, де в лютому вже починають продавати купальні костюми і насіння квітів, а в липні - Різдвяні картки, де вже в дитячих садочках влаштовують забави, на які маленькі дівчатка мусять приходити із своїми "ескортами", де радіо-телевізійні компанії хваляться, що вже давно-давно мають точно виготовлений плян, як то вони будуть передавати похорони президентів Айзенгауера і Трумана. Отож і цей пам'ятник ще живій людині, може, зрозумілий тут. Але для чого це? Куди так поспішати?

В зустрічах і розмовах непомітно минає час. Треба готуватися в дорогу. Адже додому якихось 450 миль, а сонце вже починає помітно схилятися на захід. "Десь о 12-й будемо дома, як все буде добре", - оптимістично міркуємо між собою. "Але це, якщо ВЖЕ будемо їхати!"

З жалем прощаємося з величним храмом, золоті хрести якого сяють у променях сонця високо у блакитному небі; прощаємося із знайомими, обіцяємо писати, не забувати. І виїжджаємо на заповнену автами дорогу на

північ, додому.

Скидаємо білі пропам'ятні стьожки, що їх ще рано-вранці причепили нам якісь хлопчики при вході до Осередку. Це - єдиний сувенір сьогоднішньої урочистости.

- А що ж ми скажемо, коли нас про іконостас питатимуть? - зауважує хтось серед нас.

І справді. Як же словами передати те, що ми бачили? Якби ж то фотокартка була чи листівка, щоб і показати можна було, як виглядає той новий іконостас, та й самому пригадувати, дивлячись... Так здалась би тут пропам'ятна книжечка з фотографіями, з докладним описом і поясненням усіх образів іконостасу, а може і з історичними відомостями та порівняннями з іконостасами на Україні! Її, напевне, з великою охотою придбали б усі, що були на урочистості, і пам'ять про свято була б набагато яскравіша і змістовніша. А тепер єдина надія на "Українське Православне Слово". Може ж хоч там про все це буде написано?

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Дні стають дедалі коротші; денного світла меншає з кожним днем. Але це вже не спиняє наших будівничих. Електрика дає змогу працювати і після заходу сонця, і цю вигідну обставину наші парафіяни використовують з великим завзяттям. Бували дні, коли працювали вони до 11-ї години вечора. І, звичайно, наслідки їхньої відданости ясно видно. Протягом минулого тижня уже розпочато проведення електрики нагорі, де буде церква, і тепер вечорами уже вся будова сяє яскравими вогнями. Виконано було також чимало столярських робіт, зокрема на балконі, що служитиме колись хорами для церкви. Отже, праця не припиняється, і крок за кроком наближає нас до великого дня, коли ми святкуватимемо закінчення цього святого діла.

ЯК ЖЕ ВІДБУВСЯ "СУБОТНИК" ТИЖДЕНЬ ТОМУ?

Парафіяльна Рада, мабуть, послала своє замовлення на гарну погоду на день 19 жовтня не туди, куди треба. Замість гарного сонячного дня, якого потрібно було б для успішної роботи над очищенням лісу, цілу ніч перед тим лив зливний дощ, і йшов він з перервами також цілий ранок у суботу. Очевидно, це і відбило охоту в багатьох людей іти на роботу. Група завзятців, проте, прийшла, не перелякавшись погоди, тим більше, що й радіо заповідало вияснення на другу половину дня (так воно справді і сталося). Серед них були п.п. Іван Борідько, Андрій Бульба, Петро Лобур і Михайло Різун та Іван Нестеренко. Вони зробили, що могли, хоч умови були не зовсім добрі. Потім довелося декому з них ще працювати над засипанням ями, яка витворилась в наслідок праці контрактора та дощів якраз на головній дорозі біля залі і в якій загрузло авто п. Андрія Бульби. Тяжка і невдячна була то робота, але тепер дорога вже цілком безпечна.

НАСЛІДКИ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАБАВИ

Парафіяльна забава, що відбулася 12 жовтня, не була такою успішною, як сподівалося, бо прийшло значно менше людей, як звичайно. Багато парафіян у той день виїхало до Бавнд Бруку, дехто - ще кудись. Одначе, ті, що на забаві були, добре забавилися, а парафіяльна каса збагатилася сумою 259.09. Прибутку було 476.70, а видатків - 217.61.

З подякою друкуємо список наших парафіян, які відгукнулися на заклик Сестрицтва і склали свої пожертви на влаштування забави. Серед них були: Євдокія Борідько, Валя Бучинська, Йосип Бучинський, Емма Доценко, Надія Лобур, Валя Маковська, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Ніна Панченко, Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Надія Різун, Ольга Царик, Євдокія

Чорнявська і Олена Шумська.

На кухні під час забави працювали: Євдокія Борідько, Валя Бучинська, Надія Лобур, Валя Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Уляна Петручок і Надія Різун.

Усім їм - щире спасибі!

ДІТИ В ЦЕРКОВНОМУ ХОРІ

З приємністю стверджуємо, що всі "Троянди", які почали співати в нашому церковному хорі два тижні тому, продовжують брати в ньому участь. А до них долучаються й інші. Ось на Богослуженні в минулу неділю співали також Леся Опанащук, Лена Побивайло, Зірка Чмола і Ліза Шрамель. За це усім їм велика похвала і побажання, щоб і далі вони продовжували активно брати участь у хорі, прославляючи Бога своїми гарними молодими голосами.

ПІВРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

З огляду на те, що 3-го листопада відбудуться піврічні Загальні Збори членів парафії, Божественна Літургія в цей день винятково відбудеться починаючи з 9.30 ранку. В 11-й годині, відразу після Богослуження, буде перекуска, а Збори почнуться точно о годині 12-й.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 23 жовтня):

На будову нової церкви і школи:

→	Гнойовий Іван	10.00	(разом 70.00)
	Гриневич Микола і Лідія	25.00	(" 375.00)
	Кашпуренко Іван і Софія	20.00	(" 261.00)
	Козьмич Іван і Людмила	50.00	(" 350.00)
	Потієнко Юрій і Таїса	25.00	(" 400.00)
	Матух Марія	50.00	(" 270.00)
	Тупицький Павло і Мотря	20.00	(" 275.00)
	Чижик Михайло і Ольга	50.00	(" 100.00)
	Позиняк Володимир	20.00	(разом 95.00)

Замість праці на будові:

Андріюк Іван	20.00
Дмитріюк Володимир	20.00

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова" склав уже другу свою пожертву - 5.00 долярів (разом 10.00) д-р Іван Мосійчук. Щира йому подяка, як і всім тим, що підтримують наше видання морально і матеріяльно.

СЬОГОДНІ - ВСІ НА ДИТЯЧУ ЗАБАВУ!

Розпочнеться вона о 3-й годині. Діти, що мають костюми, нехай їх принесуть, а хто не має - нехай приходить і так: всім буде весело. Голодний не буде ніхто, бо буде добрий і смачний буфет, пити теж буде що, а про розваги - музику, гри, льотерії і таке інше немає що і говорити. Кожний,хто прийде,напевне буде дуже задоволений!

ПРОСИМО ЗДАВАТИ РОЗПРОДАНІ КВИТКИ НА ТЕЛЕВІЗОР

До Дня Подяки - лише місяць і один день. Конче потрібно, щоб усі, хто ще має квитки на продаж, розпродав їх якомога скоріше і розрахувався за них. Хто вже продав - нехай в найближчому часі поверне корінці квитків та гроші матушці Антоніні Мельник. Також повідомляємо, що вже дуже скоро можна буде придбати квитки на святковий обід, який буде відзначатися не тільки смачними стравами, а й цікавою мистецькою програмою.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА, НЬЮ ЙОРК

№ 20 | 3 ЛИСТОПАДА 1968 | Рік 1

ГОТУЙМО ДОРОГУ БОЖЕСТВЕННОМУ СІЯЧЕВІ!

У сьогоднішньому Євангельському читанні Св.Церква наша розкриває перед нами притчу про Сіяча:

"Вийшов Сіяч сіяти зерно своє. І як сіяв, упало одне край дороги – і було повитоптуване, а птахи небесні його повидзьобували. Друге ж упало на ґрунт кам'янистий і, зійшовши, засохло, бо не мало вогкости. А інше упало між терен – і розрісся терен і його поглушив. Інше ж упало на добру землю і, зійшовши, уродило стократно" (Лк.8,5-8).

Притча ця не потребує пояснень. Сам Господь Ісус Христос пояснив її Своїм учням: доля зерна, що з руки сіяча попадає на землю в різні умови – це доля Слова Божого в душах людей.

Як і зерно сіяча, і Слово Боже не завжди потрапляє на добрий ґрунт.

Від найдавніших днів своєї історії, свідома людина не могла задовольнитись тільки тим, чого цілком досить іншому творінню. Їй мало лише жити, заспокоювати голод та задовольняти потреби тіла. Вона дивиться навколо себе, пізнає навколишній світ і у всьому шукає причини. Цікавиться і своїм життям. Хто я? Яка мета мого існування? Який зміст життя? І, вглибляючись у ці питання, людина шукає вищого змісту життя, хоче збагнути вищу Правду. І це вона знаходить тільки тоді, коли пізнає Бога.

Протягом усього свого існування на землі, люди шукали Бога. Не завжди шукали там, де слід. Деякі народи мали жахливі вірування і обряди, які ще й тепер жахають своєю безглуздістю і жорстокістю, наприклад такі, які вимагали людського жертвоприношення. Але, так чи інакше, люди завжди вірували, що є Найвища Сила, Найвищий Розум, Найвище Добро – Бог. До Нього людина прагнула. У Нього хотіла вчитись шляхів життя. Хотіла молитись Йому. Відчувала відповідальність перед Ним. Каялась у своїх гріхах. Будувала храми. Ніщо інше не могло і не може задовольнити того прагнення.

Ці істини, отже, завжди жили в людстві. Але тільки Христос – Сіяч Слова Божого – їх повністю розкрив.

І сьогодні, як і тоді, коли Він розповів учням притчу про Сіяча, Христос засіває лани людських душ. І наші душі – це окремі клаптики того великого Божого поля. Зерно Христове падає через Святе Письмо, через проповідь Церкви, Божественну Літургію, молитву і приклади добрих діл. Кожного дня зернятка Правди Божої спадають на ґрунт наших душ. Господь нам усе дає для того, щоб це зерно могло зрости. Дає нам розум, волю, почування, сили і, нарешті, Свою Благодать. Він керує тими силами і провадить їх на добрий шлях. Він освячує, перетворює, перероджує життя людини, КОЛИ ВОНА ТОГО ХОЧЕ. Бо тільки від самої людини залежить, чи вона йде за Божим закликом і дбає про те, щоб зерно Слова Божого зростало в її душі, чи, свідомо або несвідомо, той зріст спиняє.

У притчі вказує Христос на небезпеки, що чекають на Його зерно. У світі багато турбот, багато принад, багато такого, що може стати перешкодою для його належного зросту в людських душах.

"До кого ж Мені говорити, до кого промовляти, щоб чули? Бо ухо в них затулене й не можуть чути; слово Господнє - це в них жарт, не любе воно їм" (Єрем.6,10).

Коли людина затуляє своє вухо до Слова Божого, не звертає уваги на науку Церкви, байдуже проходить повз благання ближнього про допомогу, думає тільки про насолоди і задоволення своїх бажань без уваги на те, яким способом вона того досягає; коли вона ігнорує голос сумління, що остерігає її проти зла - вона тим самим перетворює свою душу на отой кам'янистий ґрунт чи той, що тернами заріс, де не може зрости ніщо добре.

Нехай же у нас того не буде. Готуймо в собі дорогу Божественному Сіячеві! Слухаймо і вивчаймо Слово Боже та виконуймо те, чого воно навчає. І коли те Господнє зерно проросте в душах наших, ми почуємо велике переродження. Ми будемо дивитися на світ іншими очима: такими, якими має дивитись людина, створена Богом, і осягнемо миру і щастя у цьому житті та вічного блаженства у Божому Царстві.

У п'ятницю, 8 листопада, припадає свято пам'яти св. великомученика Димитрія Солунського, який жив у кінці ІІІ-го і на початку ІУ-го століття і був управителем великої Солунської области (Греція) за імператора Максиміяна. Загинув мученицькою смертю за те, що відкрито ісповідував християнство і відмовився зректися своєї віри, як того вимагав імператор.

Напередодні свята, у четвер о 6-й годині вечора, буде відправлено вечірню, а в п'ятницю, о 10-й годині ранку - Божественну Літургію.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Спочатку, коли з дня на день зростали на наших очах мури і стіни нашої будови, наслідки праці було видно дуже яскраво, так що люди, які не були в Осередку лише два-три дні, часом не вірили, що так багато можна було зробити за такий короткий час. Тепер будова продовжується неменшим темпом: майже щодня і нераз і до пізньої ночі. Наслідків, проте, так ясно не видно, бо зверху будова залишається майже без змін. Все, що робиться тепер - це праця всередині. Вона менше показна, але не менше важлива, як і мурування стін. Протягом минулого тижня наші фахівці-електрики далі продовжували свою працю інсталювання електрики, а контрактор-слюсар працював далі над проведенням води і газу. Докладний звіт про дотеперішні успіхи будови буде подано Будівельним Комітетом на сьогоднішніх Загальних Зборах.

ДИТЯЧА КОСТЮМОВА ЗАБАВА

Минулої неділі наша парафіяльна заля перетворилась, у пообідні години, на фантастичну казкову країну. Кого там тільки не можна було побачити! Ось відьма розмовляє про щось із мексиканським хлопчиком. Там матрос ганяється за циганкою. Он принцеса в розкішному одязі їсть сиропом облите яблуко, а маленький леопард купує квиток на льотерію - сподівається щось виграти... Там бачимо відважного матадора, там - двох туркень, які дуже одна на одну схожі (може сестри вони?), там - молоду, що наче тількищо з церкви вийшла, там - кавбоя, там - відьму, там - смерть... І так далі, і так далі, і так далі. Усім їм дуже весело, бо тут же так багато можна робити і так багато чим розважитись! Хто має 10 центів, може піти до довгого стола, заповненого всякими цікавими іграшками, і спробувати щось виграти (а виграють майже всі - про це вже подбала пані Тася Потієнко, що льотерією керує). Хто хоче їсти або пити - немає ніякої проблеми, бо Батьківський Комітет подбав про добрий обід і буфет: усе, як звичайно, дуже смачне, а порції - то просто як для молот-

ників... А там уже пані Марія Лисак закликає дітей до розваг. А вигадувати всякі гри вона великий майстер. Діти під музику марширують, танцюють, не дають "котикові" зловити "мишку", хоч як він того хоче, намагаються перегнати один одного... на колінах, і просять ще і ще, щоб були якісь гри. Аж нарешті пані Лисак уже просить їх зробити хоч коротку перерву, бо й відпочити ж треба... Але ненадовго, бо ось уже вона на сцені керує дитячим хором, що співає жартівливих пісень, потім - деклямації, потім - знову спів, а далі - знову гри, музика і танці...

Для дітей - це традиційне вже свято дуже радісне, веселе і незабутнє. Напевне, не один із них наступного дня хвалився у школі, що "у нас Halloween уже вчора був",аж чотири дні перед тим, як повиходять на вулиці "маски" і стукатимуть у двері всіх хат, солодкого "викупу" вимагаючи. Дуже добре буде, якщо ця традиція продовжуватиметься у нас і в наступні роки та збагачуватиметься все новими й новими звичаями. І добре буде, якщо більше парафіян буде цікавитись цим веселим святом і приходити на нього. А батькам, які були в барі чи надворі в той час, коли їхні діти виступали на сцені і даремно шукали їх серед глядачів, наша незла, тиха пригадка: діти виступають насамперед для вас, перед вами хочуть своїми успіхами похвалитися...

При вході на забаву, гості складали свої пожертви на Будівельний Фонд. Усі їх,на суму 47.00, було негайно передано за призначенням. Таким чином, Парафіяльна Школа передала дотепер на Будівельний Фонд суму $ 3250.89. Решта прибутків (з продажу обідів та буфету, льотерії тощо) піде на потреби Школи, зокрема на влаштування Різдвяної ялинки.

В кухні під час забави (і перед нею) працювали: Олена Гончар, Ірина Закусило, Марія Іваненко, Одарка Михайленко, Ганя Остапчук та Анастасія Скрипка. Розносили обіди: п. Олександра Побивайло і старші учениці Школи: Ніна Закусило, Оля Мельник, Ліда Остапчук, Лена Побивайло і Оленка Потієнко. Ці дівчата також допомагали в кухні ранком (кажуть, що оті сиропом политі яблука - це все їхня робота). Усім працівницям - щира подяка!

ОСТАННЯ В ЦЬОМУ РОЦІ ПАРАФІЯЛЬНА ЗАБАВА відбудеться в суботу 16 листопада в парафіяльній залі, починаючи від 9-ї години вечора. Як звичайно, буде добра нагода добре забавитися в товаристві знайомих і друзів. Гратиме оркестра Данила Гошовського. Буде смачний буфет, багато різноманітних напитків, різні розваги, льотерія, несподіванки. Тому, що парафіяльні забави, крім того, що дають можливість відпочити і розважитися, являють собою ще й джерело прибутку для парафії (а гроші дуже потрібні), треба, щоб якнайбільше парафіян взяло участь у цій імпрезі. Це - остання в цьому році забава. В кінці листопада починається Різдвяний Піст, під час якого, як відомо, забав уже не належить влаштовувати. Отже, всі, хто може, нехай прийдуть на цю останню забаву, а тим самим принесуть задоволення собі і підтримають свою парафію.

РЕЛІГІЙНО-ЦЕРКОВНІ УРОЧИСТОСТІ ПОЗА БОФАЛОМ

В наступну неділю в Бавнд Бруку відбудеться висвячення на єпископа архимандрита Іова Скакальського, який має перебрати під свою опіку українців Південної Америки.

17 листопада в Чікаґо відбудеться інтронізація Єпископа Олександра на Чікаґську катедру. Простішими словами кажучи, Єпископ Олександер переберe офіційно в цей день провід над призначеною йому єпархією нашої Церкви з осідком у місті Чікаґо. Осідок Владики Митрополита, до речі буде згадати - у місті Філядельфії, а Архиєпископа Мстислава - у Нью Йорку.

В ту ж неділю, 17 листопада, відбудеться у Торонті святкування 50-

річчя Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що його влаштовує Східня Єпархія цієї Церкви. О 10-й годині ранку відбудеться урочисте архиєрейське Богослуження в катедрі Св.Володимира (400 Bathurst St.), а о 1-й годині пополудні - ювілейний бенкет в авдиторії Катедри.

ЩЕ ТРОХИ ПРО "ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО"

Дякувати Богові, випускаємо у світ уже 20-е число нашого бюлетеню. У ньому ми постійно стараємось якнайточніше передати все, що робиться у нашій громаді, відзначати працю наших парафіян та їхню жертвенність, подавати науку нашої Православної Церкви та закликати до дальшого удосконалення християнського життя наших парафіян і до дальшої праці на користь нас усіх. З приємністю стверджуємо, що "Парафіяльне Слово" за час свого існування здобуло немалу популярність серед членів нашої громади та що читають його і цікавляться ним навіть і не-члени. Це все, звичайно, дає заохоту до дальшої нашої праці і намагань зробити бюлетень ще більше цікавим і корисним. До сьогоднішнього числа додано фотографічну сторінку - першу, яка стосується будови нашої нової церкви і школи. Таких сторінок може бути більше, як може бути більше й інших ілюстрацій. Але для того потрібно, щоб підтримка з боку парафіян не припинялась, а навпаки - ще більше зростала. Варто відзначити, що більшість читачів "Парафіяльного Слова", беручи бюлетень у церкві, складають кожного разу якусь пожертву на Пресовий Фонд. Це - похвально, і треба, щоб таку пожертву складав кожний читач. Не мусить та пожертва бути велика, і кілька центів, складені на потреби нашого видання, нікого не зроблять дуже бідним, але пожертви потрібні! Вся робота щодо видання виконується цілком без ніякої винагороди, але треба платити гроші і за папір, і за матриці, і за фарбу, і за виготовлення ілюстрацій. Отже, сподіваємося ще більшої підтримки у майбутньому, а за підтримку дотепершню - наша щира подяка!

Видатки на видання "Парафіяльного Слова" на день 2 листопада складають $ 163.72 (сюди входить і досить великий запас паперу, який ще залишився), а прибутки з нього (пожертви на Пресовий Фонд) - $ 141.97.

БАЖАЄМО ВИДУЖАННЯ НАШІЙ НАЙСТАРШІЙ ПАРАФІЯНЦІ!

До нас досить пізно дійшла вістка, що позаминулого тижня тяжко захворіла була і перебувала в лікарні п. Євгенія Шумська, якій, як нам відомо, в кінці цього місяця сповниться 91 рік життя. З приємністю повідомляємо, що п. Шумська почуває себе вже набагато краще, і сьогодні має залишити лікарню. Щиро бажаємо їй повного видужання і ще довгих років щасливого життя.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 30 жовтня):

На будову нової церкви і школи:

Бульба Констянтин	25.00	(разом 225.00)
Гончар Федір і Зіна	150.00	(" 250.00)
Лисак Марія	100.00	(" 300.00)
Любарівська Олександра	15.00	(" 40.00)
Олійник Олександер і Марія	20.00	(" 90.00)
Пистрак Федір і Ліна	50.00	(" 400.00)
Тупицький Володимир і Анна	50.00	(" 250.00)
Негребецький Андрій	15.00	

І - знову поправка неправильно поданих нам інформацій до минулого числа "Парафіяльного Слова". П-во Микола і Лідія Гриневич пожертвували на Будівельний Фонд не 25.00, а 20.00, а п. Іван Андріюк склав на Будівельний Фонд замість роботи не 20.00, а 25.00.

ПЕРЕД ПОЧАТКОМ БУДОВИ

У день храмового свята парафії, 9 червня, Преосвященніший Єпископ Олександер благословляє задум будови нової церкви і школи.

Посвячення площі під будову 14 липня. Під час молебну.

Отець Володимир окроплює свяченою водою площу, де буде споруджено церкву і школу.

Голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук офіційно починає працю над будовою, відкидаючи першу лопату землі.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 21 — 10 ЛИСТОПАДА 1968 — Рік 1

Настоятель, Парафіяльна Рада і всі вірні нашої Церкви щиро вітають Єпископа-Елекга Преосвященнішого Іова в день його архиєрейської висвяти і бажають йому довгих років корисної праці у проводі Української Православної Церкви, на добро і розвиток її і нашого народу. На довгі літа, Владико!

СЛУХАЙМО, РОЗУМІЙМО, ВИКОНУЙМО!

Кожної неділі під час Богослуження ми чуємо невеликі уривки з книг Св. Письма, які ми називаємо звичайно "Апостолом" і Євангелією". Вони спеціяльно підібрані Церквою з метою подати до побожної уваги вірних вчення Спасителя і Його учнів, для належного обдумання, науки і прикладу до наслідування. Дуже часто священик вживає їх, як підставу для своїх проповідей: він або пояснює ці **читання** із Св.Письма або розвиває висловлену в них думку, щоб дати своїм вірним певну науку віри або християнського життя.

Дійсний християнин повинен би був не тільки уважно вислухати в церкві Слово Боже, а й глибоко його передумати і задати собі питання: "А чи ж я роблю так, як у Св.Письмі говориться?"

Світ був би квітучим раєм, а люди блаженствували б у ньому, якби всі вони справді жили згідно з наукою Божественного Спасителя. Не було б серед них злоби, ненависти, зазрощів, обману, пожадливости, себелюбства і багатьох інших гріхів, що спричиняють так багато нещастя. Справжня любов, рівність і братерство панували б тоді в цьому омріяному, здається недосяжному, світі. Якби лише...

На жаль, велика частина людей просто не звертає уваги на те, що написано у Св.Письмі. Серед них на першому місці, звичайно - атеїсти, які взагалі не визнають ані Бога, ані Його науки. Але вони - далеко не всі. Скільки тих, які гордо і самовпевнено називають себе християнами, ніколи не мали у своїх руках Св.Письма? Скільки є тих, які Св.Письмо мають і зберігають його на почесному місці, але зберігають так, що до нього ніхто ніколи не торкається? А скільки є тих, які, може, і читають його трохи, і в церкві слухають, але відразу після того забувають усе, що читали і слухали?

Є й такі, що написане у Св.Письмі вважають за добру науку, але ніколи не думають, що вона І ЇХ САМИХ стосується не менше, як і тих людей, які безпосередньо слухали слова Христові. Не розуміють того, що Слово Боже актуальне для всіх віків, для всіх народів, для всіх людей. Часом, може, нелегко порівнювати обставини 2000 років тому з нашими часами; тяжко провести паралелю між собою і людьми, про яких говорив Христос. Ось, наприклад, хоч би й притча про багатого і Лазаря, яку ми сьогодні чули в Євангельському читанні. "Жорстокий був чоловік той багач, - скаже дехто, - вислухавши притчу. - А який нещасний Лазар - він мріяв про кришки, що із столу багача падають, та й тих не мав..."

Правильно. Багач справді заслуговує на наше обурення, Лазар - на співчуття. Але чи тільки для цього Христос сказав цю притчу? Хіба не має вона застосування і в наші дні?

- О, ні, - скажуть деякі, почувши це запитання. - Тепер же жебраків по вулицях немає; держава дбає про бідних, хворих, старих, нещасних. Є в Америці Social Security, Welfare, Medicare, Medicaid... І на Об'єднаний Фонд збирають щороку, і ми даємо...

Воно то так. Ми не можемо точно уявити себе в становищі Євангельського багача, бо, хоч більшість із нас живе заможньо, перед нашими будинками не валяються нещасні жебраки і не простягають до нас руку, благаючи допомоги. Але проте біда і лихо у світі ще існують, і є дуже багато людей, які, в порівнянні з нами, дуже нещасні. Вони не обов'язково шукають матеріяльної підтримки. Це - старші самітні люди, які мріють почути від своїх ближніх тепле слово розради; це - хворі, яким відвідини знайомих принесли б промінчик сонця у їхнє страждальне існування; це - ті, які шукають поради, підтримки, допомоги! Про них не можна забувати; повз них не можна байдуже проходити, якщо ми називаємо себе християнами і послідовниками Божественного Спасителя.

Доказом того, що не всі ще розуміють науку Христову про допомогу бідним і нещасним, була минула неділя, коли з нагоди Листопадових роковин у нашій церкві було зроблено збірку пожертв на підтримку залишенців-інвалідів в Европі. Це - ті наші нещасні брати і сестри, які через різні хвороби не могли виїхати до багатших заокеанських країн і живуть, в дуже тяжких умовах, у старечих домах Австрії, Німеччини і Франції. Вони - далеко від нас; ми їх не бачимо; їхні терпіння безпосередньо не вражають нас. Але, тим не менше, вони є для нас отими Лазарями, допомагати яким заповідав нам Христос.

Консисторія нашої Церкви кожного року закликає усіх вірних складати свої пожертви на Різдвяний подарунок цим нещасним, щоб хоч цим трохи полегшити їхню долю. У нас зібрано було минулої неділі $ 27.75. Чи велика це сума, чи мала - не має тут значення. Головне те, що вона МОГЛА БУТИ БІЛЬША, бо немало наших парафіян байдуже дивилися, коли біля них проходив збірщик І НЕ ДАВАЛИ НІЧОГО. Сміливо можна сказати, що до цих людей мабуть не доходять слова Христові; що слухаючи, вони не чують і не розуміють.

Нехай же не буде такого серед нас! Нехай кожне Євангельське читання глибоко западає в наші душі і скеровує наше життя на дорогу, яку показав нам Спаситель: дорогу любови, єдности, розуміння, співчуття, милосердя. А тоді, хоч може і не створимо ми тим раю на всій землі, ми будемо мати його у нашій невеликій клітині Христової Церкви, в якій нам судилося жити.

21 листопада припадає свято Св.Архистратига Божого Михаїла і всіх сил безтілесних. Напередодні свята, в середу 20 листопада, буде відправлено о 6-й годині вечора урочисту вечірню, а Божественна Літургія розпочнеться в день свята о 10-й годині ранку.

ПІВРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Цьогорічні півріччні Загальні Збори членів парафії були трохи незвичайні. І то не тільки тим, що відбулися вони не у звичайний літній час, а аж у листопаді, а й тому, що, як сказав один учасник їх після закінчення нарад, "це, здається, перший раз, що під час Зборів ніхто не сварився і ніхто ні на кого не нападав". Це - мабуть, трохи перебільшення, бо напевне були ще й інші спокійні Збори, але справді не можна не відзначити, що ці останні Збори пройшли дуже по-діловому і вирішили всі питання, що стояли перед нашою парафією.

Одним із найголовніших питань була справа повернення позики 10,000 долярів, одержаної минулого року від п.В.Ковальчука. Термін позики закінчується на початку грудня цього року, і Парафіяльна Рада зобов'яза-

на гроші на той час повернути. Кожний добре знає, що, у зв'язку з будовою, такої суми Парафіяльна Рада тепер не має, а тому єдиний вихід - позичити її десь інде. На щастя, було знайдено дуже добру можливість, що про неї зреферував Зборам представник Робітничого Союзу.п.Дмитро Мерена. Справа в тому, що при нашій парафії існує вже багато років 145-й Відділ Союзу, а серед членів нашої громади є немало таких, які належать до цієї організації ще з 1953 року. Інші стали членами Робітничого Союзу пізніше, але більшість із них мають асекураційні грамоти (тут їх чомусь називають дуже не-українським словом "поліси"), що вже й тепер мають грошову вартість 100 і більше долярів. Було обраховано, що грамоти лише 36 наших парафіян мають вартість потрібних для сплати позики 10,000 долярів. Робітничий Союз погодився дати нашій парафії позику на 10,000 долярів, забезпечуючи її ґарантією грамот членів парафії. Позика буде видана на необмежений час і коштуватиме лише 4 відсотки на рік.

Практично це мало б виглядати так: кожний член парафії, до якого звернеться Парафіяльна Рада і представник Робітничого Союзу дав би свою асекураційну грамоту секретареві Відділу Союзу п.Т.Рудаєві для офіційного оформлення. На кожній грамоті Союз приб'є печатку про те, що сума готівки, яка є на ній в даний час, піде, як позика на потреби парафії. Грамоту потім буде членові повернуто. Коли буде зібрано потрібну кількість грамот, Робітничий Союз дасть Парафіяльній Раді позику і вона, в міру можливости, буде її сплачувати. Коли б сталося таке, що якийсь із парафіян, що заклали свої грамоти, умер би перед сплаченням позики, то Парафіяльна Рада зобов'язується заплатити його спадкоємцям суму, яку було позичено на вартість його грамоти. Те саме стосується і парафіян, які мають 20-літні зворотні грамоти, згідно з якими Робітничий Союз має виплатити їм повну суму забезпечення через 20 років після придбання цих грамот. Якщо 20-літній термін закінчиться перед сплатою парафією позики (хоч такого, напевне, не буде), то і тоді Парафіяльна Рада заплатить такому членові ту суму, на яку було дано позику.

Збори схвалили цю пропозицію і закликають парафіян - членів Робітничого Союзу - піти назустріч Парафіяльній Раді і своїми грамотами ґарантувати таку потрібну нам позику. Збори ухвалили доручити Парафіяльній Раді звернутися до більшої кількости членів Робітничого Союзу і таким чином позичити не 10,000, а 15,000 долярів, щоб і позику сплатити, і мати гроші на закінчення будови нової церкви і школи.

Загальні Збори вислухали звіт п.Райноги - голови Будівельного Комітету по перебудові парафіяльної залі і ухвалили закликати Комітет, щоб якнайскоріше виконав ще недокінчені роботи в залі. Вибрано було нову комісію по прийняттю залі, у складі: Микола Бублик, Григорій Ващенко, Кирило Кондратюк, Михайло Різун та Олександер Супрунович.

Було також заслухано звіт Будівельного Комітету по будові нової церкви і школи та висловлено признання за дбайливе керівництво працею й адміністрацією, наслідком чого величезну частину будови вже закінчено, а видатки утримано майже в такому розмірі, який було передбачено. Висловлено також признання всім жертводавцям і будівничим, які спричинилися до дотеперішнього успіху будови.

Затверджено нових членів парафії: п.п. Олександру Любарівську, Володимира Филипова та Івана Чорногорця. Затверджено постанову Парафіяльної Ради про виключення з членів парафії, за невиконання фінансових зобов'язань, п.п. Дениса Гавриленка, Миколи Гавриленка, Віри Василевської та Миколи Ішкуна. Справу п. Анатолія Усенка ухвалено відкласти на пізніше з тим, що о. Настоятель має ще з ним переговорити.

Збори також затвердили внесок Парафіяльної Ради про повернення

прав голосу й вибору п.Володимирові Герасименкові, що був позбавлений їх на Загальних Зборах 5 травня ц.р. Одночасно Збори заслухали виступ голови Парафіяльної Ради п.Дмитра Опанащука, в якому він нагадував про постанову Статуту нашої громади про те, що парафію може репрезентувати назовні тільки Настоятель або Парафіяльна Рада.і закликав, щоб надалі цієї постанови суворо дотримувалися.

Загальні Збори ухвалили затвердити внесок Парафіяльної Ради про те, щоб Українській Католицькій Церкві і Школі в Бофало винаймати залю для їхніх імпрез за пів ціни, тобто за 125.00 доларів.

Отець Настоятель вніс резолюцію про те, що всі речі, подаровані парафіянами для Церкви, стають повною власністю громади і жертводавці не повинні вже мати до них ніяких претензій. Це, нібито, річ самозрозуміла, але в нашій парафії траплялись випадки, які вимагали, щоб це було з'ясовано і затверджено ще й спеціяльною постановою. Загальні Збори цю резолюцію одноголосно схвалили.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Минулої середи розпочали свою працю Вищі Курси Українознавства при Парафіяльній Школі, призначені для тих, що вже закінчили 6 кляс Парафіяльної Школи і мають бажання збільшити свої знання з української історії, географії, літератури й мови, а також і релігії. Їх можуть відвідувати і молодь та старші громадяни, які до нашої Школи не ходили. Наука відбуватиметься у приміщенні Школи на вулиці Філмор, кожної середи, від 6.30 до 8.30 вечора. Записуватись або звертатися з запитами до о. Настоятеля або п. Юрія Потієнка.

НАШІ БУДІВНИЧІ

Подаємо список парафіян, які віддано працювали на будові нової церкви і Школи протягом місяця жовтня і години праці:

Борідько Іван	5.0	Опанащук Іван	87.0
Бульба Андрій	4.0	Остапчук Анатолій	43.0
Бучинський Йосип	27.0	Нестеренко Іван	9.0
Гержан Григорій	4.0	Марвін Григорій	4.0
Гончар Левко	17.0	Різун Михайло	9.0
Згибай Олекса	2.5	Супрунович Олександер	11.5
Лобур Петро	18.0	Усипенко Іван	47.0
Маковський Петро	62.0	Черник Янус	4.0
Овчаренко Григорій	31.0		

Крім того, величезну кількість годин (яких вони, на жаль, не записували, бо, як кажуть, за роботою,не мали коли) поклали на праці по інсталяції електрики п.п. Володимир Войтович, Дмитро Опанащук, Павло Опанащук, Максим Петручок і Леонід Царик.

Усім будівничим парафія складає щире СПАСИБІ!

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 6 листопада):

Згибай Олекса	10.00	(разом 143.00)
Кашпуренко Іван	20.00	(" 181.00)
Панченко Іван	40.00	(" 721.00)
Тупицький Володимир	100.00	(" 350.00)
Тупицький Павло	25.00	(" 300.00)
Овчаренко Григорій	50.00	(" 355.00)

Наприкінці минулого тижня захворіла і тепер перебуває в Deaconess шпиталі пані Людмила Козьмич. Відвідувати її покищо не можна. Щиро бажаємо їй скорого видужання і повернення додому в доброму здоров'ї.

ІМПРЕЗИ ТА РОЗВАГИ:

Сьогодні в парафіяльній залі буде демонструватися фільм-монтаж "МЕЛОДІЇ ДНІПРА І КАРПАТ", автором якого є артист Борис Дніпровий з Канади.

Початок першого сеансу о 3-й годині по полудні, другого - о 7-й годині вечора.

ОСТАННЯ В ЦЬОМУ РОЦІ ПАРАФІЯЛЬНА ЗАБАВА відбудеться в суботу, 16 листопада у нашій парафіяльній залі. Гратиме оркестра Данила Гошовського. Початок о 9-й годині вечора. Парафіяльна Рада і Сестрицтво подбали про смачний і різноманітний буфет, великий вибір напитків, а також про численні розваги, льотерію, несподіванки.

Повторюємо, що це - остання нагода в цьому році весело провести час і забавитися в приємному товаристві своїх друзів і знайомих. Прийдіть, щоб добре і весело провести час, а водночас і підтримати свою парафію!

ДЕНЬ ПОДЯКИ, 28 ЛИСТОПАДА, УЖЕ ЗОВСІМ НЕДАЛЕКО. У цей день, як уже багато разів повідомлялося, Парафіяльна Рада і Сестрицтво влаштовують обід, під час якого буде прочитано доповідь на тему свята, відбудеться мистецька частина, а також буде розіграно телевізора, квитки на який уже так довго продавалися.

Про час обіду та про всі деталі буде завчасу повідомлено. А тепер надзвичайно важливо, щоб усі, хто ще має квитки на телевізора, якнайскоріше розрахувалися за них. Також просимо всіх парафіян, щоб уже тепер купували або замовляли квитки на обід ($ 5.00 за дорослого), щоб уже наперед можна було знати, скільки обідів готувати.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 22 | 24 ЛИСТОПАДА 1968 | Рік 1

НА ПОРОЗІ РІЗДВЯНОГО ПОСТУ

У четвер, 28 листопада, згідно з давніми правилами Православної Церкви, починається Різдвяний Піст, який серед нашого народу звичайно відомий, як Пилипівка. Триває він рівно сорок днів (останній день його - це Свят-Вечір), тобто майже такий самий час, як і Великий Піст перед світлим святом Воскресіння Христового. Але від цього останнього відрізняється він і формою, і змістом.

Як саме?

Насамперед, він не такий суворий у своїх приписах. Дуже можливо, що коли б була змога скликати Вселенський Собор Православної Церкви, багато обмежень цього посту, особливо тих, що торкаються їжі, було б скасовано або злагіднено. Зрештою, Православна Церква і тепер не наполягає на беззастережному і незмінному виконанні усіх приписів, ставлячи їх скоріше як ідеал для тих, що мають волю і бажання досягти більшого духовного звершення через обмеження своїх фізичних потреб.

Проте, особливо відрізняється Різдвяний Піст від Великоднього тим, що він ставить наголос не на усвідомленні грішного стану наших душ і не на каятті (хоч і вони мають тут певне місце), а саме на духовній підготовці нашій до зустрічі на землі Народженого від Діви Немовлятка Христа. Під час сорока днів перед Різдвом ми згадуємо становище людства перед Різдвом Христовим. То була невтішна картина. Світ потопав у темряві поганства, багатобожжя, ідолопоклонства та найпотворніших культів, які були безмежно далекі від справжнього Богошанування. І навіть на маленькому острівці, де зберігалась віра в Єдиного Істинного Бога - серед народу юдейського - більшість людей цікавилась лише земним життям, та й то - найбільше своїм особистим. Майже не було співчуття, милосердя, жертвенности, любови, зате процвітали жорстокість, безжальність, егоїзм, ненависть, ворожнеча. Лише дуже небагато людей по-справжньому чекали Спасителя, який вивів би світ із жахливого морального занепаду і показав би шлях до праведного життя з Богом. Ці праведники душею відчували той правильний шлях і старалися йти ним, не зважаючи на всі спокуси, що чекали їх на кожному кроці. Тим самим ця невелика група людей готувала себе до приходу Спасителя. Робили вони це з чистої віри, бо ж ніхто в їхній час не знав, чи Месія прийде за рік, чи за десять років, чи може ще через багато поколінь. Одначе, вони Його чекали і, коли Він прийшов, були готові Його зустріти і вітати.

До подібної підготовки до святкування приходу на світ Богочоловіка Христа закликає нас наша Церква. В цьому ми більше щасливі за людей, що жили перед Його Народженням. Ми знаємо, що він УЖЕ прийшов на світ і маємо змогу насолоджуватися благами Його ласки, жити згідно з Його наукою і мати певність про своє спасіння. Але підготовки до свята Його Народження кожному з нас таки дуже потрібно. Як перед приходом у гості дорогої нам людини, ми стараємося почистити і якнайкраще прикрасити свою хату, так треба, щоб і перед зустріччю Новонародженого Спасителя ми себе належно приготували, відкинувши бодай частково земні піклування і присвятивши заощаджений тим час і збережені сили на своє духовне удосконалення та добрі діла. А можливостей до цього шукати не доведеться - вони є на кожному кроці.

У країні, в якій нам доля судила тепер жити, підготовка до Різдва Христового ані трохи не нагадує нашого спокійного, благоговійного передсвяткового часу. Тут увесь сенс святкувань зводиться до того, щоб повеселитися, забавитися і МАТЕРІЯЛЬНО приготуватися до самого свята. Тому й бачимо ми тут безконечні Різдвяні забави, веселощі і безконечні закупи ПЕРЕД святом; бачимо також, як вже в перший день після Різдва зникають із крамниць більшість прикрас, замовкають Різдвяні пісні, всі повертаються до роботи, і святковий настрій зникає аж на наступного року, коли день перед Днем Подяки все починається знову. Який великий контраст між святкуваннями тут і на Україні, де, після довгої підготовки, справжній святковий настрій починався щойно на Свят-Вечір, а свята тривали цілі два тижні, аж до самого Водохреща!

До такої традиційної (і, правду кажучи, більше відповідної) підготовки до свята Різдва Христового ми і вступаємо тепер, починаючи Різдвяний Піст. Стараймося, щоб він приніс нам духовну користь. Поборюймо в собі спокуси до зла і гріхів, сміливо виступаймо проти неправди і беззаконня. Забудьмо про те, що роз'єднує нас, простімо один одному провини свої, і з'єднаймося всі в щирій християнській любові. Принесімо хоч коротку хвилинку щастя і радости тим, що шукають допомоги, підтримки, теплого слова потіхи й розради. Наслідуймо в усьому Божественного Спасителя, виконуймо заповіти Його. Нарешті, очистьмо себе від гріхів у таїнстві сповіді і причастімося Безсмертних Тіла і Крови Христових, як це споконвіку робили перед Різдвом Христовим наші предки. Бо саме в цьому духовному удосконаленні, у присвяченні БІЛЬШЕ ЧАСУ на задоволення духовних потреб, і полягає справжня підготовка до зустрічі Немовлятка Христа; саме в тому полягає основний зміст Різдвяного Посту.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

За останні два тижні було зроблено величезний поступ у будові нової церкви і школи. Видно його частково і знадвору - вставлено вже всі вікна і почато інтенсивну працю над сходами до головного входу до церкви - але особливо тоді, коли зайти всередину. Ще зовсім недавно на місці, де буде розташовано церкву, можна було побачити лише дерев'яний каркас із забитими дихтою дірками для вікон. Сьогодні всі стіни і частина стелі вже заізольовані, при чому ізоляція, закрита зверху сріблястим матеріялом, надає приміщенню вигляду якогось фантастичного палацу. Звичайно, скоро її не буде вже видно, бо наші будівничі розпочали вже оббивати стіни декоративними панелями двох кольорів - темніший унизу, а світліший угорі. Треба сподіватися, що ця робота буде вже скоро закінчена, і тоді майбутнє церковне приміщення стане перед нами у всій його красі.

Крім цього всього, протягом згаданого часу продовжувались роботи по інсталяції електрики. Праці дуже заважала непогода, яка навістила нашу місцевість кількома хвилями - сніг, дощ, вітер і навіть град були тут у гостях - але все, що можна було зробити, було виконано. Ще раз треба висловити щире признання усім робітникам, які приходили до праці, не зважаючи ні на негоду, ні на холоди, ні на різні труднощі. Їм головним чином слід завдячувати отой великий поступ, якого за останні тижні було досягнуто.

Одначе, будова ще далеко не закінчена, і дуже потрібна допомога. До праці приходять переважно одні й ті самі люди, а робочих рук потрібно значно більше, якщо ми хочемо, щоб будова продовжувалась згідно з пляном і наближалась до кінця. Тому і Будівельний Комітет, і Парафіяльна Рада закликають усіх, хто має вільний час і здатний до роботи, щоб приходили і вкладали свою працю в будову. Приходити можна завжди - і ранком, і вдень, і увечорі - робота завжди знайдеться. Проте, щоб ті, що бажають допомогти у праці могли бути абсолютно певними, що праця для них буде і буде хтось, хто зможе дати вказівки, вони можуть телефонічно про це довідатись від о. Настоятеля (телефон 684-0738). Це стосується особливо тих, хто має бажання прийти працювати увечорі.

НОВІ ЧЛЕНИ ПАРАФІЇ

На своєму останньому засіданні, що відбулося 19 листопада, Парафіяльна Рада ухвалила прийняти до складу членів парафії Володимира Іваненка, Леоніда Іваненка та Алю Ткачук. Володимир Іваненко був прийнятий на правах студента, а його брат Леонід і панна Аля Ткачук, які зовсім недавно закінчили студії - на правах звичайних членів. Усіх їх ми щиро вітаємо серед повноправних членів нашої громади і сподіваємося, що вони вкладуть свої сили і здібності до дальшої її розбудови.

Одночасно з цим, хочемо нагадати всім парафіянам про те, що юнак або дівчина, батьки яких є членами парафії, після досягнення 18-ого року життя повинні, згідно з статутом нашої громади, подати заяву про прийняття їх до складу членів парафії. Це вони мусять зробити не зважаючи на те, чи в той час вони вчаться, чи працюють. Студенти звільняються від плачення членських вкладок аж до часу закінчення студій, але це не позбавляє їх прав членства; отже, вони мають право голосу, право бути вибраними до керівних органів парафії і, взагалі, використовувати всі права й привілеї, що їх має кожний член. Тому звертаємось до молоді, яка, можливо через незнання, ще не використала свого права стати членом парафії, щоб не відкладала справи надалі, а подавала заяви про це Парафіяльній Раді. Усіх будемо радо вітати у наших рядах!

УСПІХ ОСТАННЬОЇ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАБАВИ

Парафіяльна забава (остання в цьому році) в суботу 16 листопада пройшла з великим успіхом. Присутні добре відпочили і розважились під звуки оркестри М.Телюка, яка майже в останню хвилину заступила оркестру Данила Гошовського, що була на цю імпрезу замовлена.але змінила свої пляни.

Як і на попередніх забавах, члени Сестрицтва поклали багато праці для успішного влаштування забави, і їм величезною мірою треба завдячувати те, що пройшла вона так незвичайно гарно. З подякою подаємо список сестричок, які щедро пожертвували свою працю для загального добра. Це були: Євдокія Борідько, Варвара Бучинська, Тамара Іващенко, Ніна Лисенко, Надія Лобур, Ляриса Лящук, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Людмила Опанащук, Галя Петручок, Уляна Петручок, Надія Різун, Ірина Чмола та Ліза Шрамель. Подаємо також список жертводавців на цю забаву, якими були: Йосиф Бучинський, Марія Заєць, Слава Опанащук і Михайло Хухря. Усім їм - і працівникам і жертводавцям - щира подяка!

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ НА ПЛАСТИНКАХ

Нас повідомлено, що Українська Православна Катедра св. Володимира у Філядельфії випустила в світ записану на пластинки Божественну Літургію архиєрейським чином, що її відправив Блаженніший Митрополит Іоан в сослуженні Настоятеля Катедри, о. митрата Степана Біляка. Співає катедральний хор під керівництвом відомого диригента проф. Петра Куриленка.

Альбом складається з двох довгограючих пластинок, які можна грати на будьякому патефоні. Ціна комплекту, з пересилкою, складає $ 10.50. Члени нашої парафії, які хотіли б мати цю історичну пам'ятку від нашого улюбленого Владики Митрополита Іоана, можуть, звичайно, замовляти її безпосередньо з парафії св.Володимира. Одначе, для того, щоб полегшити їм справи, пов'язані з замовленням, Парафіяльна Рада ухвалила пропонувати бажаючим зголошуватися до групового замовлення, що його, при наявності достатньої кількости замовців, виконає сама Рада.

Для того, щоб Парафіяльна Рада могла знати, яку кількість пластинок замовляти, просимо зголошуватись у секретаря Ради Олександра Воронина протягом найближчих двох тижнів. Зголошуватись можна особисто або телефонічно (837-7097). Грошей покищо складати не потрібно. Про деталі буде своєчасно повідомлено.

З технічних причин, редакція не мала можливости помістити в цьому числі чергового розділу "Записок з подорожі на Україну" нашого о. Настоятеля. Друк "Записок" буде відновлено в наступному числі.

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ ДАТУ 15 ГРУДНЯ!

В цей день відбудеться у нашій парафіяльній залі концерт відомого не тільки в Бофало й околицях, але й далеко поза ним, хору "Бурлаки". Цей хор, серед якого знаходяться також і наші парафіяни, виступить з багатим репертуаром української пісні, а увесь прибуток із цього концерту буде передано на Будівельний Фонд нашої громади. Наперед складаючи подяку "Бурлакам" за цей їхній щирий дарунок для нашої Церкви, закликаємо усіх парафіян, щоб уже тепер заплянували прибути на концерт, а тим не тільки насолодитися чаром української пісні, а й підтримати матеріяльно свою громаду.

КІНО В НАШІЙ ЗАЛІ

Два тижні тому, 10 листопада, у нашій залі відбувся показ фільму-монтажу "Мелодії Дніпра і Карпат", що його демонструвало Українське Мистецьке Товариство з Канади. Фільм, який являв собою монтаж-калейдоскоп українського мистецтва, з участю багатьох визначних артистів, хорів та балетних груп України, був тепло прийнятий глядачами, що численно прибули на виставу.

Сьогодні буде демонструватися фільм "Жорстокі світанки", зроблений кілька років тому в Канаді силами українських артистів. Багато рецензентів висловили дуже прихильну думку про цю першу спробу створити повнометражний український фільм на чужині. Але щоб мати свою власну думку про це, треба, очевидно, фільм побачити самому. Відбудеться два сеанси - о 2.30 і 7.30.

ВІНЧАННЯ В НАШІЙ ПАРАФІЇ

Учора в таїнстві шлюбу з'єдналися, у приміщенні сусідньої римо-католицької церкви Св.Воскресіння, Володимир Іваненко та Адаміна Морі. Молоде подружжя ми щиро вітаємо в цей важливий день у їхньому житті і бажаємо їм щасливого і радісного життя.

ХВОРІ

У Міллард Філмор шпиталі лежить, видужуючи після тяжкої хвороби, наш дуже працьовитий та активний парафіянин Євген Филипів. Треба зауважити, що під час молебну за його видужання, що відбувся минулого тижня були присутні майже всі парафіяни, що були перед тим на Богослуженні. Отже, пам'ятають! А в Сістерс шпиталі перебуває тепер, після операції, п. Микола Гриневич. Обом їм від щирого серця бажаємо скоро видужати і, забувши про хвороби, знову жити спокійним і щасливим життям.

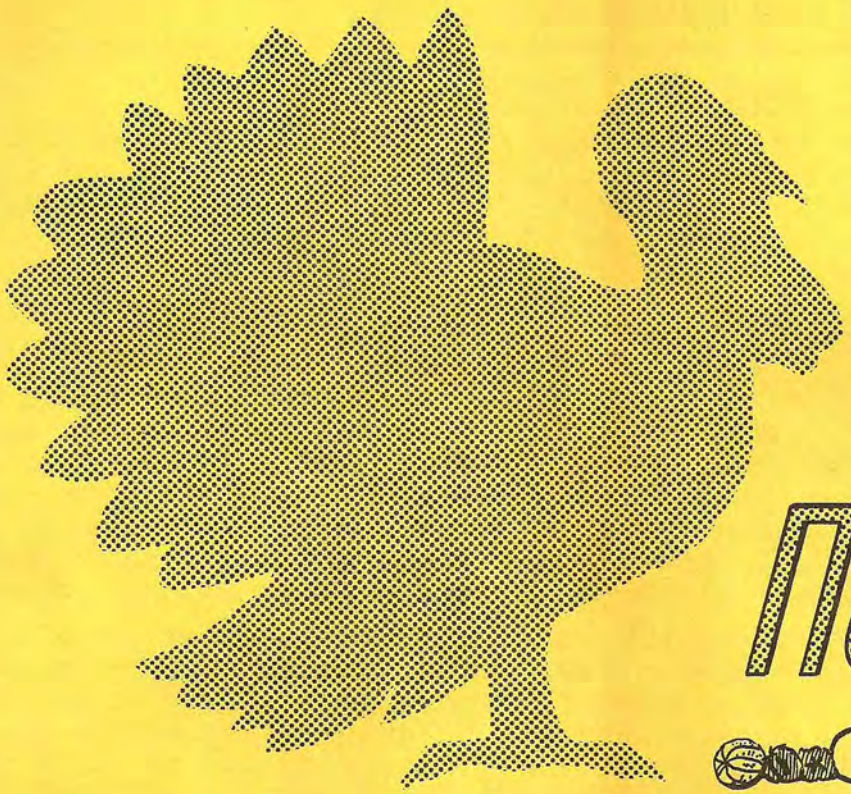
ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 20 листопада):

Андрійчук Сергій і Анна	10.00	(разом 356.50)
Бульчак Іван	50.00	(" 275.00)
Кириленко Михайло	200.00	(" 1000.00)
Михайленко Петро і Євгенія	10.00	(" 220.00)
Олійник Олександер і Марія	20.00	(" 110.00)
Стеценко Іван і Анна	30.00	(" 350.00)
Усипенко Іван	50.00	(" 500.00)
Швець Микола і Лукерія	40.00	(" 350.00)
Гаврон Анна (з Лянкастеру)	100.00	

Гриневич Микола (на пресовий фонд "Слова" - 1.00

Поправки до ч.21: до Комісії по прийняттю залі було вибрано Олексія Іващенка, а не Григорія Ващенка. І.Кашпуренко пожертвував разом 281.00.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА СВ. ТРОЇЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА
ВІДЗНАЧАЄ 28 ЛИСТОПАДА 1968 РОКУ

ДЕНЬ ПОДЯКИ

СВЯТКОВИМ ОБІДОМ У ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ
(200 КОМО ПАРК БУЛЬВАР, НЕДАЛЕКО ВІД ЮНІОН РОВД),
до якого входитимуть смачно приготовані Сестрицтвом Св.Ольги
ТРАДИЦІЙНІ СТРАВИ СВЯТА, ВКЛЮЧАЮЧИ НАЙГОЛОВНІШУ З НИХ - ІНДИКА

ПІД ЧАС ОБІДУ БУДЕ:

- Доповідь на тему свята
- Мистецька програма
- Несподіванки
- Розиграш телевізора

Використайте цю небуденну нагоду приємно, весело, цікаво і корисно провести святковий день у товаристві знайомих і друзів.

УВЕСЬ ПРИБУТОК З ІМПРЕЗИ - НА ФОНД БУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ!

Початок о 12 годині дня

Вступ, для дорослих, 5.00 долярів

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 23 | 1 ГРУДНЯ 1968 | Рік 1

Сестрицтво Св.Ольги щиро вітає о. Настоятеля і пані матушку з 14-ми роковинами їхнього подружнього життя і бажає їм у здоров'ї, спокої й добробуті прожити багато-багато щасливих літ!

Редакція "Парафіяльного Слова" приєднується до цього привітання і з свого боку складає найкращі побажання ювілятам.

СВЯТО ВВЕДЕННЯ ДО ХРАМУ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

В середу, 4 грудня, припадає свято Введення до храму Пресвятої Богородиці. Під час нього ми згадуємо, як батьки Пресвятої Діви - свв. Йоаким і Анна, виконуючи обітницю, дану ще перед народженням Марії, привели свою трьохлітню дівчинку до храму в Єрусалимі, де Вона провела все своє дитинство і ранню юність, підготовляючи Себе до ще невідомої їй великої місії.

Порядок Богослужень такий: у вівторок о 5-й годині вечора відбудеться святкова Всенічна, а в день самого свята о 9-й годині ранку - Божественна Літургія.

ДЕНЬ ПОДЯКИ В НАШІЙ ГРОМАДІ

Українські традиції і звичаї настільки багаті, різноманітні і змістовні, що, опинившися поза межами Батьківщини, наші емігранти рідко коли відчували потребу позичати щось із надбань країн їхнього поселення. Відмінність нашого календаря теж значною мірою цьому сприяла. Ми починаємо святкувати Різдво, коли на Заході воно вже давно скінчилося. Наш Великдень майже завжди припадає після Західнього (часом у нас щойно починається Великий Піст, а місцеве населення вже святкує свій Easter). Американський День Незалежности 4 липня має у нас відповідника у Святі Державности, Memorial Day - у Провідній Неділі і т.д. Правда, деякі тутешні звичаї ми таки запозичили і включили їх у наші святкування, як от подарунки на Різдво або шоколядні зайчики й курчатка на Великдень. Але таких небагато.

Проте одне свято американського народу і традиції цього свята нам треба обов'язково прийняти і "натуралізувати" у своєму оточенні. Бо своїм змістом воно дуже близьке нашому світоглядові, а відсутність його в нашому циклі свят прикро відчувається при порівнянні з циклем американським. Це - День Подяки. В Америці він являє собою одне з найважливіших свят; під час нього кожна людина і родина, що живуть у цій країні, робить підсумок своїх здобутків і успіхів та дякує за них Богові.

У нашій громаді такого свята досі ще не було. Кожний з нас, маючи вільний від праці день, відзначав його в попередні роки по-своєму - чи то згідно з американськими традиціями, чи просто як день відпочинку. В цьому році Парафіяльна Рада вирішила, що варто було б влаштувати спільне святкування Дня Подяки, щоб разом, однією великою родиною, подякувати Богові за Його щедрі дари. А дякувати справді є за що, особливо коли порівняти часи наших перших несміливих кроків по американській землі і нашим сьогоднішнім життям. Є чим похвалитися!

У день свята лив безперервний зливний дощ, завивали холодні вітри, з дерев злітали останні пожовклі листочки. Чудова погода, щоб сидіти у

теплому приміщенні і не мати найменшого бажання показуватися надвір! На урочистість у парафіяльній залі зібралося біля 150 осіб - парафіян і гостей, включаючи й дітей. Це досить мало на нашу громаду, яка на деякі інші імпрези вщерть заповнює простору залю. Але може це тому, що перший раз, що це - ще невипробувана традиція? Сестрицтво і на цей раз виявило свою подивугідну працьовитість і майстерність, приготувавши надзвичайно смачний святковий обід і створивши відповідну атмосферу для нього мистецьким удекоруванням столів. Треба відзначити, що сестричкам дуже активно допомагали наші школярки з Парафіяльної Школи. Вони накривати столи допомагали, і їжу розносити, і розчіплювати книжечки з льотерійними квитками, і ще, і ще...

Обід розпочався спільною молитвою. Біля головного стола зібрався хор і проспівав, урочисто і щиро, Молитву Господню та тропар із вдячного молебня. Далі - благословення отця Володимира, і присутні ретельно взялися до ліквідації святкових страв. "Ще такого обіду на День Подяки я не бачив, скільки живу в Америці", - казав один із гостей. "Та й добре ж готують ваші жінки!" - казав інший. І з ними всі погоджувалися.

Перед закінченням обіду виступив із словом-доповіддю про День Подяки Олександер Воронин. Він розповів історію виникнення цього свята, починаючи від першого відзначення його в 1621 році, порівняв перших поселенців із пізнішими емігрантами, особливо нашою еміграцією на початку 50-х років і звернув увагу, що нам треба більше бути вдячними Богові за все те, що ми маємо у цій вільній країні. Висловив сподівання, що цей наш перший спільний День Подяки буде початком нової нашої традиції, а може пізніше й нових звичаїв, які ми виплекаємо, щоб справді належно вшанувати свого Творця і Промислителя за всі Його добродійства до нас.

Нарешті, настав час для події, підготовка до якої почалась ще раннім літом і не припинялась до останнього дня. Довгожданний розиграш телевізора! На сцені - велика дротяна бочка, яку можна обертати, а в ній - величезна гора квитків, між якими є один щасливий. Можна з певністю сказати, що кожний присутній на святі був особисто дуже зацікавлений наслідками розиграшу, бо, здається, немає в нашій парафії нікого, хто не купив би принаймні однієї книжечки квитків. І, зрозуміло, кожний з нетерпінням чекав: ану ж я буду щасливий! Варто уваги, що продано було всі 1000 книжечок (5000 квитків), на загальну суму $ 1013.26. Чому .26? Пояснює матушка, що якась жінка додала до свого доляра ще зайвого цента (на щастя, чи що?) і дуже настоювала, щоб його включили до загальної суми.

Для повної об'єктивности, товстмайстер свята, п. Ю.Потієнко, закликав, щоб на сцену прийшло троє добровільців - не-членів нашої парафії - і провели процес розиграшу. "Один буде крутити, другий - тягати, а третій проголосить ім'я щасливця", - пояснив він. Добро ді відразу з'явились, бочка почала крутитись, перекидаючи всередині . ру папірців. Стала. З затамованим диханням, присутні дивились, як рука другого добровільця зникла в гущавині квитків, як витягла з глибини один із них і передала третьому добровільцеві. Той, зробивши для більшого ефекту невелику паузу, нарешті урочисто проголосив: "Доктор Василь Дмитріюк".

Під бурхливі оплески присутніх, встав із свого місця наш щасливець, усім добре відомий д-р В.Дмитріюк, підійшов до мікрофону і схвильованим голосом сказав:

- Нічого ніколи не вигравав у своєму житті. Це - перший раз. Нехай же цей виграш піде на добро парафії. Я дарую цей телевізор парафіяльній залі!

Ще бурхливішими оплесками вітають усі цей справді шляхетний подару-

нок шановного доктора. І висловлюють йому свою подяку і признання загальним співом "Многих Літ".

А тоді до товстмайстера підходить Володимир Квартирук і вручає йому 50.00 долярів, "як подарунок для Церкви в День Подяки". Щойно цю пожертву було проголошено, як з-за столів починають вставати ще й інші парафіяни і гості, щоб і собі скласти свої дари. Секретар ледве встигає записувати. Список росте, а з ним і купа грошей на столі. Що-кілька хвилин товстмайстер проголошує нових жертводавців, а за ними йдуть ще і ще. Близько біля столу, де записувалося пожертви, сидів у той час Василь Потієнко, учень Парафіяльної Школи. Він довго дивився на все зростаючу купу грошей, а потім, коли хвиля жертводавців на короткий час зупинилась, простягнув і свого доляра: "І я хочу дати на Церкву. І мене запишіть". Чи це бачив хто, чи ні, але за кілька хвилин до столу підійшла із своїм доляром Ліда Остапчук, потім Оля Мельник, а потім ще й інші й інші діти нашої Школи. Прийшла і маленька Леся Мельник. Вона чомусь подумала, що тут роздають гроші і хотіла й собі щось дістати, але коли довідалась у чому справа, дуже серйозно пішла до своєї мами, попросила у неї доляра і урочисто поклала на стіл, до інших...

Так несподівано, без жодних закликів чи підготовки, на святі було спонтанно зібрано $ 1072.00 доляри. Справді княжий дар для своєї Церкви! Можна було уявити собі радість Будівельного Комітету з такої несподіванки. "Це ж можна буде тепер і оббити будинок зверху, або можна... або..." Звичайно, добрий вжиток для цих грошей буде знайдено, а будова ще більше піде вперед або й закінчиться скоро!

Після закінчення офіційної частини і несподіваної збірки, люди ще довго не розходилися. Розмовляли, розважалися і раділи, що перший спільний День Подяки пройшов так успішно, приємно, цікаво! І було б на тому і все про це свято, якби не лялька. Гарна, чепурненька, в пишному українському одязі. Її подарувала свого часу для Сестрицтва пані Марія Квасницька, що недавно переїхала на постійний побут до Маямі. Сестрички давно вже мали намір розіграти цю ляльку в льотерії, але все чекали доброї нагоди. І ось нагода прийшла. Пішли в хід квитки, і за якісь пів години уже було зібрано $ 42.51 (і тут хтось докинув зайвого цента!) Ляльку виграла пані Василина Осташук, одна з наших гостей, а гроші Сестрицтво передало, як пожертву від себе, на Будівельний Фонд.

Опис свята був би неповний, якби не згадати всіх, що спричинилися до його успіху. Тих, хто продавав квитки, хто готував обід, хто упорядковував і декорував залю і багатьох інших, що вклали свою працю і здібності в підготовку цієї імпрези. Всі вони будуть відзначені в "Парафіяльному Слові", коли будуть виготовлені списки. А покищо усім - СЕРДЕЧНЕ СПАСИБІ!

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Протягом минулого тижня панелями було оббито вже всі стіни, крім вівтарної. Покладено ізоляцію на три чверті поверхні стелі. Почато укладання ізоляції в приміщенні школи. Закінчено було інсталяцію електричного каблю від залі до церкви (тут найбільше попрацював, і то не зважаючи на дуже несприятливі умови погоди, п. Леонід Царик). Продовжуються слюсарські роботи. Робочих рук не вистарчає і далі, а тому Будівельний Комітет знову просить усіх, хто може: ПРИЙДІТЬ І ВКЛАДІТЬ СВОЮ ЧАСТОЧКУ У НАШУ СПІЛЬНУ СПРАВУ!

КВИТКИ НА КОНЦЕРТ "БУРЛАКІВ" УЖЕ МОЖНА НАБУВАТИ

Концерт "Бурлаків", прибуток з якого піде на Будівельний Фонд нашої громади, відбудеться рівно через два тижні, в неділю 15 грудня о 6-й годині вечора. Квитки, ціною $ 2.50 або $ 1.50 (для дітей - $ 1.00) можна набувати вже в уповноважених Парафіяльної Ради. ВСІ НА КОНЦЕРТ!

МИТРОПОЛИЧЕ БОГОСЛУЖЕННЯ НА ПЛАСТИНКАХ

Нагадуємо всім зацікавленим, що зголошувати замовлення на 2-пластинковий комплект Богослуження, що його відправив Блаженніший Митрополит Іоан, можна ще в цю і в наступну неділі, у секретаря Парафіяльної Ради Олександра Воронина. Замовлення буде вислане 10 грудня ц.р. Ціна комплекту - 10.50, включаючи пересилку.

П О Д Я К А

Дуже вдячний дорогим учням, вчителям і батькам нашої Парафіяльної Школи за такого теплого, сердечного листа до мене в час моєї хвороби, за хороші побажання і увагу. Бажаю всім вам успіху в навчанні і шкільній праці. Прошу прийняти від мене 20.00 на потреби нашої Школи.

Водночас хочу подякувати всім друзям і знайомим, що відвідували мене в лікарні; усім, хто молився за мене, а також за картки і квіти.

Особлива подяка нашому отцеві Володимирові Мельникові за його щиру увагу й опіку в цей тяжкий для мене час.

З привітом, Микола ГРИНЕВИЧ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО"!

Початок року - це добра нагода, щоб передплатити (і таким чином постійно одержувати поштою) орган нашої Церкви, журнал "Українське Православне Слово". Кожному членові Церкви повинно бути цікаве життя не лише його громади, а й життя всієї Церкви, а про це можна найкраще довідатися з його офіційного органу. У ньому містяться також цікаві релігійні статті, новини з життя інших церков, статті дискусійні і багато іншого цікавого матеріялу. Передплата на рік коштує $ 5.00. Замовлення на передплату можна посилати прямо на адресу Консисторії (Ukrainian Orthodox Church of U.S.A., P.O.Box 595, South Bound Brook, New Jersey - 08880) або звертатися до о. Настоятеля.

ПОПРАВКА

В минулому числі, серед списку жертводавців на парафіяльну забаву, було подано прізвище п. Йосифа Бучинського. Насправді тим жертводавцем був п. Іван Бучинський, який, разом із своєю дружиною, подарував пляшку горілки.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ

При нашій громаді існує вже багато років 145-й Відділ Українського Робітничого Союзу - братської запомогово-обезпечневої організації, що нараховує понад 24,000 членів і понад $ 8,500,000.00 членського майна. Робітничий Союз має найновішого типу грамоти забезпечення для осіб різного віку. Крім своєї асекураційної діяльности, Український Робітничий Союз провадить велику харитативну діяльність, допомагаючи бідним, хворим і нездібним до праці членам. Підтримує національну боротьбу українського народу, допомагає освітньо-культурним, видавничим, церковним справам. Допомагає матеріяльно незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Український Робітничий Союз неодноразово допомагав і нашій громаді, жертвуючи на Будівельний Фонд, а також на Парафіяльну Школу. Кожнорічно складає пожертву на ялинку для дітей Парафіяльної Школи. Зовсім недавно допоміг фінансово нашій громаді, погоджуючись дати позику, забезпечену грамотами членів, на сплату боргу і закінчення будови. Підтримуйте і ви цю корисну організацію! ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ!

Голова Відділу, С.АНДРІЙЧУК

ПОЖЕРТВИ В ДЕНЬ ПОДЯКИ

Від членів парафії:

Бульба Констянтин	25.00	(разом 250.00)
Бучинський Йосип і Валентина	30.00	(" 181.00)
Гержан Григорій і Марія	20.00	(" 520.00)
Гончар Мусій і Олена	50.00	(" 376.00)
Квартирук Володимир і Анна	50.00	(" 400.00)
Лаврінович Марія	5.00	(" 5.00)
Любарівська Олександра	10.00	(" 50.00)
Михайленко Антон і Одарка	20.00	(" 321.00)
Неліпа Микола і Анастасія	50.00	(" 500.00)
Нечипорук Семен і Марія	50.00	(" 305.00)
Опанащук Іван і Анна	2.00	(" 153.00)
Панченко Іван і Ніна	20.00	(" 741.00)
Потієнко Юрій і Таїса	10.00	(" 410.00)
Черник Ольга	5.00	(" 355.00)
Швець Микола і Лукерія	20.00	(" 370.00)
Швець Микола і Анна	10.00	(" 261.00)
Чорногорець Іван	5.00	(" 255.00)

Від дітей і молоді:

Ліза Маковська	1.00
Дарина Мельник	1.00
Леся Мельник	1.00
Ольга Мельник	1.00
Леся Опанащук	25.00
Мирослава Опанащук	1.00
Павло Опанащук	1.00
Ліда Остапчук	1.00
Василь Потієнко	1.00
Юрій Чернявський	25.00
Ліза Шрамель	2.00

Від не-членів парафії:

Констянтин Ґреґа	5.00	
Олекса Кулик	5.00	
Григорій Овчаренко	45.00	(разом 400.00)
Віктор Степанківський	5.00	
Діяна Степанківська	5.00	
Славко Степанківський	50.00	

ДЕКЛЯРАЦІЇ

Іван і Євдокія Борідько	50.00
Андрій Бульба	50.00
Олександер Воронин	50.00
Степан і Ірина Закусило	20.00
Кирило і Тетяна Кондратюк	25.00
Марія Матух	20.00
Анатолій і Анна Остапчук	25.00
Максим і Уляна Петручок	75.00
Олександра і Володимир Побивайло	100.00
Михайло і Надія Різун	30.00
Ольга Черник	20.00
Михайло і Галина Шумські	50.00

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО
ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ ЙОРК

№ 24 8 ГРУДНЯ 1968 Рік 1

Ол. Воронин

ХРИСТИЯНСЬКА ЛЮБОВ

"Возлюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всім розумінням твоїм. А ближнього свого, як самого себе" (Лк.10,27)

Ці слова Спасителя нашого Ісуса Христа набирають у наші часи, коли на світі лишилось так мало любови, а ненависть, злоба й ворожнеча намножились, особливого значення. А надто ж нам, християнам, покликаним до величного діла - бути світлом для світу, носіями Божої віронауки, треба з особливою увагою звертатись до цієї найбільшої заповіді, на якій вся ця християнська віронаука побудована. Треба сприйняти її не тільки розумом своїм, але й глибинами душі, усім своїм єством і, що найголовніше, здійснювати її кожного часу й кожної години нашого життя.

До чого ж закликає нас Господь цією заповіддю? Він закликає нас до любови. ЛЮБОВ Він хоче бачити в нас, бо без неї - порожня віра наша, без неї всі наші знання й уміння, наші добрі вчинки, та й самі ми - то ніщо (І Кор.13,1-3).

"Возлюби Господа Бога твого!" Якої ж любови жадає від нас до Себе Господь? Як нам треба любити Його? Любити Бога, нашого Творця і Промислителя, треба тією чистою, незаплямленою любов'ю, якою дитина любить батьків своїх. Дитина любить батька свого і матір свою, бо відчуває в них тих найближчих, які піклуються про неї, віддають їй усе, що мають, люблять її так, як ніхто в світі. Погляньмо навколо себе, подивімось на той чарівний світ природи, що оточує нас, на премудрі закони, що панують у ній, і спитаймо себе: чи ж не з любови до нас, людей, все це створено? Хіба можна лишатись байдужим до нашого Творця, Який, давши нам життя, дає нам і все, щоб зробити його найбільш повноцінним, щедро подаючи нам земні й небесні блага? Хіба можна не любити Бога, Який Своєю батьківською любов'ю до нас довготерпить нам безліч провин наших, прощає і найбільші гріхи, коли бачить щире каяття? Який показав нам приклад найгарячішої любови, пославши до грішного світу Єдинородного Сина Свого, що Сам Себе приніс у жертву за гріхи людства? Який Дорогоцінне Тіло й Пречисту Кров Христові дав нам на зцілення від гріховної недуги, на життя вічне? Який дав нам Євангелію - величну книгу любови, - що вже майже дві тисячі років осяює світ нетлінним світлом Богопізнання? Який створив Церкву Христову - непохитний міст до вічного Царства?

Хіба ж не безумець той, хто, знаючи це, не пройметься палкою синівською любов'ю до Небесного Отця, не дякуватиме Йому за ті безмежні блага, які він, грішний, дістає з висоти? Хто, як не безумець, відмовиться відкрити перед Христом двері своєї душі, коли Він прийде і стукатиме до неї? (Апок.3,20). Хто з нас не буде готовий на все заради Господа?

Такою любов'ю палали до Христа Його Апостоли. Ні жорстокі переслідування, ні ув'язнення, ні тортури, ані навіть мученича смерть не могли примусити їх зректися свого Учителя.

Так любили Господа свого християни перших століть. Тисячі тисяч муче-

ників без страху ішли на неуявні страждання, щоб світ побачив, що сила християнської любови - непереможна.

Наше українське козацтво завзято боронило свою землю, свою Православну віру від наїздів невірних. Хіба не любов до Бога, до Його святої віри, примушувала їх віддавати своє життя на полях бою, щоб рятувати свою церкву і народ від зневаги та знищення?

До такої справжньої християнської любови - щирої, палкої, жертвенної, без будьяких нещирих думок, не задля користи чи слави людської, повинен прагнути кожен із нас. Бо "хто пробуває в любові, той пробуває в Бозі, і в ньому Бог пробуває!" (І Іоан.4,16).

"Возлюби ближнього свого, як самого себе", - каже далі Господь. Хто любить Бога справжньою християнською любов'ю, той не може не любити ближнього свого. Бо "хто скаже: "Я люблю Бога", та брата свого ненавидить, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого він бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?" (І Іоан.4,20). Ті ж, хто з любови до свого ближнього допомагають йому, служать йому, чинять усе йому на користь, для Господа це роблять, і велика нагорода приготована їм на висоті. До таких скаже Господь у день судний: "Прийдіть, благословенні Отця Мого, унаслідуйте Царство, уготоване вам від сотворення світу... Бо що тільки вчинили були ви одному з найменших братів Моїх цих, - те Мені ви вчинили" (Мт.25,34,40).

Хто ж це той ближній, якого нам заповідано любити, як самого себе, тобто тією найбільш природньою для нас любов'ю, вродженою нам, від нас нероздільною? Це - кожна людина, яка, як і ми, являє собою творіння Боже, образ і подобу Його, а тим самим є і нашим братом.

Наші ближні у вужчому розумінні - це люди, для нас найрідніші, найдорожчі: наші батьки, наші рідні, близькі друзі; це - ті, що шанують нас, роблять нам добро, діляться з нами своїми радощами й горем; це - ті, що люблять нас. Любити їх, щиро, сердечно, виконувати всі християнські обов'язки щодо них - це лише перша ступінь любови до ближнього, яка переважно дається нам від природи, якої не треба в собі виховувати, розвивати, до неї прагнути. Така любов, хоч і високо цінiться Господом, не дає нам особливої заслуги, бо, як каже Спаситель: "коли любите тих, що люблять вас, яка ваша заслуга? Люблять бо і грішники тих, хто їх любить. І коли добре чините тим, що добро чинять вам - яка ваша заслуга? Бо те саме і грішники роблять" (Лк.6,32-33).

Наші ближні - це ті тисячі людей, що живуть навколо нас своїм власним життям, своїми інтересами, не пов'язані з нами ані союзом крови, ані взаємністю добрих діл. Це ті, про яких ми звичайно кажемо, як про чужих для нас, яких ми байдуже минаємо на нашому життєвому шляху. Любити їх християнською любов'ю задля Господа - це вже друга, вища ступінь любови до ближнього. Така любов полягає в готовості служити ближньому де, коли і як лише можливо; допомагати кожному, де тільки є змога; рятувати ближнього свого в небезпеці, навчати, остерігати, вказувати правильний шлях менше досвідченим. Така любов, за Апостолом Павлом, "довго терпить, милосердствує, не заздрить, не величається, не пишається, не поводиться нечемно, не шукає свого, не рветься до гніву, не думає злого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, все терпить" (І Кор.13,4-8). Щасливий той, в кого в душі квітне така любов. Його життя - це щастя, бо всі добрі діла, які він чинить з любови до ближнього, сповняють його тихою радістю, солодким почуттям втіхи. Для такої людини Царство Боже починається вже тут, на землі, а в житті вічному її чекає повнота небесного блаженства.

Третьої ж, найвищої ступені любови досягає той, хто, за закликом Спасителя, любить ворогів своїх; благословляє тих, що проклинають його;

творить добро тим, що ненавидять його; молиться за тих, що переслідують його (Мт.5,44). Така людина підноситься до високого ступеня досконалости, стає істинним сином "Отця,... що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими і добрими, і дощ посилає на праведних і неправедних" (Мт.5,45). Перед нею - світлий приклад Христа Спасителя, Який, в нелюдських муках умираючи на хресті, благав Отця Свого простити тим, що розп'яли Його, "бо не знають, що роблять" (Лк.23,34). Перед нею приклад святого великомученика архидиякона Стефана, який підніс свою гарячу молитву за тих, що побивали його камінням, благаючи: "Не постав їм, о Господи, цього гріха (Діяння 7,60). Перед нею і всіма нами приклад перших християн, які молились за своїх переслідувачів і мучителів, просячи Господа врозумити жорстоких, засліплених ненавистю, катів. І молитва їхня доходила до престолу Всевишнього: найлютіші переслідувачі нераз прозрівали і ставали до лав тих, кого ще вчора гнали.

Така любов - всесильна! Ненависть і сила зникають перед нею, як "віск од лиця вогню". Така любов - непереможна!

Живемо у XX-му столітті. У столітті нечуваного розквіту науки й техніки. Людина опанувала не тільки найдальші закутки землі, але проникла в підводні глибини, в повітряні простори. Чуємо про нові й нові винаходи, які могли б набагато полегшити наше життя, принести з собою нові вигоди, нові можливості.

Але чи кращає наше життя? Чи досягли своєї мети наука й техніка? Дві останні війни, мільйони жертв, руїни, знищення; а тепер нависле над світом мариво нової, найстрашнішої в історії людства, війни - це найкраща відповідь на це питання. Все те, що мало допомагати людині, служити їй - стало знаряддям знищення, убивства, смерти. Людина скинута з престолу своєї гідности; на її місце поставлено бездушну машину. Любов - це джерело християнських чеснот, висока творча сила - зникає з наших душ, Христос відтискається нами дедалі більше на другорядний плян, а перше місце захоплює прагнення до наживи, до багатства, до матеріяльних благ. Втрачаючи любов, світ занепадає і, хоч лунають окремі голоси про потребу навернутися до Бога, відшукати занедбані чесноти - вони, ці голоси, лунають серед пустелі байдужости решти світу.

Тому кожен із нас, хто вважає себе за християнина, хто ще має в серці Бога, кому дорогі заповіти Христові - повинен докласти всіх своїх зусиль, щоб повернути в світ втрачену любов. Будемо ж молити Господа, щоб Він просвітив душі наші і розтопив закам'янілі серця теплом цього великого дару Духа Святого. Щоб, з'єднані вірою, надією й любов'ю, ми могли єдиними устами і єдиним серцем прославляти Бога, Який є Любов.

8 грудня 1948 року.

У ДЕНЬ СВЯТОГО АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО

13 грудня припадає свято св. Апостола Андрія Первозванного - першого учня Христового і одного з найбільш ревних проповідників Його святої віри. Передання говорить, що Св.Апостол Андрій, під час однієї своєї місійної подорожі дійшов аж до гір, де тепер стоїть Київ, благословив їх і провістив славне майбутнє містові, що мало вирости там. Тому і називають святого Апостола Андрія Основоположником Церкви Христової на Україні. Докладніше про нього буде написано в наступному числі "Парафіяльного Слова".

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ - ПОТРІБНО РОБОЧИХ РУК!

Протягом минулого тижня продовжувалась інтенсивна праця по викінченню середини церкви, де зроблено чималий поступ, а також виконано деякі праці у приміщенні майбутньої школи. Будівельний Комітет закупив і вже

доставив на місце дуже багато будівельного матеріялу, потрібного для чергових робіт. Матеріял цей лежить, чекає робітників. Треба віддати честь і хвалу тим кільком (але таки буквально кільком) нашим парафіянам, які трохи не щодня приходять, щоб потрудитися при будові, не шкодуючи на те ні часу, ні сил. Але чому їх так мало? Наша ж парафія досить велика і має, дякувати Богові, досить працездатних чоловіків, що могли б своєю працею спричинитися до приспішення будови. Будівельний Комітет запевняє, що коли, починаючи відтепер, на роботу приходитиме потрібна кількість робітників кожного дня, МИ ЗМОЖЕМО СВЯТКУВАТИ РІЗДВО ХРИСТОВЕ ВЖЕ В НОВІЙ ЦЕРКВІ.

Зробімо ж цей подарунок Новонародженому Дитяткові Христові! Покажімо, що ми всі віддані сини своєї Рідної Церкви і що ми всі хочемо її добра і зросту. Приходьмо допомогти в цій спільній для нас меті, коли до нас звертатимуться представники Будівельного Комітету! Приходьмо й тоді, коли до нас не звертатимуться; завжди, коли є лише вільний час і можливість. Робота буде для всіх у всяку пору дня. Потрібні і спеціялісти, і не-спеціялісти; і знавці будівельної справи, і такі, що знають лише, як забивати цвяхи. Кожна година праці наблизить нас до того світлого дня, коли ми зможемо молитися до Всевишнього вже не в залі, а в справжньому Храмі Господньому. Отже - всі на будову!

НАШІ БУДІВНИЧІ

Нижче подаємо список членів парафії, які працювали на будові в місяці листопаді. Висловлюючи цим ретельним працівникам щиру подяку, сподіваємося, що наступний список міститиме і прізвища багатьох інших парафіян.

Борідько Іван	9.0	Опанащук Іван	159.0
Бучинський Йосип	44.5	Остапчук Анатолій	39.5
Гержан Григорій	4.0	Різун Михайло	12.0
Гончар Левко	13.0	Солоп Яків	3.0
Заєць Євдоким	3.0	Стеценко Іван	7.0
Згибай Олекса	53.5	Супрунович Олександер	19.5
Кондратюк Кирило	10.0	Усипенко Іван	71.5
Лобур Петро	3.0	Худий Захар	5.0
Маковський Петро	61.0	Чорногорець Іван	3.0
Неліпа Микола	3.0	Швець Микола	6.5
Опанащук Андрій	25.0	Шумський Михайло	15.5

ПОДЯКА ЧЛЕНАМ РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

Парафіяльна Рада складає щиру подяку всім членам Робітничого Союзу, які ласкаво погодилися своїми асекураційними грамотами забезпечити позику на покриття негайних фінансових зобов'язань парафії та будову церкви і школи.

Усіх парафіян закликаємо підтримувати Робітничий Союз - організацію, яка, крім свого основного завдання, тобто забезпечення своїх членів догідними грамотами різних типів, виконує велику національно-освітню та харитативну діяльність, допомагаючи українському народові в його боротьбі за свободу. Робітничий Союз підтримує нас - підтримаймо його і ми! За всіма інформаціями звертатися до Секретаря 145-го відділу Союзу, пана Тимофія Рудая (телефон 884-2132).

ПРАЦІВНИКИ В ДЕНЬ ПОДЯКИ

У минулому числі "Парафіяльного Слова" було подано докладний опис першого в історії нашої парафії спільного Дня Подяки. Великий успіх цього свята треба завдячувати насамперед членам Сестрицтва, які приклали справді таки дуже багато праці, щоб і обід вийшов якнайсмачніший, і щоб заля виглядала привітно і по-святковому і, взагалі, щоб люди мали про що згадувати. День Подяки був важливий для Сестрицтва ще й тому, що під час обіду було розіграно телевізора, чистий прибуток з чого Сестрицтво

використає на дальше устаткування кухні та сплату боргів.

Чистий прибуток із Дня Подяки, що пішов на Будівельний Фонд парафії (за продані квитки вступу, продаж напитків, пожертва Сестрицтва з розиграшу ляльки тощо) складає $ 499.78.

З подякою подаємо нижче список сестричок, які працювали в кухні, декорували залю та обслуговували гостей під час святкового обіду: Євдокія Борідько, Марія Бульба, Таня Бучинська, Марія Згибай, Надія Лобур, Валя Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Людмила Опанащук, Уляна Петручок і Олександра Побивайло. Їм дуже ретельно допомагали школярки і молодь: Надя Гончар, Сузанна Маковська, Ольга Мельник, Рая Нестеренко, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Галя Петручок, Оленка Потієнко і Ліза Шрамель.

У минулому "Парафіяльному Слові" було також згадано, що Сестрицтво продало усі 1000 льотерійних книжечок. Це вдалося зробити, насамперед, завдяки невеликій групі парафіян, які взялися розповсюдити більшу чи меншу кількість книжечок, а також завдяки тому, що більшість членів парафії охоче купували льотерійні квитки, коли до них звертались уповноважені. Особливо треба відзначити нашу чемпіонку по розпродажу квитків, пані Уляну Петручок, яка напевне має спеціяльний талант до того. Бо як же інакше пояснити те, що вона продала нечувану кількість - АЖ 165 КНИЖЕЧОК? Багато продали й інші. Зрештою, кожний зможе побачити це із списку наших "торгівців квитками", що його тут подаємо, разом із кількістю проданих ними книжечок:

Петручок Уляна	165	Маковська Валя	20
Побивайло Олександра	113	Борідько Галя	16
Куява Єва	94	Іващенко Олексій	16
Матушка Антоніна Мельник	82	Гержан Марія	15
Лобур Надія	75	Макуха Анна	15
Нестеренко Анна	55	Матвійчук Олекса	11
Чмола Ірина	50	Бульба Андрій	10
Марвін Григорій	50	Воронин Олександер	10
Опанащук Дмитро	40	Остапчук Анатолій	10
Різун Надія	30	Потієнко Юрій	10
Денисенко Володимир	30	Шрамель Ліза	10
Лящук Люся	25	Опанащук Слава	5
Неліпа Настя	20	Ткачук Роксоляна	3

І ще раз: усім, хто спричинився до успіху Дня Подяки - ЩИРЕ СПАСИБІ!

Коли вже говоримо про успіхи, то з приємністю повідомляємо, що чистий прибуток із останньої парафіяльної забави, яка відбулась 16 листопада, складає 516.62. Всі ці гроші передано на Будівельний Фонд парафії.

НОВИЙ ПАРАФІЯНИН

Парафіяльна Рада, на своєму засіданні 5 грудня ухвалила прийняти до складу членів парафії п. Олександра (Левка) Гончаря, ім'я якого подавалося трохи чи не в кожному списку будівничих нової школи і церкви. Він справді поклав величезну кількість годин на будову, часом працюючи до виснаження, бо хотів якнайшвидше побачити вже закінчений наш Божий Храм. Щиро вітаємо його у нашій громаді, як члена, і сподіваємося, що він покладе ще більше своїх знань і сил на добро своєї Церкви.

При цьому хочемо зазначити, що інформації, подані в № 22 "Парафіяльного Слова" про членство молоді, яка досягає 18 років життя, були не цілком точні і, після докладної перевірки цього питання, ми їх виправляємо. Отже, діти парафіян нашої громади, після досягнення 18-ліття, СТАЮТЬ ПАРАФІЯНАМИ ТА КОРИСТУЮТЬСЯ ВСІМА ПРАВАМИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ АВТОМАТИЧНО. Якщо вони в той час студіюють, вони повинні подати заяву про

звільнення їх від членських вкладок. Якщо працюють, ОСОБЛИВОЇ ЗАЯВИ ПОДАВАТИ НЕ ТРЕБА, А ЛИШЕ ДІСТАТИ ВІД ФІНАНСОВОГО РЕФЕРЕНТА членську книжечку і почати сплачувати свої місячні вкладки.

ПРОХАННЯ БУХГАЛЬТЕРІЇ

Усіх членів, які ще не заплатили членських вкладок за 1968-й рік, просимо зробити це негайно, щоб можна було закрити фінансові книги на цей рік і не переводити боргів на наступний рік. Боржників залишилось ще чимало, а це дуже від'ємно відбивається на фінансах нашої громади. Повідомляємо також, що починаючи з цієї неділі, можна вже буде брати ковертики для тижневих пожертв. Звертатися після Богослуження до фінансового референта.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ УНР У НАШІЙ ПАРАФІЇ

14 грудня до нас завітає Віце-Президент Української Народньої Республіки проф. Микола Степаненко, який виголосить політичну доповідь на тему: "20-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ І ПОТРЕБА ЗАВЕРШЕННЯ КОНСОЛІДАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ СИЛ". Початок доповіді - о 6-й годині вечора. Після доповіді та дискусії відбудеться чайне прийняття на честь доповідача, що його влаштовує Бофальська філія Товариства Прихильників УНРади.

СВЯТО 100-ЛІТТЯ "ПРОСВІТИ"

З нагоди 100-річчя заснування Матірнього Товариства "Просвіта", в неділю 8 грудня в домі "Дніпро" (562 Дженезі вулиця) відбудуться святкові сходини громадян з ювілейною доповіддю та спогадами старих просвітян. Екзекутива Відділу УККА в Бофало запрошує все громадянство своєю присутність вшанувати нашого заслуженого ювілята - "Просвіту".

ВСІ НА КОНЦЕРТ "БУРЛАКІВ"!

В наступну неділю відбудеться довгожданний і давно підготовлюваний концерт хору "Бурлаки". Наша присутність на цьому концерті повинна бути масова. Чому? Насамперед - це одна з небагатьох нагод почути УКРАЇНСЬКУ ПІСНЮ У ВСІЙ ЇЇ КРАСІ, У ВИКОНАННІ ВИСОКОМИСТЕЦЬКОГО І ЗАСЛУЖЕНОГО ХОРУ, ЯКИЙ ЗДОБУВ СОБІ ПРИЗНАННЯ НЕ ТІЛЬКИ В НАШОМУ МІСТІ, А Й ДАЛЕКО ПОЗА ЙОГО МЕЖАМИ, У БАГАТЬОХ МІСЦЕВОСТЯХ СКУПЧЕННЯ УКРАЇНЦІВ. "Бурлаки", власне кажучи, складаються тепер аж із трьох хорів: чоловічого та жіночого (під керівництвом п. Юрія Лаврівського) та дитячого під керівництвом п. Михайла Проценка. Фортепіяновий супровід дитячого хору виконує п. Роезлі Проценко.

"Бурлаки" виступлять із багатою програмою, серед якої буде чимало нових пісень. Усі, хто любить українську пісню, кому дорогі мистецькі надбання українського народу, хто хоче забути про сірі будні і полинути на крилах пісні до висот духової насолоди, ПОВИНЕН ПРИЙТИ НА ЦЕЙ КОНЦЕРТ. І, напевне, довго-довго його згадуватиме.

Нарешті, своєю масовою присутністю на концерті ми підтримаємо нашу парафію, бо "Бурлаки" ласкаво погодилися ПОДАРУВАТИ УВЕСЬ ПРИБУТОК ІЗ ЦІЄЇ МИСТЕЦЬКОЇ ІМПРЕЗИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ГРОМАДИ.

ОТОЖ - НЕХАЙ НЕ БУДЕ СЕРЕД НАС НІКОГО, ХТО НЕ ПРИЙШОВ БИ ПОСЛУХАТИ НАШИХ "БУРЛАКІВ"! ДО ПРИЄМНОЇ ЗУСТРІЧІ НА КОНЦЕРТІ!

ОСТАННЯ НАГОДА ЗАМОВИТИ ПЛАСТИНКИ

Сьогодні - остання нагода замовити пластинки Божественної Літургії, що її відправляє Блаженніший Митрополит Іоан. Замовлення буде вислано 10 грудня, і після того нових зголошень прийматися не буде. Звертатися до секретаря Парафіяльної Ради О.Воронина (837-7097).

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД НАДРУКУЄМО В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА". У цьому, на жаль, не вистарчило місця...

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ - ЧІКТОВАГА

№ 25 15 ЛИСТОПАДА 1968 Рік 1

СВЯТИЙ АПОСТОЛ АНДРІЙ ПЕРВОЗВАННИЙ

У Києві, на мальовничій горі, з якої видно Дніпро і широкі степи по лівому березі річки, стоїть ось уже майже 200 років стрункa велична церква, бані якої піднімаються високо вгору, до блакитного українського неба. Церква ця зветься Андріївським Собором, а названа вона так на честь першого учня Ісуса Христа, Апостола Андрія Первозванного. Кажуть, що давно-давно, коли вся Україна була ще вкрита лісами і степами, коли не було ще там ні міст, ні сіл, і лише де-не-де жили люди серед цієї чудової природи, прийшов той Апостол із далекої Святої Землі аж до гір, де тепер Київ. Коли ж вийшов він на одну з тих гір (може й ту саму, де стоїть тепер його церква), йому так сподобалося те місце і країна, що він сказав до своїх учнів: "Бачите гори ці? Дивіться, бо на цих горах засяє благодать Божа, побудоване буде тут велике місто, і Бог воздвигне на них багато церков".

Про те, чи справді був Апостол Андрій на київських горах, ніхто не знає напевно. Але народ наш з давніх давен зберігав переказ про його відвідини і передавав його з роду в рід. А вже за княжих часів Нестор Літописець, перший український історик, записав цю подію до свого Літопису.

І через те ми й віримо, що Св.Андрій Первозванний був першим, хто прийшов до нашої країни, щоб розповісти людям про Сина Божого та Його науку. Тому й називають його "Основоположником Церкви Христової на Україні". Тому так глибоко шанує його наш народ. Скільки батьків називають своїх синів Андріями на честь Св.Апостола! Скільки церков носять його ім'я! А які гарні звичаї витворив наш народ на день Св.Андрія, що святкується 13 грудня! Тоді збирається молодь, весело забавляється, а дівчата ворожать, хочуть долю свою довідатись...

Шанують Св.Апостола Андрія й інші християнські народи. У кожній країні можна знайти церкви, збудовані на його честь. А шотляндці уважають його опікуном своєї країни. Білий навскісний хрест Шотляндії на прапорі Великої Британії - це ж хрест Святого Андрія!

Чому така честь і слава цьо-

му учневі Христовому? З точки погляду світу, особливо такого, яким він є тепер, він не мусів би мати до того особливої підстави. Адже не був він ані з якогось славного роду, ані не мав ніколи великої влади, не був ані хоробрим полководцем, ні видатним письменником, ні вченим-дослідником. Народився Св.Андрій у маленькому селі Віфсаїді, на березі Галилейського моря, у Святій Землі. За його часів про те село мало хто напевне і знав. Мешканці його жили і родини свої утримували з того, що все життя ловили і продавали рибу. Тим займався і батько Андрія, Йона, і того ж ремесла навчив і обох своїх синів (брат Андрія називався Симоном).

І мабуть так і жили б вони, спокійно і далеко від світу, поки віку їм призначено, якби Андрій випадково не зустрівся з Іваном Хрестителем, який саме тоді проповідував у пустині поблизу річки Йордан. Йому так сподобалась наука Святого Пророка, що він став його учнем. Одного дня він побачив, як до Івана Хрестителя прийшов Ісус Христос і охрестився від нього в Йордані. Андрій відразу відчув, що це той самий Спаситель світу, якого Іван Хреститель обіцяв людям. І він, не вагаючись ані хвилини, назвав Його Учителем і пішов слідом за Ним. Так цей простий рибалка став першим учнем і послідовником Христа, а через те і називають його Первозванним або Першопокликаним.

Скоро після того Андрій знайшов і привів до Христа свого брата Симона, який теж відразу став Його учнем і дістав від Нього нове ім'я - Петро. Пізніше Христос покликав і інших Апостолів. І з того часу вони завжди супроводжували Його по містах і селах Святої Землі, навчалися від Нього, бачили Його чуда й самі ширили Його науку серед людей. Апостол Андрій з братом Симоном-Петром та Апостолами Іваном та Яковом були найближчими учнями Спасителя, яких Він часто брав із собою окремо від інших, щоб розповісти їм про щось особливо важливе. Так пробули вони з Ним усі три роки, аж до того часу, коли Учитель їхній умер на хресті, а потім воскрес із мертвих і зійшов на небо.

Після того дороги Апостолів розійшлися. Вони вирушили, кожний окремо, в різні країни світу, щоб скрізь проповідувати людям про Сина Божого і Його святу науку. Пішов у дорогу і Св.Апостол Андрій.

З того часу він уже ніколи не відпочивав і не затримувався довго на одному місці. Він хотів, щоб якнайбільше людей почули про Спасителя Христа і стали Його учнями. У багатьох країнах побував Святий Апостол, великі-великі простори перейшов він за своє життя! А в ті ж часи не було ані літаків, ні потягів, ні авт, ні швидких кораблів; не було тоді не тільки добрих доріг, а часом і зовсім ніяких! Але він робив Божу справу, і Бог йому завжди допомагав.

Подорожував Св.Андрій Первозванний по країнах Малої Азії (де тепер Туреччина), відвідував міста на південному березі Чорного Моря, був у Вірменії і Грузії, у Греції та інших країнах. Під час останньої своєї подорожі проповідував серед скитів, які жили тоді в степах теперішньої Південної України. Тоді ж відвідав і країну, заселену нашими предками-слов'янами, зайшовши, як кажуть, аж до київських гір. Скрізь, де був, навчав людей, хрестив їх, наставляв їм священиків. Часом і хворих зціляв, чуда робив, ворогів мирив, порадами та молитвами людей на шлях правди навертав. Багато людей, що слухали його, ставали християнами, а там, де він проходив, виростали церкви.

Після довгих подорожувань, прибув він, нарешті, до міста Патрас у Греції. Його наука так захопила мешканців, що майже всі вони стали християнами і перестали приносити жертви. Це не сподобалося управителеві того міста, римському проконсулові Егеатові, і він почав думати, як би то позбутися небажаного гостя. А ще більше розлютився він, коли його власна жінка, яку вилікував Св.Андрій від тяжкої хвороби, теж стала християнкою! Він арештував його і засудив до смерти на хресті. Тисячі людей

благали Егеата, щоб помилував Апостола, але він був невблаганний. Святого Андрія розп'яли на хресті, зробленому в формі літери "Х". Через те такий хрест зветься і дотепер Андріївським хрестом. Після довгих страждань, Св. Апостол умер і відійшов на небо до свого Божественного Учителя.

Ось такий був цей великий Учень Христовий. Дуже побожний, любив він Бога і людей, невтомно трудився, проповідуючи науку Сина Божого. Без вагання ішов, куди провадив його Бог, не страхаючись небезпек, труднощів і навіть смерти.

І тому так добре знають про нього у світі. Тому так шанують його християни, наслідують його чесне, праведне і побожне життя та просять його молитов і заступництва.

НА ЧЕРЗІ - ДЕНЬ СВ.МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ

В четвер, 19 грудня, припадає свято одного з найбільших світильників Христової Церкви - Св.Миколая, Архиєпископа Мирлікійського, Чудотворця. Богослужбові відправи з нагоди свята відбуватимуться в такому порядку: в середу о 5-й годині вечора - вечірня, а в четвер о 9-й годині ранку - Божественна Літургія.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Досить багато парафіян відгукнулося цього тижня на заклик Будівельного Комітету і приклало своїх рук до будови. Треба сподіватися, що і на кінець тижня, і в майбутньому, аж доки будова не буде закінчена, знаходитимуться віддані нашій Церкві будівничі, які перетворять наші бажання і мрії в дійсність. Дай, Боже, щоб їх було побільше, і щоб на Різдво ми таки могли святкувати вже у новому храмі!

Цього тижня було зроблено багато праці над оббиванням стін на хорах (це вже майже закінчено) та у класних кімнатах у школі. Уся стеля церкви вже покрита ізоляцією. Зроблено необхідні праці в кімнатці, де буде знаходитись огрівальна система.

І ще раз пригадка - ТРЕБА РОБОЧИХ РУК!

СВЯТО 100-ЛІТТЯ "ПРОСВІТИ"

На святкові сходини у домі "Дніпро", присвячені 100-літтю заснування Товариства "Просвіта" прийшло з нашої громади усього навсього двоє людей. А шкода. Може, для багатьох із нас, виходців із Східньої України, що народились уже за большевицької влади, назва "Просвіта" говорить небагато, але можна з певністю сказати, що кожен із великою цікавістю та користю для себе прослухав би чудових спогадів п. Степана Шипилявого - голови місцевої філії УККА про діяльність "Просвіти" у його рідному селі. Про те, як боролась вона з неграмотністю, пияцтвом, лихварями, нечесними торгівцями; як, завдяки їй, люди почали тягнутися до книжки, до освіти, до кращого життя. Розповідав про це шановний доповідач так захоплюче цікаво, що слухачі й не зчулися, як минула година, і шкодували, що розповідь уже скінчилася. Захопив він своєю розповіддю навіть двох молодих дівчат, які виросли вже в Америці, і не тільки "Просвіти", а й України не бачили ніколи. Вони, після закінчення доповіді, підійшли до п.Шипилявого і особисто дякували йому. Загальну доповідь, про діяльність "Просвіти" взагалі, виголосив п. д-р М.Сайкевич. І з неї можна було багато цікавого довідатись.

У ШПИТАЛІ МІЛЛАРД ФІЛМОР перебуває (це вже другий раз за короткий час) пані Євгенія Шумська. Молимо Всевишнього, щоб полегшив її терпіння і повернув її до здоров'я та щасливого життя серед своєї родини.

Повернувся вже з лікарні, але ще деякий час мусить триматися ліжка, п. Євген (Женя) Филипів. І йому бажаємо якнайскорішого видужання.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 11 грудня):

На будівельний фонд:

Андрійчук Сергій і Анна	10.00	(разом	366.50)
Бардаш Андрій	50.00	("	250.00)
Борідько Іван і Євдокія	50.00	("	600.00)
Бульба Андрій і Тамара	50.00	("	400.00)
Воронин Олександер	50.00	("	625.00)
Данилюк Катерина	20.00	("	195.00)
Закусило Степан і Ірина	20.00	("	370.00)
Колін Іван і Раїса	50.00	("	200.00)
Кондратюк Кирило і Тетяна	25.00	("	375.00)
Мартинюк Володимир і Маргарита	25.00	("	352.00)
Матух Олекса	5.00	("	177.77)
Матух Марія	20.00	("	290.00)
Михайленко Антон і Одарка	49.00	("	370.00)
Остапчук Анатолій і Анна	25.00	("	351.00)
Пелиско Іван	75.00	("	125.00)
Петручок Максим і Уляна	75.00	("	382.00)
Побивайло Володимир і Олександра	100.00	("	451.00)
Райнога Йосип	15.00	("	316.00)
Різун Михайло і Надія	30.00	("	400.00)
Рудай Віктор	30.00	("	80.00)
Тупицький Володимир і Анна	25.00	("	375.00)
Шумський Михайло і Олена	50.00	("	450.00)

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

Бардаш Андрій	5.00	(разом	10.00)
Бульба Констянтин	3.00		

РОЗБИРАЙТЕ КОВЕРТИКИ ТИЖНЕВИХ ПОЖЕРТВ!

З приємністю треба ствердити, що за одну неділю наші парафіяни розібрали вже понад 100 комплектів ковертиків для тижневих пожертв. Тих, хто ще цього не зробив, просимо не баритися, щоб цю справу можна було закінчити, а особливо щоб не наражати Парафіяльну Раду на видатки для висилання цих комплектів поштою.

Просимо також не забувати про те, що, згідно з постановою Загальних Зборів з 5 травня цього року, тижнева пожертва, що вкладається до ковертика, не може бути меншою, як 50 центів. (Це стосується, звичайно, лише дорослих).

ПИШЕТЬСЯ ТАК, А ЧИТАЄТЬСЯ ОН ЯК...

І це не тільки в англійській мові, яка славиться своєю неймовірною розбіжністю між правописом і вимовою. Буває таке і в нашому "Слові". Отож, шановні читачі, як подивитесь на першу сторінку цього 25-го числа і побачите там дату 15 листопада, то читайте її, будьласка, НЕ ТАК, ЯК НАПИСАНО, а 15 ГРУДНЯ.

А коли будете читати попереднє число, то не вірте на слово, що список проданих льотерійних книжечок охоплює всю тисячу їх. Ні, їх там є лише 980, а то через те, що в списку, нам поданому, пропущено було пана Сергія Андрійчука, який продав 20 книжечок. От вам і тисяча...

ВСІ НА КОНЦЕРТ "БУРЛАКІВ"!

Він відбудеться сьогодні, о 6-й годині вечора. Ще раз нагадуємо, що програма буде надзвичайно цікава і різноманітна, що концерт дасть вам велике задоволення і приємність, а також, що своєю присутністю ви водночас підтримуєте свою Церкву. ЧИСТИЙ ПРИБУТОК ІЗ ЦІЄЇ ІМПРЕЗИ "БУРЛАКИ" ДАРУЮТЬ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ГРОМАДИ. Отже - всі на концерт!

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГА, НЬЮ-ЙОРК

№ 26 | 22 ГРУДНЯ 1968 | Рік 1

ПОВСЯКЧАСНО ДЯКУЙМО БОГОВІ!

Подорожній заблудився у лісі. Стало темніти і, нарешті, все обгорнула темрява ночі. Привітний ще недавно ліс зробився царством страху, сповненим нічними примарами. На кожному кроці ввижалися химерні потвори, небезпека. Подорожній давно вже втратив дорогу - іде, куди може, аби йти... Поступово серце його сповнюється відчаєм і смертельним страхом. Що робити? Всі думки, всі бажання зникають, крім одного, найбільшого: жити, вирватись із цієї страшної пастки, знову потрапити туди, де тепло, світло, де - люди! І ось, коли вже надія, здавалось, зовсім залишила його, коли він готовий був упасти на землю, лягти, щоб ніколи вже не встати - він раптом побачив - ген далеко, крізь просвітлину на галявині - щось ніби мерехтливий вогник... Ліс не змінився, не зникла темрява, не пропали примари, але з вогником куди й дівся у подорожнього страх, зникла розпука, і він вже упевнено йде-поспішає туди, де бачить мету.

У житті кожної людини, раніше чи пізніше, приходять якісь нещастя, невдачі, неприємності. Великі нещастя, як от - війна, стихійні руїни, смерть когось близького - по-різному впливають на різних людей. Але кожний, зазнавши ударів долі, прагне вогника надії й певного дороговказу серед темряви життєвих іспитів. В цей час людина найбільше відчуває своє безсилля та свою мізерність у цьому гігантському світі навколо неї. І думка про те доводить багатьох до Бога.

У людині віруючій нещастя посилюють її віру в Бога - Єдине певне джерело втіхи й надії. Невіруючого або байдужого лихоліття нераз приводять до визнання існування Вищої Сили, або, принаймні, примушують задуматись: а чи справді мають підставу їхнє невірство та байдужість? Не виключена ще й інша можливість: нещастя часом доводять і до розпачу та богозневаги. Але звичайно це трапляється рідше.

Багато з-посеред нас були свідками останньої світової війни. Чи можна забути безсонні ночі у підвалах-бомбосховищах, коли здалека, поволі, але певно, наближалося металічне гудіння смертоносних бомбардувальників? Коли стискалося серце, терпли руки й ноги, і лишалася тільки одна думка: "Невже не минуть?" І чи міг бути в той час інший вогник надії, як не щира, благальна молитва: "Господи, коли можеш, помилуй..." І, напевне, цю молитву шептали й уста атеїста і того, хто ще не пізнав Бога, і віруючого.

Кілька років тому маленьке шахтарське містечко Спрінґґіл зазнало страшної катастрофи, яка спрямувала на нього очі усього світу. Несподівано стався величезної сили струс землі, і шахта, де в той час працювало 174 чоловіка, завалилася протягом кількох хвилин. Врятувалося спочатку 81 чоловік, за десять днів - ще 12, а ще через кілька днів - ще 7. Свідки катастрофи і рятувальної кампанії називали цей неймовірний порятунок просто чудом. Як же це вплинуло на тих, що довгі ночі провели у в'язниці під землею, не маючи нічого, крім повітря?

- Я не з тих, що звикли молитися, - сказав один із них. - Але як ми молилися там, під землею! Ми не переставали молитися і співати побожні пісні. Часом разом. Часом окремо. І ми знаємо, що Бог спас нас.

Але ніщо не триває вічно. Не вічні й нещастя та терпіння. Після бурі - знову сяє сонце. Після страждань - знову приходить спокійне і щасливе життя. Ідучи за вогником, подорожній дістався з пастки нічного лісу до світла, до життя. Добробут же теж впливає на людей по-різному. Одним він дає дякувати Богові, використовувати належно послані Ним дари на добро собі і ближнім. Але інших, і то багатьох, добробут доводить до невдячности й байдужости. Терпіння минулого і Божа допомога в них скоро забуваються.

Один вояк, що працював цензором під час другої світової війни, розповідає, як йому довелося зустріти два листи, написані тією самою людиною протягом трьох днів. Цензор знав автора. Це був молодий юнак, який особливо відзначався легковажністю свого життя. Але прийшов день, коли їхня частина мала брати участь у дуже небезпечній військовій операції. Напередодні, в листі до батьків, юнак пише, як він шкодує, що промарнував життя, а міг би його набагато краще використати. Обіцяв, що коли лише зостанеться живим, то, нарешті, буде жити так, як того щиро прагнули його побожні батьки. Він зостався жити після бою. І пише другого листа, до свого приятеля давнього розгулу: "Дістаю відпустку на три дні. Їду до тебе у Париж, і там знову погуляємо, і то так, як ще ніколи..."

Невдячність існувала завжди, у всі часи. У сьогоднішньому Євангельському читанні розповідається про десятьох прокаженних, які благали Христа зцілити їх. І коли Христос послав їх до священиків, де вони очистились, то ЛИШЕ ОДИН, позбувшися тієї страшної хвороби, повернувся до Спасителя і дякував Йому та прославляв Його.

- Чи не десять очистилося, - а дев'ять же де? (Лк.17,11-19).

Як бачимо, добрі часи багатьох доводять до самовпевненості, байдужости і невдячности до Бога. Коли досить праці, чеки великі, здоров'я бездоганне, багато бажань задоволено, і все спокійно та добре, людина схильна тільки собі завдячувати своє становище. "Мені добре, - каже вона, - то при чому ж тут Бог? Це ж мої руки, мій розум, мої здібності і досвід забезпечують мені цю висоту..."

Але це зовсім не так. І найбільше людина відчуває свою помилку тоді, коли за густі хмари сховається сонце її добробуту, коли завиють-застогнуть вітри, і шаленна буря почне трощити, в руїну перетворювати примарну будову уявного щастя. Тоді, як бачимо, приходить і каяття, і благання до Бога, і подяка Йому після закінчення катастрофи.

Та чи ж правильне таке життя і такі взаємини людини з Богом? Чи не нагадують вони нам взаємин дитини з батьком, якого вона знає лише тоді, коли він їй потрібний, і приходить до нього тільки тоді, коли хоче дістати грошей або задовольнити якесь бажання. Але не приходить ані для подяки, ані для звичайної дружньої розмови, а вже зовсім рідко - коли допомоги хоче батько.

Отож, коли й до нас приходить спокуса бачити в Богові тільки Подавця, треба всіма силами боротися з нею. Не тільки за врятування з небезпеки, не лише за надзвичайні Божі дари нам слід дякувати Йому. Йому належить наша повсякчасна подяка. За те, що ми живемо. Що бачимо сонце і красу Божого світу. За наш добробут. За успіхи. За все, чого ми протягом кожного дня досягаємо. А в часах терпінь - за те, що Він завжди з нами і посилає нам вогник надії. З подякою ж повинно впарі йти й наше бажання чимось віддячитись Богові за Його опіку над нами.

То ж нехай кожний день наш буде у нас Днем Подяки. Нехай з нашими звичайними благаннями "Господи, помилуй" і "Подай, Господи" завжди лине з наших сердець щире:

- СЛАВА ТОБІ, ГОСПОДИ, СЛАВА ТОБІ!

КОНЦЕРТ "БУРЛАКІВ"

Щира подяка вам, "Бурлаки"! За те, що принесли нам пару годин великої духової насолоди своїм чарівним співом. За те, що дали відчути красу і велич української пісні у повній силі; так, як можна її відчути тільки у виконанні великого, добре вишколеного професійного хору. За те, що дали нам змогу думками полинути до Рідного Краю, де ця пісня зродилася; побачити і Київ, і Карпати, і широкі степи, і червону калину, і сині василечки, і нічку маєву, і материнський рушничок. Нарешті, за те, що зрозуміли потреби нашої громади, яка будує свою нову церкву і школу, і увесь прибуток з цієї імпрези передали, як свою пожертву, на Будівельний Фонд.

Уже задовго перед початком концерту, парафіяльна заля почала заповнюватися численними парафіянами й гостями. Прийшли вони, не зважаючи на дуже холодний зимовий день з пронизливим, дошкульним вітром. Дівчатка з Парафіяльної Школи роздавали при вході дбайливо виконані програмки. У них - привітання нашій громаді і хорові від українських професіоналістів та різних прихильних нам спонзорів-підприємців.

Було побоювання, що наша сцена буде занадто мала для "Бурлаків". Воно так, справді, могло б бути, якби всі "Бурлаки" співали разом. Але вони - вже не один, а аж три рівнорядні хори: чоловічий, жіночий і дитячий. Співали вони кожний окремо, а тому й місця було досить. Треба відзначити, що всі три хори добре зіспівані й вишколені, мають чудові одяги та всі об'єднані палкою любов'ю до української пісні.

Під керівництвом свого неперевершеного диригента - п. Юрія Лаврівського, "Бурлаки" вже багато років чарували своїм співом українську громаду нашого міста та громади інших - близьких і далеких - міст. Вони мають заслужену репутацію одного з найкращих хорів у Сполучених Штатах. Своєю майстерністю вони зачарували присутніх і на цьому останньому концерті. Їх слухали з насолодою і глибоким піднесенням, а після кожної пісні нагороджували щедрими оплесками.

Дуже приємне враження зробили "Молоді Бурлаки". Шкода лише, що були вони на концерті не всі. Із 65 членів цього дитячого хору (а належать до нього діти різного віку - від зовсім маленьких до середніх і старших) здорових було в цей день лише 35. Решту прикувала до ліжка епідемія інфлюенци, що якраз тепер розгулює по наших околицях. Але, хоч і в неповному складі, співали вони гарно, співали щиро, і викликали загальне захоплення. Їх навіть із сцени не хотіли пускати після закінчення їхньої частини програми, і довелось їм співати ще одну пісню поза програмою. Велика заслуга диригента дитячого хору, п. Михайла Проценка, що зумів зібрати докупи цю бурхливі, повні життя й енергії, дитячі душі, об'єднати їх в одне дисциплінованe ціле і навчити їх використовувати свої таланти на користь свого народу. Акомпанувала їм дружина диригента - пані Роезлі Проценко.

І ще раз - глибока подяка славному хорові, його диригентам та організаторам концерту. Щиро бажаємо, щоб хор і надалі розвивався та міцнів і продовжував і надалі нести славу української пісні на чужині.

Докладні відомості про прибутки з концерту, що ними збагатився Будівельний Фонд нашої парафії, а також інші деталі будуть подані в наступному числі "Парафіяльного Слова".

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 18 грудня):

Рудай Віктор	10.00	(разом 90.00)
Тупицький Володимир і Анна	3.00	(" 378.00)
Чмола Тарас і Ірина	25.00	(" 351.00)

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова" 2.00 доляри пожертвувала наша прихильниця, яка просила відзначити її лише ініціялами Н.Н.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР В БОФАЛО

Людина живе у великому, але не центральному американському місті. З дня на день вона заклопотана своїми життєвими справами - родиною, господарством, роботою, тощо. Щодалі то більше й більше років відділяють її від того часу, як вона залишила Рідний Край. Її зв'язок з українським життям полягає в зустрічі із знайомими земляками раз або два на тиждень. Може працює вона в церковній громаді, може читає українську газету. Ото і все.

Такі обставини життя типові для величезної кількости українських політичних еміґрантів, що перебувають уже скоро 20 років на американській землі. Не дивно, отже, що для багатьох із них такі питання, як боротьба українського народу за своє державне існування, спротив його нівеляційним заходам московського окупанта, діяльність і праця Українського Державного Центру на чужині, мимоволі набувають напів-абстрактного характеру. То все, мовляв, є, але воно так далеко і так неактуально для вузького кола наших життєвих турбот, що тим і журитися немає чого, і думати про те особливо не варто.

Тому надзвичайно цінно, коли серед нас, заклопотаних своїми буднями, з'являється хтось, для кого питання українського бути чи не бути - це не далека абстракція і не лише красиві слова, а пекуча дійсність, якою він живе, для якої працює і повсякчасно жертвує собою. Своєю присутністю він пробуджує й інших, а своїм прикладом дає їм натхнення і самим працювати для спільної мети.

Такою непересічною людиною був Достойний Гість із столичного Вашінґтону, Віце-Президент Державного Центру Української Народньої Республіки, Проф. Микола Степаненко, який, на запрошення Товариства Прихильників УНРади, відвідав минулого тижня українську громаду в Бофало.

Його доповідь на тему "20-ліття Української Національної Ради і потреба завершення консолідації українських політичних сил" відбулася в нашій парафіяльній залі в суботу увечорі. Достойного Гостя зустріли квітами і привітальним словом учениці Парафіяльної Школи. Спокійно, немов би розповідаючи лекцію своїм студентам (Проф. М.Степаненко, до речі, справді викладає у Джорджтавнському Університеті у Вашінґтоні), доповідач розкрив перед присутніми багатогранну історію українського уряду на чужині, починаючи від закінчення Визвольних Змагань після першої світової війни і аж до сьогоднішніх днів. Українська Національна Рада, яка для декого справді вже стала була чимось мало реальним ("а, щось там пишуть про неї часом у газетах"), під час доповіді несподівано ожила в свідомості слухачів і одягнулась у свої дійсно конкретні форми - єдиного законного уряду придушеної ворогом, але не скореної Української Народньої Республіки. Ті, що про неї вже забули або загнали в темний куток байдужости - несподівано стали свідомими її існування і безперервної, жертвенної праці. Ті, що ще не забули, дістали нові докази на те, що їхня лояльність і віра не були даремні.

(Закінчення в наступному числі)

РІЗДВЯНА ПАНОРАМА

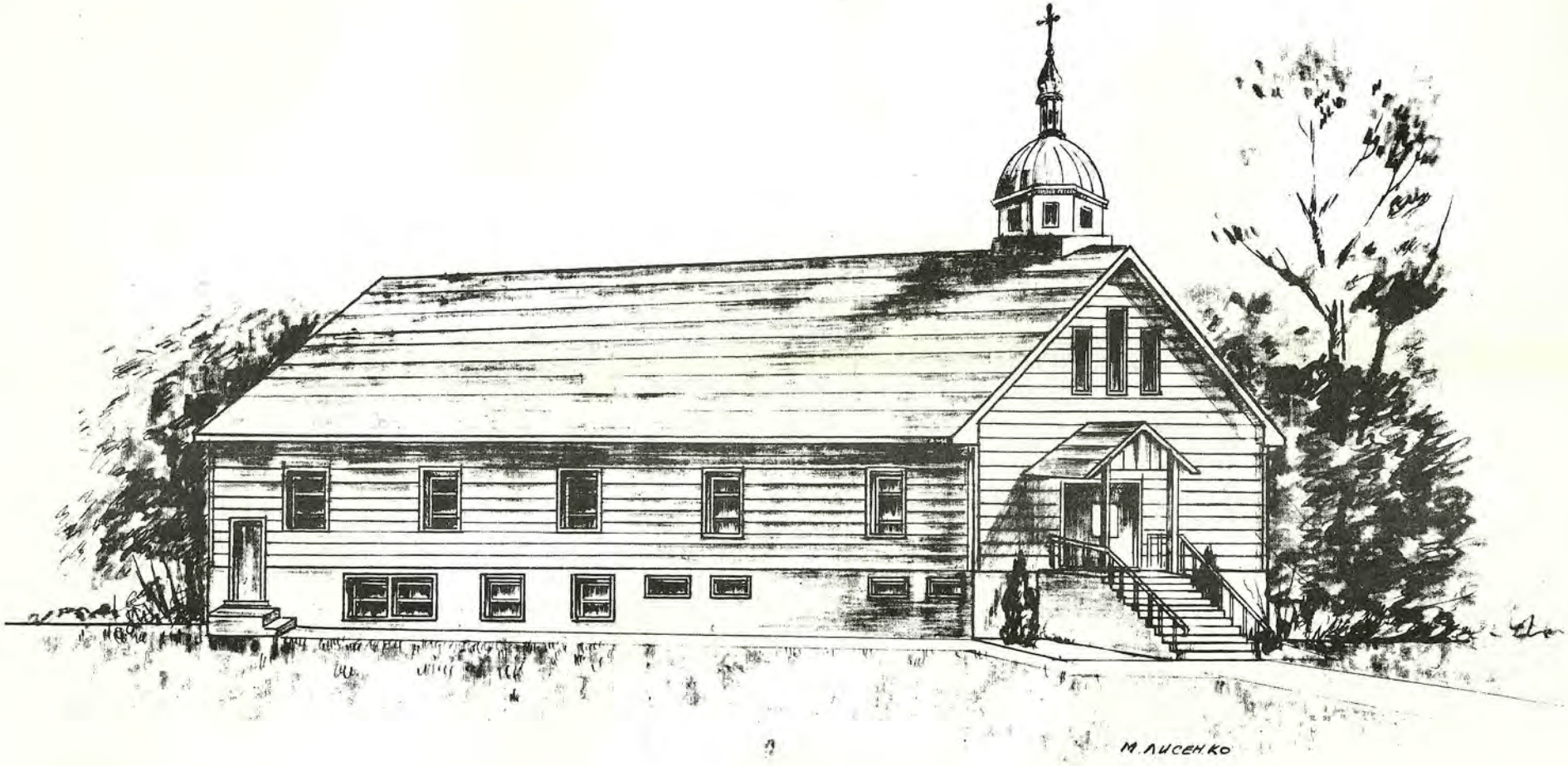
Чудову панораму Вифлеєму та вертепу, де народився Спаситель Ісус Христос, можна побачити під час святкового сезону в семінарії при Consolata Mission, яка знаходиться на 275 Brompton Road, між Main і Sheridan, недалеко від Transit Road. Музично-світлова програма, яка триває приблизно 5 хвилин, дає змогу присутнім перенестися думками до тих часів, коли на землю прийшов Месія Христос, побачити, як тоді жили і чим займались люди. Програма охоплює всю історію Народження Христового, а світлові ефекти надзвичайно реалістично зображують Вифлеєм ранком, вдень і вночі. Панораму можна оглядати кожного дня, до 2 січня, від 2-ї до 5-ї години дня та від 7-ї до 9-ї години вечора.

НОВА ЦЕРКВА І ШКОЛА

До сьогоднішнього числа "Парафіяльного Слова" додаємо малюнок нашої нової церкви і школи, якою вона, як дасть Бог, виглядатиме після закінчення. Правда, малюнок був би більше цікавий, коли б його помістити в той час, коли будова справді була ще тільки у проєкті або під час перших кроків її спорудження. Але сподіваємося, що він і тепер не втратив своєї актуальности і, може, додасть охоти до посиленої праці, щоб працю над завершенням нашого задуму закінчити якнайскоріше.

Усіх людей доброї волі просимо приходити і прикласти своїх сил до будови нашого храму. Матеріяли чекають, не вистарчає робочих рук. То ж - ДО ПРАЦІ!

ПРОЄКТ ТИМЧАСОВОЇ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАҐА, НЬЮ ЙОРК

№ 27 | 29 ГРУДНЯ 1968 | Рік 1

В НЕДІЛЮ СВЯТИХ ПРАОТЦІВ

Сьогодні, в передостанню неділю перед Різдвом Христовим, Православна Церква вшановує пам'ять Праотців. До них належать патріярхи, царі і пророки - визначні провідники жидівського народу, - імена яких: Ной, Авраам, Ісаак, Йосиф, Мойсей, Давид, Неємія, Даниїл і інші - добре відомі нам із Старого Заповіту. Ці непересічні, обдаровані різними здібностями, люди забезпечили собі місце в історії, бо, опинившись на чільних становищах серед свого народу, вони робили все, що могли, щоб зберегти його, і в часи добрі і в часи лихоліть, у вірі та в любові до Єдиного Правдивого Бога. За те вони заслуговують на пошану і наслідування.

Праотців було небагато. Може 15, може 20, може трохи більше або менше, залежно від того, кого до цього почесного списку зараховувати. Але жили ж вони не самі, не на закинутому хуторі, далеко від людей. Жили в самій гущавині народу, ходили з ним по тій же землі й дихали тим самим повітрям. Чому ж ми знаємо лише про них? Чому історія мовчить про мільйони звичайних людей, від Ноя до Христа: пастухів, хліборобів, садівників, рибалок, ремісників, будівничих, учителів, вояків, слуг і, нарешті, незчисленних матерів? Вони, ці звичайні люди, приходили на світ, виростали, жили у вузькому колі свого найближчого оточення, працювали, одружувалися, виховували дітей, старілися і відходили, як і прийшли - без слави, без відзначення, без місця в історії.

І це було не тільки у жидів. Історія знає про єгипетських фараонів, грецьких філософів і старших, римських і візантійських кесарів та імператорів, західніх королів, українських князів і гетьманів. Знає про полководців, державних мужів, визначних учених, винахідників, письменників, поетів. І - дуже небагато більше, особливо коли відійти в далекі глибини історичних часів. А людей же було багато-багато більше! Вони будували міста і села, обробляли землю, розводили худобу, прокладали дороги, споруджували мости, провадили кораблі, робили все необхідне для людського життя. Без них не було б пірамід, храмів і палаців; полководці не вигравали б воєн; письменники і філософи не мали б чого їсти. Без них зруйнувалися б усі устої життя на землі, не було б розвитку, загинула б цивілізація. Але хто знає про тих людей? Хто їх пам'ятає?

То ж було б дуже несправедливо, якби існування людини кінчалось навіки з кінцем її життя на землі. Якби похована людина була б похована назавжди. Який сенс мали б тоді звичайна чесна праця, добротливість і праведність для того, хто не має надії чимось відзначитись, щоб потрапити в історію? А якщо вічність забезпечувалась би тільки місцем в історії, то чи не в кращому становищі були б тоді сумної, але все ж світової слави злочинці, як Геродот, Ірод, Нерон або вже сучасні нам Сталін і Гітлер? А чесні, але звичайні люди - чи не нагадували б вони тоді одноденних метеликів, що насолоджуються світом тільки з ранку до вечора, а потім безслідно гинуть навіки? Такий кінець був би сумний, трагічний, страшний. Тому проти такої ідеї борються навіть ті, що Бога не визнають або не можуть відкрито визнавати.

У своїй зворушливій поемі "Дід умер" талановитий український поет Василь Симоненко (1935-1963) бунтується саме проти такого кінця життя старого діда:

"Та невже ж
помістились в тісну домовину
всі турботи його,
всі надії,
жалі?
Та невже ж то
йому все віднині байдуже -
чи світитиме сонце,
чи ніч напливе?"

Йому хочеться знайти якийсь інший вихід:

"Я готовий
повірити в Царство Небесне,
бо не хочу,
щоб в землю ішли без сліда
безіменні,
святі,
незрівнянно чудесні,
горді діти землі,
вірні діти труда".

І він того виходу шукає. Він,правда, не вірить (або не може відкрито вірити) в те, що "дід із могили воскресне". То ж і знаходить заспокоєння в тому, що дід житиме в спомінах внуків і в їхніх ділах. Але чи це справді так? Чи дуже пам'ятають онуки про своїх дідів, а тим більше прадідів і дальших предків? Ми добре знаємо, що "живий живе думає". Якщо й пам'ятають про мертвих, то лише найближчі їхні родичі з найближчих поколінь. А далі? Подивімося, наприклад, на цвинтар Св.Матвія, де вічним сном спочивають багато наших родичів і знайомих. Він складається з двох частин - новішої і давнішої. На новій частині видно сліди догляду і дбайливої опіки: завжди свіжі квіти, часто видно когось із родичів, що приходить і молиться. А на старій частині, де ховали людей якихось 50 років тому? Пам'ятники темні від віку, похмурі, самітні. Ніхто не прийде, не помолиться, квітки не поставить... От так пам'ятають про померлих їхні внуки!..

Ось чому народження Христове - це таке важливе свято для всіх людей. Це - свято надії і свято справедливости. Христос прийшов на цей світ для всіх. Для багатих і бідних. Для видатних і звичайних. Для відомих і невідомих. Може і народився Він у бідному вертепі, щоб це підкреслити. Щоб показати, що Він не слави шукає, а справедливости. Що Він прийшов для спасіння і дарування життя вічного усім людям, які його заслужили. Той, хто вірить у Нього, ніколи не буде викреслений із Книги Життя. Він може вмерти для людей, вмерти для історії, вмерти для землі. Може повернутися в ту землю, з якої вийшов, і зникнути в ній. Але його існування на тому не кінчиться. Там, у вічності, всі живуть і всі рівні - і патріярх, і вівчар, що пас його вівці; і славний будівничий, і простий каменолом, що добував матеріял для його споруд; і полководець, і звичайнісінький безіменний воїн. Там матиме значення лише одне - хто скільки зробив із тим, що йому було дане.

То ж, вшановуючи пам'ять Праотців, наслідуймо їхні добрі риси. Стараймося наслідувати й інших визначних людей. Але у своїх молитвах згадаймо сьогодні й тих, які тихо, без шуму і галасу, чесно робили свою працю. Бо завдяки їм, тим безіменним мільйонам, які жили перед нами, ми маємо оцей прекрасний світ, що ним тепер насолоджуємось. Подякуймо їм за те, що вони зробили для нас, своїх далеких нащадків. І навчімося в них не розчаровуватись, коли у своєму житті не здобудемо людської слави чи

місця в людській історії. Бо наше чесне життя і добрі діла забезпечать нам належне місце у Вічному Царстві Христовому, а може і вдячність тих, які нас заступлять.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Не зважаючи на дуже несприятливу погоду і люті холоди, робота над викінченням нової церкви і школи продовжується, наскільки лише є змога. Приміщення майбутньої церкви і, де можна, приміщення школи, оббито декоративними панелями. Дальшу роботу зупиняє лише те, що слюсар ще не закінчив своєї праці, а без того у багатьох місцях далі йти не можна. У підвалі вже стоїть огрівач, який скоро буде сполучений з водопроводними та газовою лініями і зможе почати працювати. На минулому тижні поставлено всі зовнішні двері, і тепер вітер уже не свистить крізь щілини тимчасових загородок із дихти.

Будівельний Комітет і далі звертається до парафіян із щирим проханням приходити на будову і допомагати її якнайскоріше закінчити. Тих же будівничих, які працювали від понеділка, 16 грудня до п'ятниці, 20 грудня, просимо зголоситися до п. Павла Опанащука і подати йому кількість пропрацьованих ними протягом того часу годин, щоб можна було закінчити виготовлення списку працівників у місяці грудні.

ЩЕ ДО КОНЦЕРТУ "БУРЛАКІВ"

Парафіяльна Рада ще раз висловлює щиру подяку хорові "Бурлаки" за їхній концерт на користь нашої парафії і має приємність повідомити, що чистий прибуток із цієї імпрези складає $ 716.50. До прибутків входять $ 415.00, зібрані п. Т.Чмолою і А.Бульбою від спонзорів концерту, які подали свої привітання та оголошення у програмці та $ 429.50 за квитки. Видатки (друк програмки, квитків тощо) складають 128.00 долярів.

Треба з подякою відзначити працю членів Сестрицтва і дівчат із Парафіяльної Школи, які приготували перекуску для хористів і обслуговували їх після концерту. Серед них були: Валентина Бучинська, Марія Згибай, Надія Лобур, Валя Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Валя Опанащук, Людмила Опанащук, Уляна Петручок, Надія Різун і Ліда Стеценко та Марта Войтович, Сузанна Маковська, Оля Мельник, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Галя Петручок, Оленка Потієнко і Ліза Шрамель.

КАЛЕНДАРІ

Похоронне бюро М.Слівінського подарувало для нашої парафії велику кількість місячних відривних календарів, у яких зазначено всі православні свята, пости тощо. Складаючи щиру подяку п. Слівінському за його дар, просимо парафіян, щоб ці календарі розібрали. Вони - безкоштовні, але якщо хтось при цій нагоді хотів би пожертвувати якусь дрібну суму на потреби парафії, його дар буде з подякою прийнятий.

Календарі, що їх видає рік-у-рік наша Консисторія, уже замовлено, але коли вони прийдуть - ще покищо невідомо. Друк їх затримався через епідемію інфлюенци, яка захопила також і деяких працівників нашого церковного Центру.

"БУРЛАКИ"ВЛАШТОВУЮТЬ ЗУСТРІЧ НОВОГО РОКУ

Українські хори "Бурлаки" влаштовують у вівторок, 31 грудня, в нашій парафіяльній залі ЗУСТРІЧ НОВОГО, 1969 РОКУ. Заплянована веселу програму, що нею провадитиме відомий письменник, сатирик і гуморист Микола ПОНЕДІЛОК. Чоловічий хор "Бурлаки" виступить з концертом колядок. Гратиме оркестра М.Телюка.

Імпреза почнеться о 9.30 годині вечора. "Бурлаки" щиро запрошують усіх, хто хоче весело, приємно і в доброму товаристві зустріти Новий Рік. Столики можна замовляти вже тепер. З замовленнями звертатися до п. Тараса Чмоли (837-6424).

ПОРЯДОК РІЗДВЯНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ уже виготовлено і буде розіслано усім парафіянам поштою протягом майбутнього тижня. Привітаймо народженого на землі Спасителя Христа масовою участю в них.

Наступне число "Парафіяльного Слова" вийде в самий день Різдва Христового, 7 січня. Видатки на це поширене число будуть значно більші, ніж у звичайні неділі, а тому просимо і відповідних пожертв на пресовий фонд у цей день.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР В БОФАЛО (закінчення)

Доповідь вислухали присутні з великою увагою. Після її закінчення, почали засипати Достойного Гостя численними запитаннями. Які партії ще не належать до УНРади? Чи є надії на їхню участь у майбутньому? Чи є можливості репрезентації людей, що ні до яких партій не належать? Чи має УНРада зв'язки з Україною? Чи має контакти з американським урядом? З урядами інших країн вільного світу? Чи було зроблено заходи щодо визнання УНРади законним урядом України? Яким бюджетом розпоряджає УНРада? І так далі, і так далі.

На всі ці численні запитання п. Віце-Президент давав докладні, вичерпні відповіді. Що більше - кожна його відповідь мала форму маленької самостійної лекції, прослухавши яку не можна було не одержати повної ясної уяви про дане питання.

Після вичерпання запитів, тут же в залі відбулось прийняття на честь Достойного Гостя, влаштоване Товариством Прихильників УНРади. Провадив ним організаційний референт Товариства, п. Й.Райнога. Наше Сестрицтво приготувало смачну перекуску (працювали при цьому майже ті самі жінки, що приготували прийняття для хору "Бурлаки" наступного дня - список їх подано вище). Парох української католицької парафії Св.Миколая о. Павло Іваxів відкрив прийняття молитвою. У дружній, родинній атмосфері швидко і приємно минав час. Було складено багато привітів. Від нашої громади привітальне слово виголосив голова Парафіяльної Ради п. Дмитро Опанащук. Виступали також представники Українського Робітничого Союзу, Українського Народнього Союзу, ОДУМ'у, організацій вояків і багато інших. Було складено також кілька пожертв на потреби УНРади. Вокальна група "Троянди" прикрасила вечір, проспівавши три українські народні пісні. Наприкінці п. Віце-Президент, у короткому кінцевому слові, подякував усім присутнім за щире прийняття і закликав підтримувати Державний Центр та співпрацювати з ним. Отець Володимир молитвою закінчив вечір.

В неділю п. Віце-Президент був на Богослуженні в церкві Св.Миколая, а після того взяв участь у Богослуженні в нашій громаді. Після Божественної Літургії було відслужено молебень за успіх праці Державного Центру.

Увечорі Достойний Гість був присутній на концерті хорів "Бурлаки". Тут його тепло привітав голова хору, п. Тарас Чмола. Ризикуючи спізнитися на літак, п. Віце-Президент не пішов перед закінченням концерту, як йому радили, а таки залишився до самого кінця.

Потім від'їхав додому, до Вашінґтону, залишивши в багатьох із нас, що з ним зустрічалися, приємні спогади і враження. Може, найкраще окреслив ці враження один із наших парафіян, коли сказав: "От коли б Україна була вільною: якого чудового Віце-Президента вона мала б!"

Або, додамо від себе, і Президента.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 25 грудня):

Весоловський Євген і Ніна	49.00	(разом 350.00)
Дзюба Володимир і Неоніла	51.00	(" 350.00)
Кашпуренко Іван і Софія	10.00	(" 291.00)
Олійник Олександер і Марія	10.00	(" 120.00)
Рудай Віктор	10.00	(" 100.00)